

PA
3433
S4.
v.1

DELECTUS

POESIS GRAECORUM

ELEGIACAE, IAMBICAE, MELICAE.

EDIDIT

riedrich
Wilhelm
F. G. SCHNEIDEWIN.
|||

[vol. 1]

(**SECTIO I. POETAE ELEGIACI.**)

G O T T I N G A E

APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.

MDCCCXXXVIII.

DELECTUS

POETARUM ELEGIACORUM

GRAECORUM.

EDIDIT

F. G. SCHNEIDEWIN.

G O T T I N G A E

APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.

MDCCCXXXVIII.

PA
3433
S45
v.1

LIBRARY
739386
UNIVERSITY OF TORONTO

I.

**POETARUM ELEGIACORUM
RELIQUIAE.**

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

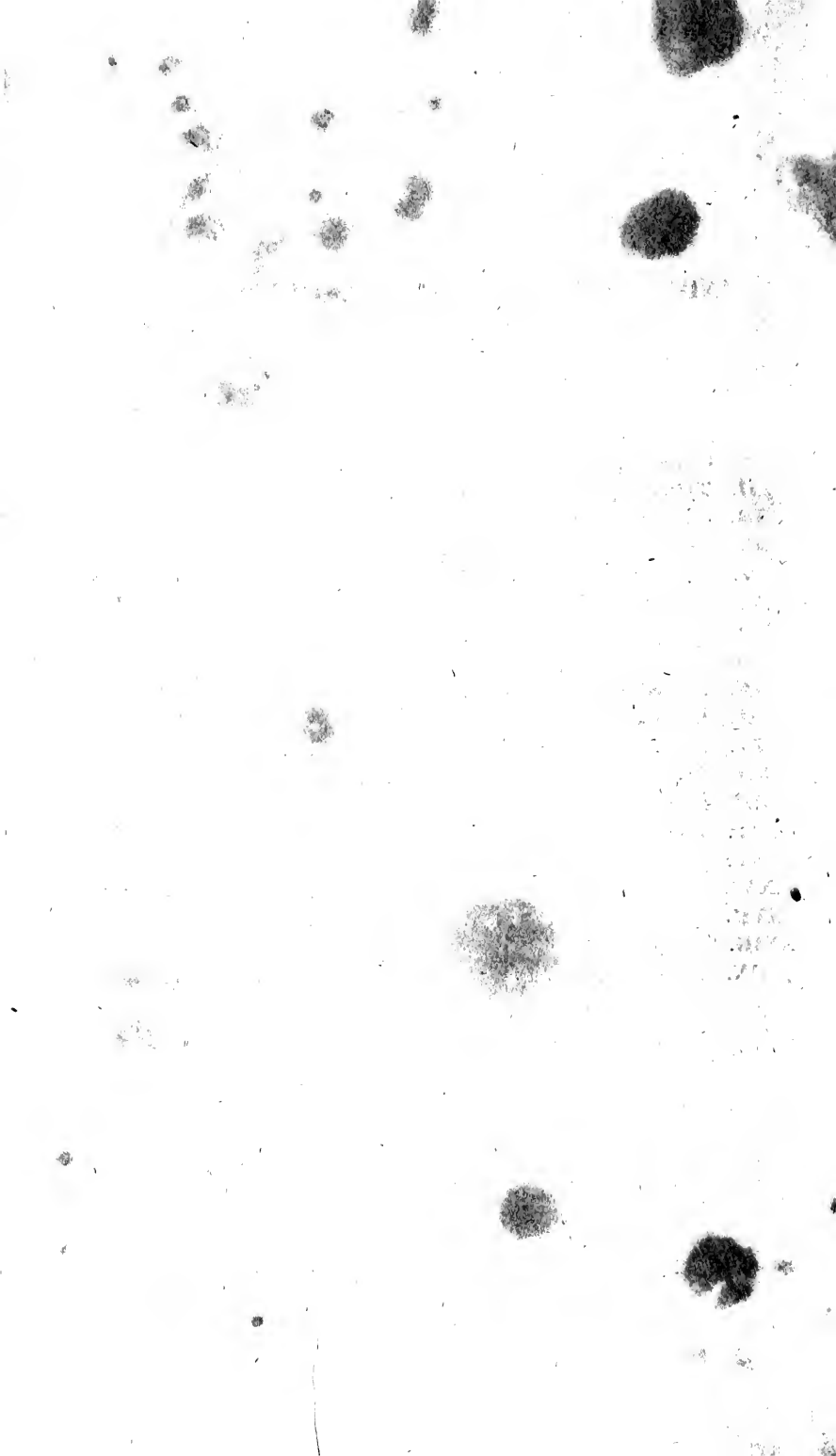
PHYSICS DEPARTMENT

INDEX POETARUM ELEGIACORUM.

---

	pag.
I. Callini Ephesii Elegia	1
II. Tyrtaei Aphidnaei Elegiae	2
III. Mimnermi Colophonii	12
IV. Solonis Atheniensis	17
V. Phocylidis Milesii	36
VI. Xenophanis Colophonii	39
VII. Theognidis Megarensis	46
VIII. Ionis Chii	125
IX. Melanthii Atheniensis	129
X. Dionysii Atheniensis	130
XI. Eueni Parii	133
XII. Critiae Atheniensis	136
XIII. Socratis Atheniensis	142
XIV. Philetæ Coi	142
XV. Hermesianactis Colophonii	147
XVI. Phanoclis	158
XVII. Alexandri Pleuronii	160
XVIII. Eratosthenis Cyrenæi	164
XIX. Parthenii Nicaeensis	167

DAHLMANNO. GERVINO.
GRIMMIIS. F. RANKIO.
F. TH. WELCKERO.

S.

Τρεῖν μ' οὐκ εἶ̃ Παλλὰς Ἀθήνη.

RECEIVED

NOV 15 1954

1954 - 1955

PRAEFATIO.

Magno hiatu saeculorum ab Aeschylo distinentur et Pindaro Homerus Hesiodusque. Nam qui poetae medium inter utrosque locum explevere, eorum quum memoriam constat multum esse obscuratam, tum carmina injuria temporum intercidissee pleraque omnia. Adumbratio autem historiae Graecarum litterarum quanquam illis in saeculis, ut in obscuris et a communi hominum notitia semotioribus, commorari gestit declamandoque exsultat et exuberat, tantum abest, ut integrorum corporum interitum narratione accurata et sub sensus subjecta elevet, ut fortius excitare soleat ipsarum reliquiarum desiderium. Quemvis enim puto paullo erectioris indolis ita sentire expertum, ut nihil magis necessarium esse existimet, quam saeculorum illorum monumenta explorasse, si quis vel recentiorum poeta-

rum virtutes intelligenter pensitare vel cognoscere gradus eos volet, quibus ad Aeschylī et Pindari praestantiam paullatim ascensum sit. Plerique quidem incerto quodam rumore ambiguisque laudibus illorum qui interiere poetarum excellentiam tanquam e longinquo venerantur: accuratiore cognitione et quae ex gnavo reliquiarum ipsarum studio efflorescat, carent. Sunt qui illorum poetarum *fragmenta* procul a se amoveant, in integris demum scriptoribus habitare, *fragmenta* despiciere pulchrum arbitrati. Illis studui gratum facere: hos ego ab instituto meo procul amoveo.

Nec defuere ante nos qui similia consilia agerent particulasque illarum reliquiarum decerptas proponerent, quo damnum illud literis Graecis importatum quodammodo sarciretur. Verum illa opera Mich. Neandri, H. Stephani, Fulv. Ursini, Ric. Brunckii aliorum vel dudum exoleta vetustate perierunt et ex hominum manibus evanuerē, vel non satisfaciunt doctiorum hominum desideriis, velut Gaisfordii et Gilesii Britannorum poetae minores, Mehlhornii nostratis Anthologia lyrica. Nec id mirum. Quippe multorum industriam opus erat consumi in colligendis et curatissime pertractandis singulis singulorum poetarum fragminibus, antequam ex omni silva selecta et modica suppellectile exornata in libellum continuo filo deductum derivari possent ab uno. Illud nunc factum haud exiguo antiquarum literarum emolumento constat. Neque tamen illis doctorum studiis provisum est,

ut reliquiarum illarum lectio increbesceret eruditorumque hominum et qui hoc agerent claustris perfractis in Academiarum et Gymnasiorum auditoriis frequentaretur. Multi enim scripsere in eum finem, ut lacera poetarum membra vel exquisitae, at molestae tamen, vel de trivio haustae eruditionis undis immergerent: paucissimi, ut quantum posset fieri, emendatiora fragmenta et necessariis enarrationibus explicatiora ad lectitandum ultro allicerent; pauciores denique, ut singulorum poetarum virtutes expenderentur et quemnam in omni literatura Graeca locum obtinuissent clara collustratum luce patesceret. Verum, ut omnes munere suo functi sint optime: quotusquisque est, qui tam vel opibus abundet et empturiat, vel beatus otio luxurietur, qui illa volumina singula in suum sibi usum parare et quae poetarum sunt, quae domo attulere editores, aequo animo excutere sustineat?

Institui igitur hunc delectum sat, opinor, illum vendibilem, ita, ut singula poesis Graecae genera dispescerem, Elegiam, Iambos, Melica carmina; et hanc mihi scriberem legem, ut nisi qua aliud suaderent — interdum enim deflectere visum est — singuli poetae eo quo vixissent ordine sese exciperent. Singulis praefixi, quo reliquiarum ipsarum explicationi viam munirem, Suidae aliorumve Grammaticorum narrationes: raro, ut in Theognide, ad uberius disserendum proVectus sum. Locos poetarum selegi eos, qui mihi in aliquam tandem partem viderentur memorabiles esse et utilitatis delecta-

tionisque aliquid habituri etiam iis, qui in aliis antiquarum literarum locis lubentius versarentur, ad hos tamen poetas devertere solerent interdum. Fortasse, fatebor enim, non ad eam iudicii jejunitatem operam meam attenuavi, quam expectent ii qui nonnisi paullo longiores reliquias easque poeticis virtutibus nitentes sibi discipulisque suis apponi desiderent. Scilicet vel sic subrepebat dolor, si quid instituti nostri rationes reseccari jubebant. Ad Anacreonteorum quidem lusuum fabricatores, hoc est ad Autronios et Stajenos, descendere timui: ex illis cuiusvis recidere licebit et eliminare quaecunque non erunt sui saporis.

Artis criticae instrumenta addidi haec. Ubique indicavi controversae lectionis fontes fontiumque diversitatem. Quod mihi eo magis requiri videbatur posse, quo saevius quorundam doctorum et olim et admodum nunc lubidinem in hos truncos scilicet grassari indignabar. Jam hoc effectum est, ut quo quaeque scriptura fundamento insistat, in proclivi sit primo obtutu cognoscere. Ex horreis criticorum repetii si quid vel nunc dignum esset cognitu et quod ad instaurandam dubiorum locorum integritatem conducibile foret. Conjecturas ab emendationibus distinxi ita, ut illas in imo margine signarem, his in ipsa verborum continuatione locum concederem, vel quod exemptae dubitatione viderentur vel quia ad id quod verum est ducere. Qui tamen fortes esse volent, eos non dubito quin in hac parte multa contra praescriptam

normam commissa rimari possint et exagitare. Interdum enim facile largior me³ cornua sumpsisse in iis potissimum poetis, quorum reliquiae foedissimis ulceribus deturpatae jacent. Ut audaculi medici faciunt, qui instante vitae periculo vel ad urendum et secandum artem manusque conferunt. Librorum tamen vitia ubique subscripsi, fundamenta emendaturis.

Commentarios nec potui conscribere et nolui. Et discentibus et doctis ibi conatus sum succurrere, ubi verborum et rerum intellectus tardari posse videretur objectu difficultatum: a rebus quotidianis et pervagis inculcandis abhorruui. Illud curae fuit, ut quid ex antiquioribus poetis fluxisset, quid a posterioribus poetis et Romanis in imitationem tractum curiosius indicarem. Quo in genere larga tamen messis exspectat eos, qui ἄμα πρόσω καὶ ὀπίσω speculari didicerunt. Denique non vulgare justae explicationis praesidium in eo positum judicavi, ut quem ad finem singuli scriptores singula fragmenta excitassent, adscribendis ipsorum verbis vel praemissis vel postpositis clareret.

Multi me ad hunc libellum concinnandum instigarunt, et instigarunt currentem, ut ajunt. Fruantur igitur hoc delectu, qui mecum per haec amoenissima prata paucorum trita pede volitantes delibanda variorum florum ubertate vel pabulum ingenii vel honestam remissionem animi quaerent. Mihi certe libelli confectio et jucunditatem attulit incredibilem et eximio fuit solatio. Nam in his

temporum procellis et fortunarum nostrarum ruinis nonnisi ex sancto Musarum contubernio eam animi tranquillitatem et fortitudinem reportes, quae te vel magnis variisque curis anxium non sinat labascere et ad speranda meliora traducat.

Scribham in Academia Georgia Augusta, ipsis Kal. Novembr. MDCCCXXXVIII.

I. Callini Ephesii Elegia.

Olymp. XVIII. (1)

Μέγχις τεῦ κατὰκρυσιδε; κόντ' ἄλκμιον ἔξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμριπεριζτιόνας
ᾧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ἦσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

καὶ τις ἀποιδνήσκων ὕστατ' ἀγοντισάτω
Τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παιδῶν κουριδίης τ' ἀλόγου
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τόντ' ἔσσειται, ὅπποτε κεν δῆ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ'· ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκμιον ἦτρο
ἔλας, τὸ πρῶτον μιννυμένον πολέμου.
Οὐ γάρ πως θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστίν

Callini Elegiam servavit Stobaeus Floril. LI, 19. Poeta Ephesius cives suos cohortatur ad pericula ab hostibus, quos Cimmericos fuisse statuunt, patriae imminetia gnaviter propulsanda. 2. Homerus Odys. B, 65 sq. 5. Fr. Thierschio Actt. Philoll. Monacc. III, 577 sqq. ambiguum videbatur, utrum ea quae sunt post lacunam Callino essent an Tyrtaeo vindicanda. Apud Stobaeum eidem poetae continuantur. Frauckius Callin. 160. post verbum quartum inculcat haec a Strabone servata XIV, 647.

Νῦν δ' ἐπὶ Κιμμερίων στρατὸς ἔρχεται ὀβριμοεργόν.

8. τόντ' ἔσσειται codex B: alii κοτ' vel ποτ' ἔσσειται. 12. πως A: vulgo κως.

ἄνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων
 πολλάκι δηϊότητα φρυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 15 ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπης δῆμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,

τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας ἦν τι πάθῃ
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
 θνήσκοντος· ζῶων δ' ἄξιος ἡμιθέων
 20 ὡσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρῳσιν
 ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μῦθος ἑών.

II. Tyrtaei Aphidnaei.

Circa Olymp. XXIII—XXVIII.

Ἀγαθὸς νέων ψυχὰς αἰκάλλειν. Leonidas.

Suidas: Τύρταιος Ἀρχιμβρότου, Λάκων ἢ Μιλήσιος, ἐλεγιοποιὸς καὶ ἀνλητής, ὃν λόγος τοῖς μέλεσι χρησάμενον παροτρῦναι Λακεδαιμονίους καὶ πολεμοῦντας Μεσσηνίους ταύτη ἐπικρατεστέρος ποιῆσαι. Ἔστι δὲ παλαιάτος,

13. εἰ — ἢ libri: ἦν — ἢ Brunckius. 16 sqq. Poeta sic ratiocinatur, ut mortem quidem nullo pacto vitari posse dicat, pericula posse: nam verba θάνατόν γε φρυγεῖν et πολλάκι δηϊότητα φρυγῶν sibi respondent —: aut igitur mortem oppeti, aut effugi. Qui autem salvi atque integri in patriam revertantur, diversa frui condicione: eum non carum esse suis (si qui turpiter se periculis subduxerit; sed qui fortiter depugnaverit) eum vero aut lugeri, si quid ipsi acciderit, aut summo affici a civibus suis honore. Quae si vere disputata sunt, quaedam exciderint necesse est: non habet enim quo referatur ὁ μὲν illud vers. 15. et τὸν δὲ vers. 17. Persimilis est Tyrtaei locus Ἰποθηκῶν IX, 23 sqq. 18. 19. Franckio Callin. 103. a rhapsodo adjecta sunt.

II. Tyrtaeus. De Eunomia Aristoteles Polit. V, 6. Ἐν ταῖς ἀριστοκρατίαις γίνονται αἱ στάσεις — ὅταν οἱ μὲν ἀπορωσίου, οἱ δ' εὐπορωσίου καὶ μάλιστα ἐν τοῖς πόλεμοις τοῦτο γίνεται. Συνέβη δὲ καὶ τοῦτο ἐν Λακεδαιμονίᾳ ὑπὸ τὸν Μεσσηνιακὸν πόλεμον. Ἀῆλον δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τῆς Τυρταίου ποιήσεως τῆς καλουμένης Εὐνομίας· θλιβόμενοι γὰρ τινες διὰ τὸν πόλεμον ἠξίουσαν ἀνάστατον πρι-

σύγχρονος τοῖς Ἐπιτὰ κληθεῖσι Σοφοῖς ἢ καὶ παλαιτέρος.
 Ἰκμαξε γοῦν κατὰ τὴν λέ' Ὀλυμπιάδα. Ἐγραψε πολι-
 τειαν Λακεδαιμονίοις καὶ Ὑποθήκας δι' ἐλεγείας καὶ
 Μέλη πολεμιστήρια, βιβλία ε'.

I. Εὐνομία.

1.

Αὐτὸς γὰρ Κρονίων, καλλιστεγάνου πόσις Ἴφης,
 Ζεὺς Ἡρακλείδαις τήνδε δέδωκε πόλιν
 οἷσιν ἅμα προλιπόντες Ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
 εὐρείαν Πέλοπος νῆσον ἀφικόμεθα.

2.

Φοῖβον ἀκούσαντες Πυθωνόθεν οἴκαδ' ἔπεικαν
 μαντείας τε θεοῦ καὶ τελείντ' ἔπειν

εἰν τὴν χώραν. Messenii autem Ira occupata ex Laconico agro omnis generis praedas agebant: ὥστε, teste Paus. IV, 18, 1. 2., κατέποιήσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι δόγμα, ἅτε τοῖς ἐν τῇ Ἐῖρα μᾶλλον ἢ σφίσιν αὐτοῖς γεωργοῦντες, τὴν Μεσσηνίαν καὶ τῆς Λακωνικῆς τὴν προσεχῆ, ἕως ἂν πολεμῶσιν, εἰν ἄσπορον. Καὶ ἀπὸ τούτου σιτοδεία ἐγένετο ἐν Σπάρτῃ καὶ ὁμοῦ τῇ σιτοδείᾳ στάσις: οὐ γὰρ ἠνείχοντο οἱ ταύτῃ τὰ κτήματα ἔχοντες τὰ σφέτερα ἀργὰ εἶναι: καὶ τούτοις μὲν τὰ διάφορα διέλυε Τύρταιος. Vide Thiersch. l. c. 612. Muelleri Dorr. I, 47.

Fr. 1. Strabo VIII, 362. Τύρταιός φησιν ἐν τῇ ἐλεγείᾳ, ἣν ἐπιγράφουσιν Εὐνομίαν. Versu 2. τήνδε πόλιν terram Laconicam: ἀφικόμεθα, nos, qui Dorienses sumus. Ἐρινεὸς erat μία τῆς Λακωνικῆς τετραπόλεως: ἐντεῦθεν ὀρηθεῖσι τοῖς Ἡρακλείδαις ὑπῆρξεν ἢ εἰς Πελοπόννησον κάθοδος, Strabo IX, 427.

Fr. 2. Plutarchus Lycurg. VI. et Diodori Excc. Vatic. p. 3. Dindorf. Plutarchus: Ὅτις μὲντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθήσει τὰς γνώμας διαστρεφόντων καὶ παραβιαζομένων, Πολύδωρος καὶ Θεόπομπος οἱ βασιλεῖς τὰδε τῇ ῥήτρᾳ παρενέγραψαν. Αἱ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος αἰροῖτο, τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατήρας εἶμεν. τοῦτ' ἔστι μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον ὡς ἐκτρέποντα καὶ μεταποιοῦντα τὴν γνώμην παρὰ τὸ βέλτιστον: ἔπεισαν δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν πόλιν, ὡς τοῦ θεοῦ ταῦ-

- [δὴ γὰρ ἀργυρότοξος ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
 χουσοκόμης ἔχρη πίονος ἐξ ἀδύτου]
- 5 Ἄρχειν μὲν βουλῆς θεοτιμήτους βασιλῆας,
 οἷσι μέλει Σπάρτης ἱμερόεσσα πόλις
 πρεσβυγενεῖς τε γέροντας, ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας,
 εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπομειβομένους
 μνηεῖσθαι δὲ τὰ κελὰ καὶ ἔρδειν πάντα δίκαια,
- 10 μῆδέ τι βουλεύειν τῆδε πόλει . . . .
 δήμου δὲ πλήθει νίκην καὶ κάρτος ἔπεσθαι
 Φοῖβος γὰρ περὶ τῶν ᾧδ' ἀνέφηρε πόλει.

τα προστάσσοντος, ὡς πού Τύρταϊος ἐπιμέμνηται διὰ τούτων· Φοῖβου κτλ.

Versus 3. 4. accesserunt ex Diodoro. Uncis saepsi, interpolatori deberi ratus. Prioris enim distichi vis mirifice frangi videtur ignavis illis versibus assutis. Et cur tandem Apollo cumulatis appellationibus vocatur ἀργυρότοξος, ἄναξ ἐκάεργος, χουσοκόμης? cur, quaeso, additur πίομος ἐξ ἀδύτου? Recte quidem Theogn. 222. πίομος ἐξ ἀδύτου. Quae inania sunt ornamenta. Si Tyrtaei essent, scripsissem ᾧδε γὰρ ἀργ. vel τῆδε: Hermannus δὴ γὰρ ὁ ἀργ., Dindorfius δὴ γὰρ ὁ ἀργ. 7. Πρεσβύτας τε γέροντας Plutarchus, πρεσβυγενεῖς δὲ γέροντες. Diodorus. Correxī: τε necessarium: nam τὴν ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν γνώμην ἐπικρίναι κύριος ἦν ὁ δῆμος. De mensura vocis δημότας, ut infra VI, 1. δεσπότας v. Buttmani Gr. Max. I, 144. 8. εὐθείην ῥήτρας Diodorus. Vulgatam scripturam Nitzschius Melett. de Hist. Homeri I, 54. explicat: Suffragati scitis Senatus nihil inflexis, vel nihil ut inspectantur. Aliter Franckius Callino 173 sqq.; mire Schaeferus: Sua sibi quique jura ita servantes, ut aequilibrium inter omnes oriatur. Recte Muellerus Dorr. II, 541. ita explicat, ut poeta dixerit, populum debere simpliciter aut probare aut reprobare τὰ τοῖς βασιλεῦσι καὶ τοῖς γέρονσι δόξαντα. Ῥήτραι sunt leges quae vel proponuntur a regibus cum Senatu, vel a populo sanciantur. Dicit igitur poeta, non ad quales ῥήτρας respondendum sit, sed quae sint ῥήτραι referendae. Ut apud Homerum ubique est ἀμείβεσθαι τινα μῦθον, μῦθοις, ἐπέεσσι. Adde Krebsium in Lectt. Diodor. 140 sqq. et Epimetro 250 sqq. 9. τε Dindorfius. Versus 9—14. unus Diodorus habet. Fateor mihi suspectos esse. 10. Diodorus μῆδέτι ἐπιβουλεύειν τῆδε πόλει. Placuit hominibus doctis hariolari τῆδε πόλει σκολιόν, βλαβερόν, σφαλερόν, τῆδε πόλει νέον. 11. δὲ Krebsius: vulgo τε. 12. ἀνέφηρε Maius; ἀπέφηρε tacite Bachius.

3.

Ἡμετέρῳ βασιλῆϊ, θεοῖσι φίλῳ Θεοπόμπῳ,
ὄν διὰ Μεσσήνην εἶλομεν εὐρύχορον
Μεσσήνην ἀγαθὴν μὲν ἄρουν, ἀγαθὴν δὲ φτεύειν.

4.

Ἄμφ' αὐτὴν δ' ἐμάχοντ' ἐννεακαίδεξ' ἔτη
νωλεμέως, αἰεὶ ταλασίφρονα θυμὸν ἔχοντες
αἰχμηταὶ πατέρων ἡμετέρων πατέρες·
εἰκοστῶ δ' οἱ μὲν κατὰ πίονα ἔργα λιπόντες
φεύγον Ἰθωμαίων ἐκ μεγάλων ὄρεων.

5

5.

Ὡσπερ ὄνοι μεγάλοις ἄχθεσι τειρόμενοι
δεσπούνοισι φέροντες ἀναγκαίης ὑπὸ λυγρῆς
ἡμισυ πάνθ' ὅσσον καρπὸν ἄρουρα φέρει.

6.

Δεσπότης οἰμῶζοντες ὁμῶς ἄλογοί τε καὶ αὐτοί,
εὐτέ τιν' οὐλομένη μοῖρα κίχου θανάτου.

Fr. 3. Paus. IV, 6, 2. Ὁ Θεόπομπος ἦν καὶ ὁ πέρας ἐπιθεὶς τῷ πολέμῳ· μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τὰ ἐλεγεία τῶν Τυρταίου λέγοντα· Ἡμετέρῳ κτλ. De mensura versus 1. vide Hermann. Orph. 693. Versum tertium servatum a Scholiasta Platonis Alcib. I, 338. Legg. 448. Bekker. adjiciendum docuit Buttmanus in Alcib. I, 122, C.

Fr. 4. Strabo VI, 279. Μεσσήνη ἐάλω πολεμηθεῖσα ἐννεακαίδεκα ἔτη, καθάπερ καὶ Τύρταϊός φησι· Ἄμφ' αὐτὴν κτλ. Confer Pausan. IV, 15, 1. qui versus tres priores affert; et IV, 13, 4., cll. Mueller. Dorr. 1, 145. Franckius Callin. 193. ad Ἐποδῆκας rettulit frg. 4. 5. 6.

Fr. 5. Paus. IV, 14, 3. Τιμωρίαι ἄς ὑβρίζον ἐς τοὺς Μεσσηνίους Τυρταίῳ πεποιημένοι εἰσίν· Ὡσπερ κτλ. Versu 3. libri ἡμισυ πάνθ' ὅσσων: Kuhniius ἡμισυ πᾶν, ὅσσον. Ἡμισυ πάνθ' recte defendit Bernhardt Synt. 334., sed ὅσσον res ipsa requirebat. Xen. Cyrop. III, 3, 47. ὑπὲρ ἡμισυ αὐτῶν ἔσονται οἱ ἠττηθέντες. Anab. VI, 2, 10. ἦν δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπὲρ ἡμισυ τοῦ ὅλου στρατεύματος Ἀρκάδες καὶ Ἀχαιοί.

Fr. 6. Paus. I. c. Ὅτι δὲ καὶ συμπενθεῖν ἔκειτο αὐτοῖς ἀνάγκη, δεδήλωκεν ἐν τῇδε· Δεσπότης κτλ.

II. Ὑποθῆκαι.

7.

Τεθνήσκειναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
 ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον
 ἦν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πλοῖνας ἀγροῦς
 πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
 5 πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
 παισὶ τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
 ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσειται, οὐς κεν ἴκηται
 χορημοσύνη τ' εἰκὼν καὶ στυγερῆ πενήνῃ,
 αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
 10 πᾶσα δ' ἀτιμίη καὶ κακότης ἔπεται.
 Εἰ δ' οὐ πως ἄνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμὶ ὄρη
 γίγνεται οὐδ' αἰδῶς εἰσπίσω τελέθει,
 θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων,
 θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι
 15 ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 μηδὲ φρυγῆς αἰσχροῦς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
 ἀλλὰ μέγαν ποιήσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
 μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι
 τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,

II. Ὑποθῆκαι. Fr. 7. Lycurgus in Leocrat. XXVIII.
 Illud γὰρ ab initio positum spectat ad versum 13. 14. *θυήσκω-
 μεν κτλ.*; longius disjunctum est ab illis, quoniam poetae menti
 miserrima exsulum fortuna obversabatur, quam adumbraret vivi-
 dissime. Versus 3—13. quasi parenthesis loco habendi. Hinc ex-
 plicatur quod *εἰ δ' οὐ πως* sqq. dixit poeta versu 11. Versu 1.
ἐπὶ προμάχοισι libri: ἐνὶ Franckius. 3. *ἦν δ' αὐτοῦ* Fran-
 ckius; vulgo *τὴν δ' αὐτοῦ* vel *τὴν δ' αὐτοῦ*. 9. *τε* respondet
 particulae *μὲν*, v. Hermann. Viger. 836. 11. *εἰ δ' οὕτως* Fran-
 ckius: *εἰδ' οὕτως libri.* Ego *εἰ δ' οὐ πως.* Hermannus in
 Zimmermanni Diar. Philol. 1835, 75. p. 696. *Εἰ δ' οὕτως οὐτ'
 ἄνδρός ἀλ. οὐδ. ὦ. γ. οὐδ' αἰδῶς, ἔς τ' ὀπίσω τελέθει,
 θυμῷ κτλ.* Voci οὐτε respondere ἔς τε omisso v. οὐ, de quo
 dixit in Eur. Iph. Taur. 1335. 12. Codd. ABP οὐτ' ὀπίσω,
 ἔσ
 L οὐτ' ὀπίσω (sic), Z οὐδ' ἔς τ' ὀπίσω. Tum pro vulg.
τελέθει codd. AB τέλος. Num οὐδ' ὅπως ἔς τὸ τέλος? 14. Di-
 stinxi post v. *παίδων.* 19. Confer Homeri II. X, 71 sqq.

μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιοὺς· 20
 αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 κείσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
 ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολίων τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλης ἐν χερσίν ἔχοντα — 25
 αἰσχρὰ τὰδ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν —
 καὶ χροῖα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
 ὄφρ' ἐρατῆς ἤβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη·
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν,
 ζῶος ἰών, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών. 30
 Ἄλλὰ τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν.

8.

Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτου γένος ἐστέ,
 θαρσεῖτ', οὐπω Ζεὺς ἀνίκενα λοξὸν ἔχει·
 μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε μηδὲ φοβεῖσθε,
 ἰθὺς δ' εἰς προμάχους ἀσπίδ' ἀνήρ' ἐχέτω,
 ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας 5
 κῆρας ὁμῶς ἀγαῖς ἠελίοιο φίλας.
 ἴστε γὰρ ὡς Ἄρεος πολυδακρύου ἐργ' αἰδήλα,
 εὖ δ' ὀργὴν ἰδάητ' ἀργαλέου πολέμου,
 καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
 ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε. 10

25. Legebatur φίλαις ἐνὶ χ., Ζ φίλ' ἐνὶ χ. Reliqui ἐν·
 26. Libri τὰ γ'; Baiterus et Sauppis τὰδ', Hermannus Epist. ad
 Bachium data p. 4. τὰ τ'. Ibidem νεμεσήτ' ἐνιδεῖν Reiskius.
 29. θηητὸς Reiskius: libri θνητοῖσιν. 31. Vide Homeri Il.
 M, 457 sqq.

Fr. 8. Servavit Stobaeus Floril. L, 7. Versu 5. ἐχθρὰν,
 ut VII, 20. αἰσχροῦς, non ἐχθρὴν, αἰσχροῦς, v. Exercitatt. Critt.
 nostras post Eustathii Prooem. 41 sqq. 6. κῆρας ἀγαῖς A:
 κῆρας ἐπ' ἀγαῖσιν B. Grotii emendationem ab Hermanno nuper
 probatam suscepimus. An ἐπ' ἴσ' ἀγαῖς? 7. Legebatur Ἄρεως.
 Ibidem αἰδήλα Arsenius et margo Gesneri. Vulgo ἀρίδηλα.
 9. πρὸς φευγ. B, v. Intpp. Greg. Cor. 104 sqq.: παρὰ φ. Voss.,
 μετὰ φ. vulgo.

- οἱ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ἐς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἵεναι,
 παυρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
 τρῆσαντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
 15 Οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
 ὅσσοι, ἢν αἰσχρὰ πάθη, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
 Ἀργαλέον γὰρ ὀπισθε' μετάφρενον ἐστὶ δαΐζειν
 ἀνδρὸς φεύγοντος δηῖον ἐν πολέμῳ·
 αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κονίησιν
 20 νῶτον ὀπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐηλαμένος.
 ἀλλὰ τις εὖ διαβάς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν,
 μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
 ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
 25 δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
 κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
 ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζων,
 μηδ' ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
 ἀλλὰ τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγγεῖ μακροῶ
 30 ἢ ξίφει οὐτάζων δηῖον ἀνδρ' ἐλέτω·
 καὶ πόδα παρ' ποδὶ θείς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
 ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κνήνῃ κνήνῃ
 καὶ στέρονον στέρονῳ πεπλημένους ἀνδρὶ μαχέσθω,
 ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρου μακρὸν ἰλών.
 35 Ὑμεῖς δ', ὦ γυμνήτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
 πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
 δούρασι τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοῦς
 τοῖσι πανοπλίαις πλησίον ἰστάμενοι.

15. Fortasse ταῦτ' ἀλέγων, v. Intpp. Pind. Ol. II, 78. οὐδ' εἰς δ' ἂν π. Ursinus. 17. ἀργαλέον δαΐζειν illustrat Bernhardt Synt. 360. 19. αἰσχρὸν Brunckius ex marg. Stobaei. κακκείμενος A. Vulgo κατακείμενος. 27. πολεμίζων Arsenius, 29 sqq. Confer Homeri II. N, 128 sqq. 37. ἐς αὐτοῦς, hostes, Franckius ἐς ἀκρούς principes, duces. 38. ἐγγύθεν ἰστ. B.

Tyrtaei Elegiae.

9.

Οὐτ' ἂν μῆσαιμην οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην
 οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαιμοσύνης,
 οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγαςός τε βίην τε,
 νικῶν δὲ θείων Θρηϊκιον Βορέην,
 οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φηὴν χαριέστερος εἴη, 5
 πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύραο πλέον,
 οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
 γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μελιχόγηρον ἔχοι,
 οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς
 — οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ — 10
 εἰ μὴ τετλαίη μὲν ἑρῶν φόνον αἱματόεντα
 καὶ δηῶν ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰστάμενος.
 Ἴδ' ἀρετῆ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ·
 ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλῃ τε παντὶ τε δήμῳ, 15
 ὅστις ἀνὴρ διαβᾶς ἐν προμάχοισι μὲν
 νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθεται,
 ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 θαρσύνῃ δ' ἔπεισιν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστῶς·
 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ 20
 αἴψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 τηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῆμα μάχης·
 αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεισὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν
 ἄστῃ τε καὶ λαοῦς καὶ πατέρ' ἐν κλειῦσας,

Fr. 9. Affert Stobaeus Floril. LI, 1 Ibidem 5. sunt vv.
 15—44. Versum 1. citat Plato Legg. I, 629, A. II, 660, E.,
 ubi τιθείμην, Stobaeus τιθείην. Vide Valckenar. ad Herod. II,
 141. Confer Theognidea 701 sqq. 6. Sic B: Κινυράοιο μάλλον
 Trincav. Κινύραω βάδιον Camerarius. Vide Platonem Rep. III,
 408, B. et Legg. III, 660, E. Ἐὰν δὲ ἄρα πλουτῆ μὲν Κινύρα
 τε καὶ Μίδα μάλλον. Macarius 451. Walz. Τὸν Μίδου
 πλοῦτον ἔχειν ἐν ὑπερβολῇ λέγεται. De Cinyrae opulentia
 vide Valckenarii Callimachea 118. 8. Μελίγηρος Ἰδραστός
 est Platoni Phaedr. 269, A. 13. ἢδ' ἀρετῆ, τόδ' ἄεθλον
 Hermannus: B τόγ' ἄριστον — ἄεθλον: νῦγχο ἢ δ' ἀρετῆ, τόδ'
 ἄεθλον. 19. Libri δὲ πεσεῖν. Emendavit Hermannus Ep. ad
 Bach. p. 5. et Emperius.

- 25 πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμραλοέσεως
καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐλληλαμένους·
τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
ἀργαλέον τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
30 καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
Οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομα αὐτοῦ,
ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
ὄντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρναμένον τε
γῆς περὶ καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ·
35 εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλη,
πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Αἴδην·
πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἳ τε κατ' αὐτὸν
40 εἴκουσ' ἐκ χώρης οἳ τε παλαιότεροι·
γῆράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει οὐδέ τις αὐτὸν
βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθίλει.
Ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄχρον ἰκέσθαι,
πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεῖς πόλεμον.

10.

Αἰθωνος δὲ λέοντος ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν.

11.

Πρὶν ἀρετῆς πελάσαι τέρμασιν ἢ θανάτου.

31. Vulgo οὐδέποτε: emendavit Hermannus. 37. μιν. Omittit A. Malim μὲν. Vulgo versus hoc ordine se excipiebant: 41. 42. 39. 40. Transponendos docuit Thierschius Actt. Monacc. III, 636. Confer Theognidea 935 sqq. 44. πολέμου Gesneri Margo et Ursinus, qui cum Trinc. θυμόν exhibitet.

Fr. 10. Galenus de Hippocr. et Platon. I, 267. Basil. Τύρ-
ταιος δὲ γε, καθάπερ οὖν καὶ Ὀμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ
ἀπλῶς εἰπεῖν ἅπαντες οἳ ποιηταὶ σφοδρότατον ἔχειν φασὶ
τοὺς λέοντας τὸν θυμόν, ὥστε καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅστις ἂν
ἢ θυμοειδέστατος εἰκάζουσι λέοντι.

Fr. 11. Plutarchus Morall. II, 1039.

12.

Eustratius in Aristotelis Eth. Nic. III, 8. 3. ad verba: Καὶ οἱ πρὸ τῶν τάφρων καὶ τῶν τοιούτων παρατάττοντες haec habet: Τοῦτο περὶ Λακεδαιμονίων λέγοι ἂν τοιαύτην γὰρ τινα μάχην ὅτε πρὸς Μεσσηνίους ἐμαχέσαντο, ἐπολέμουν, ἧς καὶ Τύρταιος μνημονεύει. De pugna ista ἐπὶ τῇ μεγάλῃ τάφρῳ tertio belli anno pugnata confer Paus. IV, 6, 4; 17, 2. Polyb. IV, 22. Muelleri Dorr. I, 171. ed. Anglic.

III. Ἐμβατήρια ἢ πολεμιστήρια μέλη.

13.

Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου,
 κοῦροι πατέρων, πολιῆται,
 λαῖ᾽ μὲν ἴτυν προβάλεσθε,
 δόρου δ' εὐτόλμως πάλλοντες,
 μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς
 οὐ γὰρ πάτριον τᾶς Σπάρτας.

5

14.

Ἄγετ', ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι, ποτὶ τὰν Ἄρεος κίνασιν.

III. Ἐμβατήρια ἢ πολεμιστήρια μέλη. De embateriis vide Muelleri Dorr. II, 334. Doricam dialectum habent. Carmen decimum tertium affert Dio Chrysostomus I, 92. Rsk. indeque sumptum Tzetzes Chill. I, 26. v. 692 sqq. Dixit de his versibus praeter alios Hermannus Viger. 935 sq. 2. κοῦροι πατέρων digni patribus filii. Soph. El. 365. 4. Libri βάλλοντες: emendavit Thierschius. Commemorantur sinistrae dextraeque manus officia. Hermannus. Cogitatione adde δεξιᾶ δέ, quod hastae mentio per se docet. Vide Bernhardyi Synt. 457. 6. Tzetzes τᾶ Σπάρτα.

Fr. 14. Hephaestio VIII, 1. p. 46, 3. Gaisf. affert, sed omisso nomine auctoris: Τὸ τὸν σπονδαῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον παραλήγοντα, εἰσὶν οἱ Λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παράδειγμα. Ἄγετ' κτλ.

15.

Cantilena Messeniorum.

Ἐς τε μέσον πεδίων Στενωκλήριον ἔς τ' ὄρος ἄκρον
 εἶπετ' Ἀριστομένης τοῖς Λακεδαιμονίοις.

III. Mimnermi Colophonii.

Olymp. XXXVII, 4.

Suidas: Μίμνερος Λιγυρτιάδου, Κολοφώνιος ἢ Σμυρναῖος ἢ Ἀστυπαλαίεύς, ἐλεγειοποιός. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λζ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτιereύειν τῶν ζ' σοφῶν τινὲς δὲ αὐτοῖς καὶ συγχρονεῖν λέγουσιν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγυραστάδης, διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγύ. Ἐγραψε βιβλία ταῦτα πολλά. (βιβλία ἐρωτικά τὰ πολλὰ conj. Bernhardt.)

1.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτιρ χρυσέης Ἀφροδίτης;
 τεθναίνην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
 κρυπταδὴ φιλότῃς καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή·
 ἄνθεα * ἥβης γίνεταί ἀρπαλία
 5 ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
 γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ κακὸν ἀνδρα τιθεῖ,

Fr. 15. Paus. IV, 16, 4. Ἀριστομένει ὡς ἀνέστρεψεν ἐς τὴν Ἀνδανίαν, ταινίας αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὄραϊα ἐπιβάλλουσαι τῶν ἀνθέων ἐπέλεγον ἄσμα τὸ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι ἀδόμενον Ἐς τε κτλ.

III. Mimnermi Colophonii. Fr. 1. Stobaeus Floril. LXIII, 16. Versus 1. 2. respicit Horatius Epp. I, 6, 65 sq. Si, Mimnermus uti censet, sine amore jocosque. Nil est jucundum, vivas in amore jocosque. 2. Hermannus Viger. 920. 4. ἄνθεα εἰ ἥβης edd. vett.; εἰ ἥβης ἄνθεα A: τῆς ἥβης Grotius: ἄνθε', ἃ τῆλ' ἥβης Franck. Callin. 130. An εὐανθῆς ἥβη γ. ἀρπαλία vel ἀρπαλέη? Pind. Isthm. VI, 34. εὐανθέ' ἀλικίαν. 5. ἐπεὶ τ' AB: ἐπεὶ δ' vulgo, v. Hermann. Viger. 929. Brunckius ἐπὶν δ'. 6. ὁμῶς καὶ καλὸν vulgo: ὁμῶς καὶ κακὸν Hermannus, v. fr. 5, 3. 7.: ὁμῶς καὶ καλὸν Doederlein. in Soph. O. C. 662.

αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ ἕκακὰ τείρουσι μέριμναι
 οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέροπεται ἡελίου·
 ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισὶν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
 οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθιχε θεός.

10

2.

Ἡμεῖς δ' οἶά τε φύλλα φέει πολυανθέος ὦρη
 ἕαρος, ὅτ' ἀψ' αὐγῆς αὖξεται ἡελίου,
 τοῖς ἕκελοι πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἀνθεσιν ἤβης
 τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν
 οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παροστήκασι μέλαιναι,
 ἣ μὲν ἔχουσα τέλος γῆρας ἀργαλέον,
 ἣ δ' ἐτέρη θανάτοιο· μίνυθα δὲ γίγνεται ἤβης
 καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἡέλιος·
 αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὦρης,
 αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον ἢ βίωτος·
 πολλὰ γάρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται ἄλλοτε οἶκος
 τρουχούται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
 ἄλλος δ' αὖ παιδῶν ἐπιδύεται, ὧν τε μάλιστα
 ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἴδιην·
 ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον οὐδέ τις ἔστιν
 ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

5

10

15

3.

Τὸ πρὶν ἔων κάλλιστος, ἐπὶν παραμείψεται ὦρη,
 οὐδὲ πατήρ παισὶν τίμιος οὔτε φίλοις.

Fr. 2. Stobaeus Floril. XCVIII, 13. Vers. 1. Homeri Il. Z, 146 sqq. Simonid. Eleg. fr. LX. πολυανθέος A. Vulgo πολυ-
 άνθεμος. 2. αἰψ' libri: ἄψ Brunckius. Ibidem αὐγῆ libri:
 correxi. 9. ἐπεὶ Brunckius. 11. ἄλλοτε οἶκος A: vulgo
 ἄλλοτε τ' οἶκος: Grotius et Brunckius ἄλλοτε δ' οἶκος. 16.
 διδοῖ B: reliqui διδοῖ.

Fr. 3. Stobaeus Floril. CXV, 1. 1. Brunckius ἐπὶν. 2.
 φίλοις Voss. Reliqui φίλος.

4.

Τιθωνῶ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς
γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέον.

5.

Ἄντικα μοι κατὰ μὲν χροίην ῥέει ἄσπετος ἰδρώς,
πιοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλέον ὄφελεν εἶναι
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
5 ἤβη τιμήεσσα τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται
ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἀγνωστὸν τιθεῖ ἄνδρα,
βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμριχυθέν.

6.

Αἰ γὰρ ἄτερ νόσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδῶνων
ἐξηκονταέτη μοῖρα χίχοι θανάτου.

7.

Μῆτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν
τήν σ' αὐτοῦ φρένα τέρπε, δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Fr. 4. Stobaeus Floril. CXVI, 33. *Μιμνέρμου Ναννοῦς*. De Nannone *αὐλητρίδι* poetae amoribus vide *Hermesianact.* Ath. XIII, 597, F. 1. *σχεῖν* A Voss. Trinc. ὁ Ζεὺς om. AB Voss., ὁ Trincavellus.

Fr. 5. Stobaeus Floril. CXVI, 34. *Μιμνέρμου Ναννοῦς*. Sed omissis tribus primis versibus, quos ex Theognideis 1017 sqq. supplevit Brunckius. 1. Cfr. Sapphonis fr. 2. 4. Theognidis codex Vatic. *ὀλιγοχρόνιος*.

Fr. 6. Diogenes Laert. I, 60. Cfr. ad Solon. fr. 20.

Fr. 7. Anth. Pal. IX, 50. Planud. I, 89. posterius distichon servatur: alterum ex Theognideis 793 sqq. assutum. Welckero Prolegg. XCIX. Theognidis distichon cum Mimnermeo conflatum videtur. 1. *ξείνων* Mutinensis: vulg. *ξείνων*.

8.

Ἀληθίη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοὶ, πάντων χοῦμα δικαιοῦτατον.

9.

Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλον Νηληϊῶν ἄστυ λιπόντες
ἱμερτήν Ἀσίην νηυσὶν ἀφικόμεθα·
εἰς δ' ἐρατὴν Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες
ἐζόμεθ' ἀργαλῆς ὕβριος ἡγεμόνες·
καῦθεν δ' Ἀστήεντος ἀπορνήμενοι ποταμοῖο
θεῶν βουλῇ Σμύρνην εἴλομεν Αἰολίδα.

5

10.

Οὐδέ κοτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἴησων
ἐξ Αἴης τελείσας ἀλγινόεσσαν ὁδόν,
ὑβριστῆ Πελίη τελέων χαλεπηρῆς ἄεθλον,
οὐδ' ἂν ἐπ' Ὠκεανοῦ καλὸν ἴκοντο ῥόον.

Fr. 8. Stobaeus Floril. XI, 1. Μίμνερμου Ναυνοῦς.
Theognid. 1227 sq.

Fr. 9. Strabo XIV, 634. Ἀπελθόντες παρὰ τῶν Ἐφεσίων
οἱ Σμυρναῖοι στρατεύουσιν ἐπὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ νῦν ἐστὶν ἡ
Σμύρνα, Αελέγων κατεχόντων· ἐκβαλόντες δ' αὐτοὺς ἔκτισαν
τὴν παλαιὰν Σμύρναν. Ἔσπερον δὲ ὑπὸ Αἰολίων ἐκπεσόντες
κατέφυγον εἰς Κολοφῶνα καὶ μετὰ τῶν ἐνθένδε ἐπιόντες τὴν
σφετέραν ἀπέλαβον· καθάπερ καὶ Μίμνερμος ἐν τῇ Ναυ-
νοῦ φράζει μνησθεὶς τῆς Σμύρνης ὅτι περιμάχητος αἰεὶ·
Ἡμεῖς κτλ. Cfr. Muelléri Dorr. I, 98. 3. Libri ἐς δ' ἄρα
τὴν. Correxít Wytténbachius. 5. Paus. VII, 5, 1. Herod. I,
150. Ἀλήεντος Brunckius et Tzschuckius: libri corrupte. Vide
Paus. VIII, 28, 2. Tzetzes Lycophr. 868. 6. εἴδομεν libri.
Correxít Brunckius.

Fr. 10. Strabo I, 46 sq. Μίμνερμος ἐν τῷ Ὠκεανῷ
ποιήσας τὴν οἰκῆσιν τοῦ Αἴητος πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς ἐκτὸς
πεμφθῆναι φησὶν ὑπὸ τοῦ Πελίου τὸν Ἰάσονα καὶ κομίσαι
τὸ δέρας· — Οὐδέ κτλ. 1. Libri οὐδ' ὀκόταν: correxít
Porsonus Adversar. 311. Hermannus Viger. 924 sq. μέγα κῶας
Brunckius. Libri μετὰ κῶας. 3. χαλεπηρῆς Coraës. Libri
χαλεπήρης. 4. Casaubonus εὐτ' ἂν.

11.

Αἰήταο πόλιω, τόθι τ' ὠκέος ἡελίοιο
 ἀκτῖνες χρυσέω κείται ἐν θαλάμῳ
 Ὠκεανοῦ παρὰ χεῖλός, ἴν' ὄχετο θεῖος Ἴησων.

12.

Οὐ μὲν δὴ κείνου γε μίνος καὶ ἀγήνορα θυμὸν
 τοῖων ἐμεῦ προτέρων πεύδομαι, οἳ μιν ἴδον
 Λυδῶν ἱπομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας
 Ἐρμιον ἀμπεδιόν, φῶτα φερεμμελίην
 5 τοῦ μὲν ἄρ' οὔποτε πάμπαν ἐμίμψατο Παλλὰς Ἀθήνη
 δριμύ μένος κραδίης, εὐθ' ὄγ' ἀνὰ προμάχους
 σεύαιθ', αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
 πικρὰ βιαζόμενος δυσμενέων βέλεα
 οὐ γάρ τις κείνου δηῖων ἔτ' ἀμεινότερος φῶς
 10 ἔσκεν ἐποιχεσθαι γυλόπιδος κρατερῆς
 ἔργον, ὅτ' αὐγαῖσιν φέρετ' ὠκέος ἡελίοιο.

13.

Ἥελιος μὲν γὰρ ἔλαχεν πόνον ἤματα πάντα
 οὐδέ ποτ' ἀμπαυσις γίγνεται οὐδεμίῃ

Fr. 11. Strabo l. c. Καὶ ὑποβάς· Αἰήταο κτλ.

Fr. 12. Stobaeus Floril. VII, 12. Dixisse statuunt poetam de Andraemone Pylío, a quo Colophonem conditam dixerat Μίμνερμος ἐν τῇ Ναννοῖ, Strabo l. c. Cfr. Welckeri Cycl. Epic. 187. 6. Α εὐθ' ὅτ' ἀνὰ προμάχους σεύηθ' αἱμα-

τόεν ὑσμίνῃ πολέμοιο (sic). Brunckius: ἔσθ' ὅτ' ἀνὰ προ. σεύετο, αἱμ. ἐν ὑ. π. π. βιαζόμενος. Gaisfordus: σεῦ ἢδ' αἱματόεντος ἐν ὑ. π. π. βιαζόμενου. Schowins: ὀππότ' ἀνὰ προ. σεύεθ', ὁ δ' αἱμ. et βιαζόμενος. Et βιαζόμενος Schowii codices. Hinc conformavi. 9. ἀμεινότερος. Vide Butt. Gr. Max. I, 280. 11. Fort. ὀξέος, cll. 11, 1.

Fr. 13. Athen. XI, p. 479, A. Μίμνερμος δ' ἐν Ναννοῖ ἐν εὐνῇ φησι χρυσῇ κατεσκευασμένη πρὸς τὴν χρείαν ταύτην ὑπὸ Ἡφαίστου τὸν Ἥλιον καθεύδοντα περαιοῦσθαι πρὸς τὰς ἀνατολάς αἰνισσόμενος τὸ κοῖλον τοῦ ποτηρίου λέγει δ' οὕτως· Ἥελιος κτλ. De Solis poculo vel εὐνῇ κοίλῃ cfr Stesich. fr. X. Klein., Mueller. Dorr. I, 425 sqq., Nitzsch. Hom. Odys. III, 1. Hermann. Opusc. III, 137 sq.

ἵπποισιν τε καὶ αὐτῶ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος Ἥως
 Ὠκεανὸν προλιποῦσ' οὐρανὸν εἰσαναβῆ'
 τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολλήρατος εὐνή
 κοίλη, Ἡφαιστοῦ χερσὶν ἐληλαμένη
 χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ,
 εὐδονθ' ἀρπαλέως, χώρον ἀφ' Ἐσπερίδων
 γαίαν ἐς Αἰθίοπων, ἴνυ οἱ θοὸν ἄρμα καὶ ἵπποι
 ἴστασ', ὄφρ' Ἥως ἠρογένεια μόλῃ
 ἔνθ' ἐπέβη ἐτέρων ἐγείων Ὑπερίονος υἱός.

IV. Solonis Atheniensis.

Olymp. XLVI.

Suidas: Σόλων Ἐξημεστίδου, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, νομοθέτης καὶ δημαγωγός. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς μζ' Ὀλυμπιάδος, οἱ δὲ νζ'. Ἐπιβουλευθεὶς δὲ ὑπὸ Πεισιστρατοῦ τοῦ τυράννου ἀπεδήμησεν ἐν Κιλικίᾳ καὶ ἔκτισε πόλιν ἣν Σόλους ἐκάλεσεν ἐξ ἑαυτοῦ· οἱ δὲ καὶ τοὺς ἐν Κύπρῳ Σόλους ἐξ αὐτοῦ φασὶ καὶ τελευτῆσαι αὐτὸν ἐν Κύπρῳ. Ἐγραψε νόμους Ἀθηναίους, οἵτινες Ἄξονες ὀνομάσθησαν διὰ τὸ γραφῆναι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσιν Ἀθήνησι, ποίημα δὲ ἐλεγίον, ὃ Σαλαμὶς ἐπιγράφεται, ὑποθήκας δὲ ἐλεγείας καὶ ἄλλα. Ἔστι δὲ καὶ οὗτος εἰς τῶν ἐπτὰ ὀνομαζομένων Σοφῶν καὶ φέρεται αὐτοῦ τὸ ἀπόφθεγμα τόδε· Μηδὲν ἄγαν, ἢ τὸ Γυνῶθι σαυτόν.

I. Σαλαμίς.

1.

Αὐτὸς κήρουξ ἦλθον ἀφ' ἱμεροτῆς Σαλαμῖνος,

3. ἐπὶν Casaubonus, v. ad fr. I, 5. 5. κύλη Eustathius p. 1632; 28. Μίμνερμος, φασὶ, τὸ τοῦ ἡλίου καλούμενον ποτήριον εὐνήν κύλην εἶπεν Ἡφαιστοῦ χερσὶν ἐληλαμένην. Qui merus lapsus est. 7. ὑπόπτερος Heynius Apollod. 394. Libri ὑπόπτερον. 11. ἐτερέων BP: σφετέρων Bergkii. Ἐτερέων ὁ. ἐπέβη explicat Welckerus Syllog. Epigr. 11. iterum conscendit. Nos: ibi conscendit alterum currum suum, relicta illa εὐνή, cfr. v. 9.

κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντὶ ἀγορῆς θέμενος.

Εὖν δὴ τότε ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης
 ἀντὶ γ' Ἀθηναίων πατριδ' ἀμεινράμενος
 5 αἴψα γὰρ ἀν' ἑστίαις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο
 Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.

Ἴομεν εἰς Σαλαμίνα, μαηησόμενοι περὶ νήσου
 ἱμερῆς χαλεπὸν τ' αἰσχος ἀπώσόμενοι.

II. Τὰ περὶ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας.

2.

Ἡμετέρη δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
 αἶσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων
 τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
 Παλλὰς Ἀθηναίη χειρας ὑπερθεν ἔχει
 5 αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίησιν

Solonis I. fr. I. Plutarchus Solon. I. *Ἐλεγεία κρούφα*
συνθεῖς καὶ μελετήσας, ὥστε λέγειν ἀπὸ στόματος, ἐξεπήδη-
σεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἄφνω πιλίον περιθέμενος. Ὀχλον δὲ
πολλοῦ συνδραμόντος ἀναβάς ἐπὶ τὸν τοῦ κήρυκος λίθου ἐν
οἷδῃ διεξῆλθε τὴν ἐλεγείαν, ἧς ἐστὶν ἀρχή. Αὐτὸς κτλ.
Τοῦτο τὸ ποίημα Σαλαμῖς ἐπιγράφεται καὶ στίχων ἑκατὸν
ἐστὶ χαριέντως πάνυ πεποιημένων. Vide Diog. Laert. I, 46.
Demosth. περὶ παραπροσβ. 201. Rsk. 2—8. servavit Diogenes
Laertius. 6. Libri τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων, ἀφέντων. Emend-
darunt Is. Vossius, Imm. Bekkerus, God. Hermannus Viger. 927.
Acerbe Σαλαμιναφέτας vocat, qui eam insulam hostibus per-
missuri essent. Bernhardy Synt. 114. τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων;
sed v. Lobeck, Paralipp. II, 428. Schaeferus τῶν Σαλαμινοφύ-
γων. Ultimum distichon affert Ulpianus Demosth. de Fals. Leg.
152. Dobson. ubi est χαλεπὸν αἰσχος ἀπώσόμενοι: ἀπώ-
σόμενοι affertur ex Scholl. Augustanis 318. ibidem. Et χαλεπὸν
τ' αἰσχος ἀπώσόμενοι Arsen. Viol. 304.

II. Fr. 2. Demosthenes de Fals. Leg. 421. Rsk. *Λέγε δὴ*
μοι λαβὼν καὶ τὰ τοῦ Σόλωνος ἐλεγεία ταυτί, ἵν'
ἴδῃσθ' ὅτι καὶ Σόλων ἐμίσει τοὺς οἷος οὗτος ἀνθρώπους.
 4. Aristoph. Eqq. 1168 sqq.

ἄστοι βούλονται, χοήμασι πειθόμενοι,
 δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
 ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν
 οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
 εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ

10

πλουτεῦσιν δ' ἄδικοις ἔργοις πειθόμενοι

οὐθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων
 φειδόμενοι κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
 οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ δίκης θέμεθλα,
 ἢ σιγῶσα σύννοιδε τὰ γυγνόμενα πρό τ' ἐόντα

15

τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἤλθ' ἀποτισομένη.
 Τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἔλκος ἄφυκτον,
 εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην,
 ἢ στάσις ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὐδοντ' ἐπεχειρεῖ,
 ὅς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην

20

ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστν
 τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλους.
 Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακὰ τῶν δὲ πενιχῶν

Post v. 10. inserunt versum: χρήματα δ' ἐμείρουσιν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι, pessime: v. fr. XI, 7. Sylburgius ingeniose interponit fr. 6. 16. ἀποτισομένη Marklandus et ex correctione codex Bavaricus, cfr. XI, 76. Vulgo ἀποτισαμένη. 19. ἢ libri et Bekkerus: ἢ vulgo. 21 sq. »Rectam rationem tenere si voluisset, dicendum fuerat τῶν ἀδικούντων τοῦς φίλους ἐν ταῖς συνόδοις; qui genitivus cohaereret cum ἐκ δυσμενέων. Jam vero dixit τοῖς ἀδικοῦσι, qui dative tantumdem valet atque ὑπὸ τῶν ἀδικούντων. Injurias multifarias dare cives civibus in familiaribus congressibus possunt, in primis vero rixas, verberationes, caedes, quae sunt injuriarum atrocissimae.« Reiskius. Complures libri φίλοις. Schaeferus: »Ἐν συνόδοις verto in conflictu: τοῖς ἀδικοῦσι autem est dative quem dicas incommodi.« 23. Confer fr. XXVII, 6 sqq. Plut. Sol. XIII. »Ἀπὸ μὲν γὰρ ὁ δῆμος ἦν ὑπόχρεως τῶν πλουσίων.« »Ἢ γὰρ ἐγνώσθον ἐκείνοις ἕκτα τῶν γινομένων τελούντες ἐκτημόριοι προσαγορευόμενοι καὶ θῆτες, ἢ χοεᾶ λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν ἀγῶγμοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν, οἱ μὲν αὐτοῦ δουλεύοντες, οἱ δ' ἐπὶ τῇ ξένη πιπρασκόμενοι, sqq.

ικνεῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἄλλοδαπὴν
 25 πραθέντες δεσμοῖσι τ' ἀεικελίοισι δεθίντες.

* * *

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστω,
 αὐλίοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
 ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκος ὑπέρθορον, εὔρε δὲ πάντως
 * εἴ γέ τις τρένων ἐν μυγῶ, ἐν θαλάμῳ.
 30 Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
 ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει,
 εὐνομία δ' εὐνομία καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
 καὶ θαμὴ τοῖς ἀδίκοις ἀμειψιθήσει πέδας,
 τραγέα λειαίνει, πᾶνει κόρον, ὕβριον ἀμανροῖ,
 35 αὐαίνει δ' ἄτης ἀνθεα φρόμενα,
 εὐθύνει δὲ δικὰς σχολίᾳς ὑπερήφανά τ' ἔργα
 πραῦνει, πᾶνει δ' ἔργα διχοστάσις,
 πᾶνει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἐστὶ δ' ὑπ' αὐτῆς
 πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πυνυτά.

5.

Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ,
 τιμῆς οὐτ' ἀφελὼν οὐτ' ἐπορεξάμενος·
 οἱ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγνητοί,
 καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν.

27. »Jungenda ἔτ' οὐκ, i. q. οὐκέτι. Vide ad Soph. Trach. 161. « Schaefer. Idem Schaeferus: »Οὐκ ἐθέλουσι. Vide not. ad Greg. Cor. 135 sq. Dictum est προσωποποιητικῶς neque exiit nativam significationem. « 29. Sic libri optimi: Bodlejanus codex εἴ γέ τις ἢ φ., alii εἰ καὶ τις, ἢ γέ τις, εἴη γέ τις, Brunckius εἴ κέ τις ἢ; H. Wolfius εἴ γέ τις ἢ φ. Schaefero εἰ καὶ τις φεύγων non displicet. Paullo ante Bekkeri libri πάντων: alii πάντας.

Fr. 3. Plutarchus Sol. XVIII. Ἐπισημαίνεται αὐτὸς αὐτῶ τὴν ἐξίσωσιν οὕτως· Δήμῳ κτλ. 1. ἐπαρκεῖν Brunckius: ἀπαρκεῖ Coraës. Schaeferus: »Vulgatum magis placet. Verte: quantum ei auxilietur (contra divitum injurias.) « Immo ἐπαρκεῖ i. q. ἀπαρκεῖ. 2. Ἐπορεξάμενος H. Stephanus Thes. s. v. explicat: »nec etiam tribuens praeter eum quem habebat, insuper dans porrecta manu. « 4. Καὶ τούτων προϋνόησα, ἵνα μηδὲν ἀπρεπὲς ἢ ἄδικον ἔχωσι. Coraës.

ἔστην δ' ἀμφιβαλῶν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισι,
 μακρὰ δ' οὐκ εἶας ὀυδέτερους ἀδίκως.

5

4.

᾿Ωδ' ἂν δῆμος ἄριστα σὺν ἠγεμόνεσσιν ἔποιτο,
 μήτε λίην ἀνεθείς μήτε πιεζόμενος.

5.

Ἐργμασῶν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπόν.

6.

Τίττει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἔπηται.

7.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάξης,
 βρουτή δ' ἐκ λαμπρῶς γίγνεται ἀστεροπῆς.

Fr. 4. Plutarchus Comp. Sol. et Poplic. II. Καὶ τοῦτο δ' εἶοικε συνιδεῖν πρότερος ὁ Σόλων, ὅτι δῆμος ᾿Ωδ' ἂν ἄριστα κτλ. Hinc fortasse scribendum: *Ἀῆμος δ' ὠδ' ἂν ἄρ.*

Fr. 5. Plutarchus Solon. XXV. Dictum in eos quibus lēges a Solone latae displicerent.

Fr. 6. Clemens Alex. Stromm. VI, 740. Potter. Confer Theognid. 153. Oraculum Herod. VIII, 77. Pindar. Olymp. XIII, 12; Diog. L. I, 59. ex dicto Solonis refert τὸν μὲν κόρον τοῦ πλούτου γενναῖσθαι, τὴν δ' ὕβριν ὑπὸ τοῦ κόρου.

Fr. 7. Diodorus Sic. Excc. Vatic. p. 23. Dindorf. *Λέγεται Σόλων καὶ προειπεῖν τοῖς Ἀθηναίοις τὴν ἐσομένην τυραννίδα δι' ἐλεγείων Ἐκ κτλ.* Versus 1—4. affert Diog. L. I, 50., distichon alterum Diod. Sic. XIX, 1., primum Plutarchus Sol. III. Versu 1. Diogenes φέρεται. 2. *λαμπρῆς* Diogenes, v. Exercitatt. Critt. post Eustath. p. 41 sq. Post primum distichon vulgo insarciunt haec:

Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται ἦν δέ τις
 αὐτὴν
 μὴ κινῆ, πάντων ἐστὶ δικαιότατη.

Habet haec unus Plutarchus l. c. *Ἐν δὲ τοῖς φυσικοῖς ἀπλοῦς ἐστὶ λίαν καὶ ἀρχαῖος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦτων Ἐκ νεφέλης — ἀστεροπῆς Ἐξ ἀνέμων κτλ.* Ex hujus elegiae tenore ea verba eliminanda esse evicimus in Exx. Critt. p. 42. Solon in alia elegia more poetarum videtur populum cum mari comparavisse,

ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται εἰς δὲ μονάρχου τοῦ
 δῆμος αἰδορῆ δαυλοσύνην ἔπασεν
 5 Αἴην δ' ἐξάραντ' οὐ ράδιόν ἐστι κατασχεῖν
 ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χοῆ * πάντα νοεῖν.

8.

Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς,
 δείξει ἀληθείης ἐς μέσον ἐροχομένης.

cf. Cicero pro Cluentio 49. *Ex quo intelligi potuit id, quod saepe dictum est: ut mare, quod natura sua tranquillum sit, ventorum vi agitari atque turbari, sic populum Romanum sua sponte esse placatum: hominum seditiosarum vocibus, ut violentissimis tempestatibus concitari.* Δικαιοσύνη compara cum Theogn. 314. Scribendum autem πάντως. 3. εἰς δὲ τυράννου Diodorus XIX, 1. Hesychius: μονάρχου τυράννου. 4. αἰδορῆ Diodorus XIX, 1. αἰδορῆ in Excerptt. Vat. et in edd. vett. Diogenis, ubi alii αἰδορῆς ἔων. 5. 6. haec Diodoro debemus Vaticano: codex Αἰείης δ' ἐξεραντα ράδιόν ἐστι κατασχεῖν. Dindorfius οὐ ράδιον, v. Doederlein. in Niebuhrii Mus. Rhenan. III, 1. p. 13. Passovius apud Bach, ad Hermesian. 261 sq.: Αἰείης δ' ἐξάραντα τὸ ράδιον ἐστι κατασχεῖν; Pflugkii; Δουλείης δ' ἐξαντ' οὐ ράδιόν ἐστιν ἀνασχεῖν vel Δουλείη δ' ἐξαντ' οὐ ρ., vel Βουλὴ δ' ἢ δ' ἐξ ἀνδρῶς αἰδορῆς ἐστι κατασχεῖν. Suscepi meam emendationem, de qua exposui Exx. Critt. p. 43., nisi quod ibi ἐξαρθέντ' audacius conjectavi. Scripsi ἐξάραντ', h. e.: *Ubi autem nimis se extulerit, non facile est deprimere postea, sed jam omnia circumspectare decet.* Confer Plutarchum Solone XXX. Σόλων τὸ μνημοευόμενον εἶπεν, ὡς πρόην μὲν ἦν εὐμαρέστερον αὐτοῖς τὸ κωλύσαι τὴν τυραννίδα συνισταμένην, νῦν δὲ μείζον ἐστι καὶ λαμπρότερον ἐκκόψαι καὶ ἀνελεῖν συνεσιῶσαν ἤδη καὶ πεφυκυῖαν. Diodorus: Σόλων παρελθὼν εἰς ἐκκλησίαν παρεκάλει τοὺς Ἀθηναίους καταλύειν τὸν τύραννον, πρὶν τελέως ἰσχυρὸν γενέσθαι. 6. χοῆ τὰδε πάντα νοεῖν Passovius: χοῆ περὶ πάντα νοεῖν Dindorfius. Est qui malit χοῆ ἕνα πάντα νοεῖν.

Fr. 8. Diog. L. I, 49. Σόλων ἤξας εἰς τινὰ ἐκκλησίαν μετὰ θώρακος καὶ ἀσπίδος, προεῖπεν αὐτοῖς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πεισιστράτου, — λέγων ταῦτα· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερος εἰμί· σοφώτερος μὲν τῶν τὴν ἀπάτην Πεισιστράτου μὴ συνιέντων· ἀνδρειότερος δὲ τῶν ἐπισταμένων μὲν, διὰ δέος δὲ σιωπόντων. Καὶ ἡ βουλή, Πεισιστρατίδαι ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτῶν· ὅθεν εἶπε ταυτί· Δείξει κτλ.

9.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέραν κακότητα,
 μὴ τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε
 αὐτοὶ γὰρ τούτους ἠΰξήσατε ῥύσια δόντες
 καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην·
 εἰς γὰρ γλῶσσαν ὄρατε καὶ εἰς ἔπη αἰμύλου ἀνδρός,
 εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε·
 ὑμέων δ' εἰς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴγρεσι βαίνει,
 σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος.

III. Πρὸς Φιλόκυπρον.

10.

Ἄνν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων

Fr. 9. Diog. L. I, 52. "Ὅτε τὸν Πεισιστράτον ἔμαθεν ἤδη τυραννεῖν, τάδε ἔγραψε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· Εἰ δὲ sqq. Diodorus Excc. Vaticc. p. 24. Dindorf. Καὶ μετὰ ταῦτα τυραννοῦντος ἔφη· Εἰ δὲ κτλ. Adde Plutarch. Sol. XXX. Clemens Alex. Stromm. I, 323. Potter. 1. δεινὰ Diogenes. 2. μὴ θεοῖσι ταύτην Diodorus: μῆνιν ἐπαμφ. Plutarchus ante Coraën: »Ὁ δὲ νοῦς· Μὴ τῶν κακῶν, ἃ πάσχετε διὰ τὴν ὑμετέραν ἀνανδρίαν, μέρος ἐπαναφέρετε εἰς τοὺς θεοὺς.« 3. ἠΰξῃσατ' ἐρύματα δ. Plutarchus et Diodorus. Coraës: Δόντες αὐτοῖς ἐνεχύρα, τουτέστιν, ὅσον ἐνεχυράσαντες τὴν ἔλευθερίαν ὑμῶν διὰ τῶν δεδομένων τῷ Πεισιστράτῳ κορρηφῶρων. Vide Plut. Sol. XXX. Cic. Rep. I, 44. 4. διὰ τοῦτο Diodorus. ἔσχετε libri omnes, h. e. accepistis; εἶχετε Nicetas Choniates de rebus post capt. Constantinop. 375., ἔσχετε Bryanus. 5. Diogenes praeponit 7. 8. — εἰς ἔπη αἰμύλου ἀνδρός Plut. Clem.; εἰς ἔπος αἰόλου ἄ. rell. Plutarchus Sol. XXIX. Αἰμύλον τι καὶ προσφιλὲς εἶχε (Pisistratus) ἐν τῷ διαλέγεσθαι. 7. Cratinus Νόμοις apud Suidam s. v. Ἰγρῶν δ' εἰς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδοκεῖται. Dicit Solon: Singuli sapitis, cuncti desipitis. Ἀλώπεκος ἴγρεσι βαίνει vulpinatur. 8. καῦθος ἔ. v. Diogenes et Diodorus.

III. Fr. 10. Plutarchus Sol. XXVI. Vita Arati II, 430. Buhle. Μέννηται τῶν ἐν Κύπρῳ Σολίων Σόλων, ἐν ταῖς ἐλεγείαις ταῖς πρὸς Κυπράνορα τὸν βασιλέα, ὃς συμβουλευθεὶς ὑπὸ Σόλωνος κτίσαι τὴν πόλιν χάριν τοῦ ἀνδρός Σόλους ὠνόμασεν, ἀμοιβὴν ταύτην νέμων τῆς συμβου-

τὴν * πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον
 αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νῆϊ θαῆ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
 ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος·
 5 οἰκισμῶ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάξου
 ἰοθλὸν καὶ νόστον πατριδ' ἐς ἡμετέραν.

IV. Ὑποθῆκαι εἰς αὐτόν.

11.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
 Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτὲ μοι εὐχομένω·
 "Ὀλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάντων
 ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθῆν"
 5 εἶναι δὲ γλυκὴν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν,
 τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
 Χρήματα δ' ἡμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
 οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
 πλοῦτον δ' ὄν μὲν δῶσι θεοὶ, παροίγγεται ἀνδρὶ
 10 ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφῆν·
 ὄν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος οὐ κατὰ κόσμον
 ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκους ἔργασι πειθόμενος
 οὐκ ἐθέλων ἔπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη·
 ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
 15 φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνηρῆ δὲ τελευτᾷ.
 οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
 Ἄλλὰ Ζεὺς πάντων ἐρορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δὲ

λῆς αὐτῷ. Herod. V, 113. Φιλόκλυπον Σόλων Ἀθηναῖος ἀπικόμενος ἐς Κύπρον, ἐν ἔπεσι αἶνεσε τυράννων μάλιστα.
 2. τὴν πόλιν ναίοις Plutarchus: τὴν τε πόλιν ν. Stephanus, τὴν πόλιν εὐ ναίοις Reiskius; τήνδε πόλιν ν. Vita Arati. Ὑμέτερον Schaeferus explicat σόν. Minus accurate.

IV. Fr. 11. Stobaeus Floril. IX, 25. Vide Parodiam Cratetis in Juliani Oratt. VI, 199. VII, 213. 3. ὄλβον ἐμοί Brunckius. 7. Vide Plutarchum Sol. II. Sententiae similes apud Hesiodum Opp, 322 sqq., Theognid. 197 sqq. 9. Nonnulli codd. πλοῦτος. 13. οὐκ ἐθέλων h. e. licet obnitatur et reluctetur. Fors. οὐκ ἐθέλων, ἀναμίσγεται ἄτη Trincavellus: ante Brunckium ἄτη. Intellige τῷ πλούτῳ.

ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἴθρα διεσχέδασεν
 ἠριῶνος, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρογέτοιο
 πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον 20
 δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος, αἰπὺν ἰκάνει
 οὐρανὸν, αἰθρίην δ' αὐθις ἔθιγεν ἰδεῖν
 λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατ' ἀπείρονα γαῖαν
 καλὸν, ἀτὰρ νεφῶν οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν —
 τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἑκάστω, 25
 ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὄξυχολος
 αἰεὶ δ' οὐ τι κέληθε διαμπερὲς, ὅστις ἀλιτρὸν
 θυμὸν ἔχει· πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη.
 ὄλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
 αὐτοὶ μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιούσα κίχη, 30
 ἦλυθε πάντως αὐτίς· ἀναίτια ἔργα τίνουσιν
 ἢ παῖδες τούτων * ἠγεμόνων ὀπίσω.
 Θνητοὶ δ' ὥδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθὸς τε κακὸς τε
 δεινὴν εἰς αὐτοῦ δόξαν ἕκαστος ἔχει,
 πρὶν τι παθεῖν· τότε δ' αὖ τις ὀδύρεται· ἄχρη δὲ τούτου 35
 χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα
 χῶστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέησι πῖεσθη,
 ὡς ὑγιῆς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο

23. Vulgo πῖονα: ἀπείρονα B m. sec. Omittunt Voss. Arsen.
 27. αἰεὶ δ' οὐ τι κέληθε duo codd. Schowii, Gaisfordii B m. sec.
 Vulgo αἰεὶ οὔτε; Wyttenbachius ἀλλὰ ἔ οὔτε κέληθε. 29. ἦν
 δὲ codd. Schowii: Trinc. οἱ δέ. 31. Sic distinguendum docuit
 Ed. Gerhard, Lectt. Apoll. 214. αὐτίς Brunckius: libri αὐτίκ',
 Ibidem ἀναίτια librorum scripturam revocavi: vulgo ἀναίτιοι.
 32. Libri ἠγεμόνων ὀπίσω: vulgo ex emendatione Piersoni Veri-
 simm. 186. ἢ γένος ἐξοπίσω, quod habet B m. sec. Wytten-
 bachius ἢ πογόνων ὀπίσω: Schneiderus ad Xenoph. Agesil. I, 2.
 ex scriptura codicis A apud Grotium, quae est προγόνων ὀπίσω,
 efficit ἢ προγόνων ὀπίσω. Προγόνους interdum dici posteros.
 34. Vulgo ex H. Stephani emendatione ἐσθλὴν δ' εἰς αὐτοῦ.
 Trincavellus ἐνδὴν ἦν αὐτός; H. Stephanus in Corp. Poett.
 Graecc. ἐσθλὴν ἦν αὐτός; ἐνδὴν εἰς αὐτός Schowii codd. AG;
 ἐκδὴν ἦν αὐτός codex E.; Grotius ἐσθλὴν δ' εἰν αὐτῷ; δεινὴν
 εἰς αὐτοῦ B m. sec.; Valckenarius ἦνδανεν ἦν αὐτός. Ego cod.
 B correctionem retinui subdubitanter. 35. Legebatur αὐτίς.
 Libri aliquot αὐθις. 37. Ante Brunckium πιεσθῆ.

- ἄλλος δειλὸς ἐὼν ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνὴρ
 40 καὶ καλὸς, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων
 εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενήτης δέ μιν ἔργα βιάται,
 κτήσασθαι πάντως χρήματα πολλὰ * δοκεῖ.
 Σπένδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλάται
 ἐν νηυσὶν χρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν
 45 ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορούμενος ἀργαλείοισι,
 φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος·
 ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρον εἰς ἐνιαυτὸν
 λατρεύει, τοῖσι καμπύλ' ἄροτρα μέλει·
 ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἰφαιστοῦ πολυτέχνῳ
 50 ἔργα δαεὶς χειροῖν ξυλλέγεται βίοντον·
 ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων * πάρα δῶρα διδάχθαις
 ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος·
 ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
 55 ᾧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
 οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται οὔθ' ἰερά·
 ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
 ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεισι τέλος·
 πολλὰκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
 60 κοῦκ ἂν τις λύσαιτ' ἤπια φάρμακα δούς,
 τὸν δὲ κακαῖς νόσοισι κακούμενον ἀργαλείαις τε
 ἀψάμενος χειροῖν αἴψα τίθησ' ὑγίη.
 Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
 δῶρα δ' ἄφρυκα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
 65 Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν οὐδέ τις οἶδε

40. Codd. tres Schowii καὶ κάλλος. 42. πάντως Gesnerus:
 libri πάντων. Ibidem· πλεῖστα codd. duo Schowii, sed in altero
 suprascr. πολλά. Ibidem libri δοκεῖ perinepte, puto. Desidero
 ποθεῖ, νοεῖ. Vide sequentia. 51. διδάχθη Grotius, Brunckius.
 Pro πάρα voce ἄρα rescripserim. Vix recte dicas διδάχθηναί
 δῶρα παρὰ Μουσῶν. 55. συνομαρτήσασσι Voss., συνομαρ-
 τήσουσι Brunckius. 57. Salmasius, Grotius, Brunckius οὔθ'
 οἱ Παιῶνος. De Paeone vide Muellieri Dorr. I, 297. 61. κα-
 κούμενον Lobeckius Ajac. p. 218. Libri νυκώμενον. De magne-
 tismo animali admonet Brunckius. 65—70. exstant in Theogni-
 deis 585 sqq.

ἢ μέλλει σήσειν πρήγματος ἀρχομένου,
 ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος οὐ προνοήσας
 εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
 τῷ δὲ καλῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι
 συντυχίην ἀγαθὴν, ἐκλυσιν ἀφροσύνης 70
 πλούτου δ' οὐδὲν τέρεμα πειρασμένον ἀνδράσι κεῖται
 οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
 διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν * ἅπαντας;
 κέρδεά τοι θνητοῖς ὅπασαν ἀθάνατοι
 ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὀπότεν Ζεὺς 75
 πέμψη τισομένην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

12.

Ὀλβιος ὃ παῖδες τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
 καὶ κύνες ἀργευταὶ καὶ ξένος ἄλλοδαπός.

66. Theognis ποῖ σήσειν μέλλει; apud Stobaeum Voss. et Gesneri margo τι μέλλει σχ. Confer Arist. Rann. 188. Ibidem χορήματος vulgo: ego πρήγματος dedi ex Theognide. 67. εὖ ἔρδειν. Theognis εὐδοκιμεῖν. προνοήσας Theognis et Voss. Arsen. B m. sec. Reliqui προορήσας. 69. καλῶς ἔρδοντι vulgo: κακῶς Gesnerus in Marg. et duo codd. Schowii, in quorum tamen altero καλῶς suprascriptum. Opponitur ὁ εὖ ἔρδειν πειρώμενος τῷ καλῶς ἔρδοντι. δίδωσι Stobaeus: τίθησιν Theognis. 71 sqq. exstant in Theognideis 227 sqq. pluribus locis mutati. Πειρασμένον i. e. φανερόν, Lysias in Theomnest. 117. ex lege Solonis. 73. διπλάσιος Stobaeus. Doederlinus Lectt. Varr. Hebdom. Erlangae 1836. edita Cap. I. proponit κορέσειεν ἅπαν- τως vel κορέσει ἓνα πάντως; Mihi ἅπαντα scribendum videtur, h. e. plane. 76. Vulgo ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἔχει: ἄλλοτ' ἂν ἄλλος ἔχοι Schowii codex unus, plures ἔχοι; Brunckius ἄλλοτέ κ' ἄλ- λος. Recepi Theognidis scripturam: Doederlinus ἄλλο τότ' ἄλ- λος ἔχει. Recte Schaeferus: »Solennis formula, in qua, ut in aliis, hiatus Graecorum auribus videtur placuisse.« Exemplum apud Lobeck, Parall. I, 56 sq.; aliter olim iudicabat Hermannus Orph. 732. Locum sic intellige: Ex habendi cupidine nascitur ἄτη: quam (Ἄτην) quum miserit Jupiter, alius alio tempore habet ἄτην. More Graecorum poetarum personam mythicam cum re ipsa miscet; v. Intpp. Plat. Symp. 178, B. 196, D. Sententiam similem habes v. 25 sqq. Archiloch. I, 7. Gaisf. ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε, int. κακόν.

Fr. 12. Plato Lyside 212, E. Ψεύθεθ' ὁ παιητῆς ὅς ἔφη·

13.

Οὐδὲ μάκαρος οὐδείς πέλεται βροτός, ἀλλὰ πονηροὶ
πάντες, ὅσους θνητοὺς ἥλιος καθορᾷ.

14.

Ἴσόν τοι πλουτεῦσιν ὅτι πολλὸς ἄργυρός ἐστι
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι δ' ἡμίονοί τε, καὶ ὧ̄ μόνᾳ ταῦτα πάρεστι,
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἄβρᾶ παθεῖν,
5 παιδός τ' ἠδὲ γυναικός, ἐπὴν κεν ταῦτ' ἀφίκηται,
ἦβη· σὺν δ' ὥρη γίγνεται ἁρμονία

"Ολβιος κτλ. Soloni tribuit Hermias in Phaedr. 78, Ast. Καὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν ὡς καλοῦ τοῦ ἔραν μνημονεύει (Solon) λέγων· "Ολβιοι ὧ̄ (sic codex Hermiae). Legitur distichon in Theognideis 1253., ubi est *θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἄλλοδαποί*. Ceterum quod Solonis nomen reticuit Plato, jocatur. Nam lepide in ipsum torta sunt quae ἐν *Ἐλεγείαις* dixerat Solon: *Πολλὰ ψεύδονται ἀαιδοί*, v. Scholl. Plat. 465. Bekker. Et hinc *αἰ* in v. *ψεύδεθ'* contra pedestris orationis consuetudinem elisum: quo de secus statuit Buttmannus Gr. Max. II, 393.

Fr. 13. Stobaeus Floril. XCVIII, 24. Libri *μάκαρος*, v. Welcker. Alcman. p. 68. De sententia v. Homeri II. P, 446. Theogn. 167. Ceterum vulgo *πόνηροι* v. Trypho Ammonii s. v.

Fr. 14. Plutarchus Solon. II. *Πλοῦτον δ' οὐκ ἐθαύμαζεν, ἀλλὰ καὶ φησιν ὁμοίως πλουτεῖν, ὅτι κτλ.* Exstant inter Theognidea 719 sqq. et hinc Stobaeus Floril. XCVII, 7. Vide Hermann. Viger. 924. 3. *μόνα ταῦτα* Plutarchus: *τὰ δέοντα* Theognis. 4. *πλευρῆ* vulgo apud Plutarchum. Sententiam mutuatus est Horatius Epp. I, 12, 5. 5. Grotius, Brunckius *παθεῖς τ' ἠδὲ γυναῖκες*. Librorum scripturam retinens Hermannus interpunctione post v. *παθεῖν* sublata explicat: *si puero vel muliere frui liceat.* Et *παιδός τ' ἠδὲ γυναικός* jam Sylburgius ad v. *παθεῖν* rettulit, Welckerus a v. *πλευραῖς* suspendit. Ibidem *ἐπὴν καὶ ταῦτ' ἀφίκηται* Plutarchus: *ἔτιαν κεν τῶν ἀφίκηται* Theognis, ubi vulgo *ἔτιαν δέ κε τῶν*; Stobaeus *ἔτιαν δέ κε τῶνδ' ἀφίκηται*, ubi B *ἐφίκηται*: *ἐπὴν κεν* Hermannus de *ἄν* part. 190. 6. *ἦβη· σὺν δ' ὥρη γίγνεται ἁρμονία*. Sic Plutarchus, nisi quod *σὺν δ' ὥρη γίγνεται ἁρμονία* vulgo; codex Venetus Walzii *ἦβης*; Schaeferus *σὺν δ' ὥρη γίγνεται ἁρμονία*; Hermannus *σὺν δ' ἦβη γίγνεται ἁρμονία*; *σὺν δ' ἦβη γίγνεται*

ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
 χορήματ' ἔχων οὐδείς ἔρχεται εἰς Ἄϊδωσ'
 οὐδ' ἂν ἄποινα δίδους θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
 νόσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

10

15.

Πολλοὶ γὰρ πλουτεῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
 ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμενόμεθα
 τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
 χορήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

16.

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
 μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μῦνον ἔχει.

17.

Πάντη δ' ἀθανάτων ἀφανὲς νόος ἀνθρώποισιν.

ἀρμόδιος Theognis vulgo, sed codex Mutinensis ἀρμονία, ut
 Stobaeus, cujus codd. A B ἀρμονία. Nostram scripturam sic ex-
 plica: *Aequae divites sunt, qui opibus pollent atque ii quibus ea
 sola sunt, unde ventri volupe fit et, ubi illa quoque veniant (tecte
 significat rem minus honestam), flos puerorum mulierumque, si-
 mulque juvenus fiat idonea.*

Fr. 15. Plutarchus Solone III. "Ὅτι δ' αὐτὸν ἐν τῇ τῶν
 πενήτων μερίδι μᾶλλον ἢ τῇ τῶν πλουσίων ἔταπτε, δῆλόν
 ἔστιν ἐκ τούτων· Πολλοὶ γὰρ κτλ. Sunt inter Theognidea
 315 sqq. Confer Plutarch. Morall. II, 78, C. 92, E. 472, D.
 1. Πολλοὶ τοι Theognis. 2. τούτοις Theognis. 3. τὸ μὲν·
 ἀρετῆ.

Fr. 16. Clemens Alex. Stromm. V, 694. Potter. Σοφώ-
 τατα γέγραπται τῷ Σόλωνι ταῦτα περὶ θεοῦ· Γνωμοσ.
 κτλ. Cfr. fr. 17.

Fr. 17. Clemens Alex. Stromm. V, 727. Potter. Ἡσιόδου·
 Μάντις δ' οὐδείς ἐστίν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, "Ὅστις ἂν
 εἰδείη Ζηνὸς νόον αἰμιόχοιο. Εἰκότως ἄρα Σόλων ὁ Ἀθη-
 ναῖος ἐν ταῖς ἐλεγείαις καὶ αὐτὸς κατακολουθήσας
 Ἡσιόδου· Πάντη κτλ.

48.

"Εργα δὲ Κυπρογενεῶς νῦν μοι φίλα καὶ Λιγυσσίου
καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

49.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

V. Πρὸς Μίμνερμον.

20.

"Αλλ' εἴ μοι κ' ἄν νῦν ἔτι πείσῃαι, ἔξῃλε τοῦτο
μηδὲ μέγαίρ' ὅτι σεῦ λῶνον ἐπεφρασάμην,
καὶ μεταποίησον, Λιγυστάδῃ, ὧδε δ' ἄειδε:
Ὅγδωκονταέτη μοῖρα κίχου θανάτου.

21.

Μηδέ μοι ἄκλαυτος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
καλλείπομαι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

Fr. 18. Plutarchus Solone XXXI. Morall. II, 155, F. 751, E. Hermias in Phaedr. 78. Ast. Senex haec scripsit. Hermias "E. τὰ Κυπρ.

Fr. 19. Plutarchus Solone XXXI. aliique.

V. Fr. 20. Diogenes Laert. I, 60. Φασὶ δ' αὐτὸν καὶ Μίμνερμον γράψαντος·
Αἶ γὰρ ἄτερο νουσέων τε καὶ ἀργαλέων μελεδῶνων
ἔξηκονταέτη μοῖρα κίχου θανάτου,
ἐπιτιμῶντα αὐτῷ εἰπεῖν·

"Αλλ' εἴ μοι κτλ. 1. Hermann. Viger. 924. 2. Vulgo ὅτι σ' εὖ τοῖον ἐπεφρασάμην. Emendavit Florens Christianus, qui λῶιον ἐφο. dedit. 3. Λιγυστάδῃ Bergkiius in Zimmermanni Diar. Philol. 1834, 53. p. 427. Suidas v. Μίμνερμος· Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγυστάδῃς διὰ τὸ ἐμμελές καὶ ἡδύ. Libri ἀγνῆς ταδί, ὄγδοα ἐς ταδί.

Fr. 21. Plutarchus Comp. Solon. et Poplic. I. Τοῖς περὶ Μίμνερμον ἀντιπεῶν περὶ χρόνου ζωῆς ἐπιτεφώνησε· Μηδέ μοι κτλ. Stobaeus Floril. CXXII, 3. Bergkiius Mimnermo vindicat in Theognideis 1069. 70.

"Αφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἳ τε θανόντας
κλαίουσ' οὐδ' ἤβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

Confer Ennium apud Cic. Tuscc. Dispp. I, 49, 117.

VI. Πρὸς Κριτίαν.

22.

Εἰπέμεναι Κριτὴν ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν
οὐ γὰρ ἀμαρτινώω πείσεται ἡγεμόνι.

23.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν, ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτεσιν·
τοὺς δ' ἐτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἑπτ' ἐνιαυτούς,
ἤβης ἐκφραίνει σήματα γιγνομένης·
τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀξεμένων ἐπὶ γυῖον
λαγνοῦται, χροιάς ἄνθος ἀμειβομένης·
τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' ἄριστος.

5

VI. Πρὸς Κριτίαν. Fr. 22. Aristoteles Rhet. I, 15. Κλεοφᾶν κατὰ Κριτίου τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐγράφησθε, λέγων ὅτι πάλαι ἀσελγῆς ἡ οἰκία· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐποίησε Σόλων· Εἰπέειν μοι Κριτίᾳ πυρότριχι πατρὸς ἀκούειν. Plato Charmid. 157, E. Ἡ πατριὰ ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκομισμένη παραδέδοται ἡμῖν ὡς διαφερόνσα κάλλι τε καὶ ἀρετῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένη εὐδαιμονία. Integrum distichon sic ut editur affert Scholiasta Platonis 424. Bekker.

Fr. 23. Philo Iudaeus I, 25. Clemens Alex. Stromm. VI, 814. Τὰς τῶν ἡλικιῶν μεταβολὰς κατὰ ἑβδομάδα γίνεσθαι Σόλωνος αἱ ἐλεγεῖαι δηλοῦσιν ὧδέ πως· Παῖς μὲν κτλ., cll. Censorino Die Nat. 14. Ambros. Epp. VI, 39. Suspectarunt hos versus Porsonus in Tracts and miscell. crit. 207. Franckius Callin. 57. Soloni tribuit Valckenarius de Aristobulo Jud. 103. 108. Confer Nitzschium ad Odyss. I, 64. Respicere putatur Aristoteles Polit. VII, 14. Ἡ τῆς διανοίας ἀκμὴ ἐστὶν ἐν τοῖς πλείστοις ἡνπερ τῶν ποιητῶν τινες εἰρήκασιν οἱ μετροῦντες ταῖς ἑβδομάσι τὴν ἡλικίαν, περὶ τὸν χρόνον τὸν τῶν πεντήκοντα ἐτῶν. 1. ἕρκος ὀδόντων aliter Homerus intelligit. 2. ἐκβάλλει. Herod. VI, 107. 3. σπέρματα Clemens: quidam γενομένης, γεναμένης. 5. ὁSubaudi ἑβδομάδι, quod latet in praegresso numerali ἑπτά. Schaeferus. 6. Lucret. V, 886 sq.

ἰσχὺν, ἦν τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς·
 πέμπτη δ' ὤριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι
 10 καὶ παιδῶν ζητεῖν εἰσπίσω γενεήν·
 τῇ δ' ἕκτη περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός
 οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει·
 ἐπὶ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος
 ὀκτώ τ' ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέξ' ἔτη·
 15 τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
 πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ δύναμις·
 τῇ δεκάτῃ δ' ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἐπ' ἐνιαυτούς,
 οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

VII. Τετράμετροι πρὸς Φῶκον.

24.

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
 πατρίδος, τυραννίδος τε καὶ βίης ἀμειλίχου
 οὐ καθηγάμην, μίανας καὶ καταισχύνας κλέος,
 οὐδὲν αἰδοῦμαι· πλεον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκέω
 5 πάντας ἀνθρώπους.

25.

Χαῦνα μὲν τότ' ἐφράσαντο, νῦν δέ μοι χολούμενοι
 Λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὀρῶσιν πάντες ὥστε δῆϊον.

8. Philo οἷ τ' ἄνδρες. 9. Hesiod. "Eργ. 693 sqq. 12. Clemens εἰσεῖν ἔργα μάταια θέλει. 15. μετριώτερα Clemens. 16. γλῶσσά τε καὶ σοφίη Philo; σώματι καὶ σοφίη Brunckius; σῶμά τε καὶ σοφίη Schaeferus malit. 17. Philo τῇ δεκάτῃ δ' εἰ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο.

VII. Τετράμετροι πρὸς Φῶκον. Fr. 24. Plutarchus Solon. XIV. Πρὸς Φῶκον ἐν τοῖς ποιήμασι γραφῶν φησί· Εἰ δὲ κτλ. "Ὅθεν εὐδηλον, ὅτι καὶ πρὸ τῆς νομοθεσίας μεγάλην δόξαν εἶχεν. 3. μίανας καὶ καταισχύνας. Vide Dissen. Pind. Nem. III, 16.

Fr. 25. Plutarchus Solon. XVI. "Ὅτι δ' οὖν προσέκρουσε τοῖς πλείστοις ἕτερα προσδοκήσασιν, αὐτὸς εἶρηκε περὶ αὐτῶν, ὡς Χαῦνα κτλ. 2. Reiskius δῆϊοι.

26.

Οὐκ ἔφην Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ·
 ἐσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
 περιβαλὼν δ' ἄγραν * ἀγασθεῖς οὐκ ἐπέσπασεν μέγα
 δίκτυον, θυμοῦ θ' ἀμαρτῆ καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς·
 ἤθελον γὰρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβῶν
 καὶ τυραννέουσας Ἀθηνέων μῦνον ἡμέραν μίαν
 ἀσπὸς ὑστερον δεδάσθαι καπιτετροῦσθαι γένος.

27.

Ἄ μὲν ἄελπτα σὺν θεοῖσιν ἦνυσ', ἄλλα δ' οὐ μάτην
 ἔρδον.

27, b.

Plutarchus Sol. XV. Οὐ μὴν ἀπωσάμενός γε
 τὴν τυραννίδα, τὸν προῶτατον ἐχρήσατο τρόπον τοῖς
 πράγμασιν, οὐδὲ μαλακῶς οὐδ' ὑπέικων τοῖς δυναμένοις
 οὐδὲ πρὸς ἡδονὴν τῶν ἐλομένων ἔθετο τοὺς νόμους· ἀλλ'
 ἦ μὲν ἄριστον (ἀρεστὸν Schaeferus) ἦν, οὐκ ἐπήγαγεν
 ἰατροίαν οὐδὲ καινοτομίαν φοβηθεῖς, μὴ

Fr. 26. Plutarchus Solon. XIV. Ἄ δὲ φυγόντος αὐτοῦ τὴν
 τυραννίδα πολλοὶ καταγελῶντες ἔλεγον, γέγραφαεν οὕτως·
 Οὐκ ἔφην κτλ. Ταῦτα τοὺς πολλοὺς καὶ φαύλους
 περὶ αὐτοῦ πεποίηκε λέγοντας. 3. ἀασθεῖς Lobe-
 ckius Ajac. p. 219. ἀτυσθεῖς Reiskius; ἀγρευτῆς Huetius, Coraës,
 Schaeferus, qui addit: »ἀγασθεῖς vide ne sit interpretandum
 φθονηθεῖς, νεμεσηθεῖς, τῇ τοῦ θεοῦ βασκανία βλαφθεῖς.«
 ἐπέσπασεν dedi ex cod. Rodulfi: vulgo ἀνέσπασεν ex conjectura
 Xylandri. Libri ἔσπασε, ἔπανσε, ἔχασε. 4. Libri ἀμαρτῆ,
 ἀμαρτεῖ, ἀμαρτῶν, ἀμαρτῶν. 5. Alii ἤθελον. 6. Alii
 τυραννήσας, τυραννίσας. 7. Ἀσπὸς Musurus. Libri fere
 αὐτὸς, ut videtur. Vide Arist. Nubb. 442. Winckelmann. Plat.
 Euthyd. 285, D.

Fr. 27. Ael. Aristides περὶ τοῦ παραφθέγμ. II, 397. (536.
 Dindorf.) Ὁ δὲ δὴ Σόλων καὶ βιβλίον ἐξεπίτηδες πεποίηκεν
 εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἐαυτοῦ πολιτείαν, ἐν ᾗ ἄλλα τε δὴ λέγει
 καὶ ταῦτα· Ἄ μὲν κτλ. Καὶ ταῦτα μὲν ἐστὶν ἐν τετραμέ-
 τροις· ἐν δὲ τοῖς ἰάμβοις· Συμμαρτυροῖη κτλ., v. fr. 28.
 1. Vulgo ἄμα γάρ: ἄ μὲν γὰρ I'Θ Junt.; ἄ μὲν Gaisford. ad
 Herodot. Vol. II, 722. v. Matth. Gr. 289, not. 7. ἄλλα δ' οὐ μά-
 την Gaisfordus. Libri ἄμα δ' οὐ μάτην.

Συγγέας ἀπαντάπασι καὶ τὰράξας τὴν πόλιν
 ἀσθενέστερος γέννηται τοῦ καταστήσαι πάλιν
 καὶ συναρμόσασθαι πρὸς τὸ ἄριστον.

VIII. Ἰαμβοί.

28.

Συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ Κρόνου
 μήτηρ, μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων,
 ἄριστα, Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε
 ὄρους ἀνεῖλον πολλαγῆ πεπηγότας,
 5 πρὸσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρᾳ.
 πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
 ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
 ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὑπο
 χρησμὸν λέγοντας γλώσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
 10 ἰέντας, ὡς ἂν πολλαγῆ πλανωμένους,
 τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεκέα
 ἔχοντας ἤδη δεσπότης τρομευμένους

Fr. 27, b. Trochaico metro illigavit Bekkerus. Ἀπαντάπασι
 Schaeferus: vulgo παντάπασι. Solonis erat γένωμαί vel γενοίμην.

Fr. 28. Ael. Aristides l. c. cll. Plutarcho Solon. XV. Οἱ
 πλεῖστοι πάντων ὁμοῦ φασὶ τῶν συμβολαίων ἀναίρεσιν γε-
 νέσθαι τὴν σεισάχθειαν καὶ τούτοις συνάδει μᾶλλον τὰ ποιή-
 ματα. Σμυρνύεται γὰρ Σόλων ἐν τούτοις, ὅτι τῆς τε προῦ-
 ποκειμένης γῆς Ὀρους ἀνεῖλε κτλ. 1. Libri χρόνου.
 Correxerit Claviger. Reiskius ἐν μήκει χρόνου conjectavit. 2.
 Lobeck. Ajac. p. 219. »θεῶν Ὀλ. μεγίστη. Ultimum, quod me-
 tro adversatur, fortasse interpretamentum est vocis πρῆσβειρα.«
 Nimirum Nicolaus Bachius ἀρίστη, γῆ μέλαινα. 4. Harpocra-
 tion 139, 20. Bekker. Ὀρος οὕτως ἐκάλον οἱ Ἀττικοὶ τὰ
 ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα, ἃ
 ἐδήλου ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ. Plerique libri Plutarchi παν-
 ταγῆ, Walzii codex η πολλαγοῦ. 5. δουλεύουσα Plutarchus
 et Aristidis codd. ΓΘ: vulgo δουλεύασσα. 9. χρησμὸν λέγον-
 τας h. e. qui necessitate coacti exsules plebeculae mercede vatici-
 nabantur. Οὐκέτ' Brunckius: libri οὐκ. 11. δουλίην Brun-
 ckius: vulgo δουλείην. Plutarchus δουλοσύνην. 12. ἤδη libri:
 ἡδὲ Dindorfius. Sed aliud latere videtur: nam Γ δεσποτῶν.

ἔλευθέρους ἔθηκα ταῦτα μὲν κράτει
 ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας
 ἔρεξα καὶ διήλθον ὡς ὑπεσχόμην.

15

θεσμοὺς δ' ὁμοίους τῶν κακῶν τε κάγαθῶν
 εὐθείαν εἰς ἕκαστον ἀρμόσας δίκην
 ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβῶν
 κακοφραδῆς τε καὶ φιλοκτιήμων ἀνὴρ
 οὐτ' ἂν κατέσχε θυμὸν οὐτ' ἐπαύσατο,
 πρὶν ἂν ταράξας πῖαορ ἐξέλη γάλα.

20

29.

εἰ γὰρ ἦθελον

ἢ τοῖς ἐναντίοισιν ἠνθάνεν τότε,
 αὐθις δ' ἢ τοῖσιν ἀτέροις δοῦσαι * διὰ
 πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἠδ' ἐξηρώθη πόλις.
 τῶν οὐνεξ * ἀρχὴν πάντοθεν κυκλεύμενος
 ὡς ἐν κυσίν πολλαῖσιν ἐστράφη κύνων.

5

30.

Ἀρχῶν ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως.

14. Affert Plutarchus Solon. XV. 16. ὁμοίους ΓΘ: vulgo ὁμοίως. 20. οὐκ ἂν κατέσχε δῆμον Aristides, qui reliqua omittit, quae ex Plutarcho addita sunt Solon. XVI. Καίτοι φησὶν, ὡς, εἴ τις ἄλλος ἔσχε τὴν αὐτὴν δύναμιν, Οὐτ' ἂν κτλ. Plutarchus quoque δῆμον. Correxit Canterus, Reiskius. Firmat Aristides addens: ἐξελέγξεις δέ με ἠνίκ' ἂν αὐτὸς κτησάμενος τὴν αὐτὴν δύναμιν τῶν λόγων — εἶτα μετριώτερον ἐπὶ σαυτῶ φρονῶν ὀφθῆς. 21. Schaeferus: »Coraës jungit πῖαορ γάλα, pingue lac. Brunckius habet pro substantivo, quippe sic interpungens: πρὶν ἂν ταράξας, πῖαορ ἐξέλη, γάλα. Cujus ut interpunctionem non probo, ita constructionem amplector. Vide Buttm. Lexil. II, 47 sqq.

Fr. 29. Aristides l. c. Εἶτα τί φησὶν ὁ Σόλων; Εἰ γὰρ κτλ. 3. δοῦσαι κακὰ Valckenarius ad Herod. VI, 83. dubitantes; Schaeferus βία (βίη). 4. Libri ἐχειρώθη. Correxit Valckenarius. 5. ἀρχὴν libri: »plane, penitus, omnino« Reiskius. Lobeckius Ajac. p. 219. ὀργῆ et κυκλεύμενος. Libri κυκεύμενος.

Fr. 30. Diogenianus Provv. II, 99. Apostol. IV, 53. Ἐκ

IX. Σκόλιον.

31.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὄρα
 μὴ κρηπτὸν ἔχων ἔγχος κραδίη
 φαιδρῶ προσεννέπη προσώπω,
 γλῶσσαι δέ οἱ διχόμυθος
 ἕκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῆ.

V. Phocylidis Milesii.

Olymp. LIX.

Suidas: Φωκυλίδης, Μιλήσιος, φιλόσοφος, σύγχρονος Θεόγυδος ἦν δὲ ἐκάτερος μετὰ χυζ' ἔτη τῶν Τρωϊκῶν, Ὀλυμπιάδι γεγονότες νθ'. Ἐγράψεν ἔπη καὶ ἐλεγείας, παραινέσεις ἦτοι γνώμας, ἄστινας Κεφάλαια ἐπιγράφουσι· εἰσὶ δὲ ἐκ τῶν Σιβυλλιακῶν κεκλεμμένα.

1.

Καὶ τότε Φωκυλίδεω Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὐ·
 Πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς Λέριος.

τῶν Σόλωνος ἐλεγείων (ἰάμβων vel ὑποθηκῶν iudit Gaisfordus) παραινετική. Locum non intellexisse videntur Gaisfordus Ἄρχων ἄ. καὶ δίκαια κῆδικοι, Bacchius Ἄρχων ἄ. καὶ δικάϊω κῆδικοι tentantes. Scripsi Ἄρχων. Magistratibus obediendum esse Solon praecepit.

IX. Σκόλιον. Fr. 31. Diogenes Laert. I, 61. Τῶν ἀδο-
 μένων αὐτοῦ ἐστὶ τὰδε· Πεφυλαγμένος κτλ. Vide Ilgen-
 nium ad Scoll. XXXIX. 2. Libri ἔγχος ἔχων: transposuit Il-
 genius. 3. πρὸς σ' ἐνέπη Ilgenius.

V. Phocylidis Milesii Fr. 1. Strabo X, 487. Διεβέ-
 βληντο γὰρ ὡς κακοήθεις οἱ Λέριοι· ἐστὶ δὲ τῶν Σποράδων
 Λερία. Cfr. Eustath. Dionys. Perieg. 530. Demodocus Larius
 Anth. Pal. XII, 27. Καὶ τότε Δημοδόκου Χίτοι κακοί· οὐχ ὁ
 μὲν, ὅς δ' οὐ· Πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς Χί-
 ῖος. De illo ὁ μὲν, ὅς δέ γ. Maith. Gr. §. 289, 7.

2.

Χρηῖζων πλούτου μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ
ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

5.

Καὶ τότε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γέροντο
φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνὸς, ἡ δὲ μελίσσης,
ἡ δὲ σὺς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης·
εὐφορὸς ἦδε, ταχεία, περιδρομος, εἶδος ἀρίστη·
ἡ δὲ σὺς βλοσυρῆς οὐτ' ἄρ' ἀκακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
ἡ δὲ κυνὸς χαλεπὴ τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης
οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
ἡς εὐχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἡμερόεντος.

5

4.

Καὶ τότε Φωκυλίδεω· τί πλέον γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὐτ' ἐν μύθοις ἔπεται χάρις οὐτ' ἐνὶ βουλῇ;

3.

Καὶ τότε Φωκυλίδεω· πόλις ἐν σοπέλῳ κατὰ κόσμον
οἰκεῦσα σμικρὴ κρέσσων Νίνου ἀφραινεύσης.

Fr. 2. Stobaeus Floril. LVI, 6. De cornu Amaltheae v. Zenob. Provv. II, 48.

Fr. 3. Stobaeus Floril. LXXIII, 60. Cfr. Simonidis Amorgini carmen de Mulieribus. 8. γάμον ἡμερόεντα Brunckius.

Fr. 4. Stobaeus Floril. LXXXVII, 2. Libri Φωκυλίδου. Brunckius τί πλέον — βουλῇ; ex codice, ut ait. Et ita Wakefieldius correxit. »Vulgata τὸ πλέον — βουλῇ· ironice intelligenda est.« Boissonadius.

Fr. 5. Dio Chrysostomus XXXVI, 80. (440.) ἼΙ τοῦ Φωκυλίδου ποιησὶς ἐστὶν οὐ τῶν μακρὰν τινα καὶ συνεχῆ ποιῆσιν εἰρόντων, ὥσπερ ὁ ὑμέτερος μίαν ἑξῆς διέξεισι μάχην ἐκ πλείοσιν ἢ πεντακισχιλίους ἔπεσιν· ἀλλὰ κατὰ δύο καὶ τρία ἔπη αὐτῷ καὶ ἀρχὴν ἢ ποιήσας καὶ πέρας λαμβάνει, ὥστε καὶ προστίθῃσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καθ' ἕκαστον διανόημα, ἅτε σπουδαῖον καὶ πολλοῦ ἄξιον ἡγούμενος· οὐχ ὥσπερ Ὅμηρος οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ὠνόμασεν αὐτόν· ἢ οὐ δοκεῖ σοι εἰκότως προσθεῖναι Φωκυλίδης τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ καὶ ἀποφάσει; Καὶ τὸ δε κτλ. 2. κρέσσων ed. Venet. et codex Regius. Vulgo κρείσσων. Postea ἀφραινεύσης legebatur.

6.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω' χορή τοι τὸν ἑταῖρον ἑταίρω
φροντίζειν ἄσ' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται.

7.

Χορή δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενάων
ἠδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἴνοποτάζειν.

8.

Πολλὰ μέσοισιν ἄριστα' μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

9.

Παῖδ' ἔτ' ἕοντα χροῶν δὴ καλὰ διδάσκειμεν ἔργα.

10.

Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν.

11.

Ἄλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε ἄλλοι,
οἱ μὲν ἐπερχομένου κακὸν ἀνέρος ἐκλύσασθαι.

12.

Φεῦγε χορήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρός,
μὴ τί σ' ἀνήσειε δίδους, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

Fr. 6. Phrynichus Ecl. 358. Lobeck. Γογγυσμὸς καὶ γογγύζειν: ταῦτα ἀδόκιμα μὲν οὐκ ἔστιν, ἰακὰ δέ. Φωκυλίδην γὰρ οἶδα κεχρημένον αὐτῷ τὸν Μιλήσιον, ἄνδρα παλαιὸν σφόδρα. Καὶ κτλ.

Fr. 7. Athenaeus X, 428, B.

Fr. 8. Aristoteles Polit. IV, 8. Καλῶς εὔξαστο Φωκυλίδης. Πολλὰ κτλ. Cfr. Theognid. 335.

Fr. 9. Plutarchus Morall. II, 3, F.

Fr. 10. Plutarchus Morall. II, 47, E.

Fr. 11. Clemens Alex. Stromm. V, 725. Potter. Φωκυλίδης τοὺς ἀγγέλους δαίμονας καλῶν τοὺς μὲν εἶναι ἀγαθοὺς αὐτῶν, τοὺς δὲ φαύλους διὰ τούτων παρίστησιν, Ἄλλ' ἄρα κτλ.

Fr. 12. Scholl. Aristoph. Nubb. 241. Φωκυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς χορευοειλέτας χορήστας καλεῖ, λέγων οὕτως χορήστης κ. ἔ. ἀ. φεῦγε, μὴ

VI. Xenophanis Colophonii.

Xenophanes Colophonius Dexini vel Orthomenis filius quo tempore vixerit dissentiunt auctores veteres. Clemens Alex. Stromm. I, 555.

Potter. Τῆς Ἐλευτικῆς ἀγωγῆς Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος κατάρχει, ὃν φησι Τιμαίος κατὰ Ἰέρωνα τὸν Σικελίας δυνάστην καὶ Ἐπίχαρμον τὸν ποιητὴν γεγονέναι, Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν Ὀλυμπιάδα γενόμενον παρατετακέναι μέχρι τῶν [Δαρσίου τε καὶ] Κύρου χρόνων. Apollodori rationem sequitur Sextus Empiricus adv. Math. I, 257. neque aliter censuisse Sotion videtur, qui apud Diogenem Laert. IX, 18. Anaximandri aequalem vocat. Vel sic tamen a Timaei partibus standum videtur, v. Welckeri Cycl. Epic. p. 401 sq. Hieronymus Chronico sub Olymp. LX. adscripsit: *Simonides Lyricus et Phocylides et Xenophanes Physicus, scriptor tragoediarum, clari habentur.* Congruit Diogenes, qui Xenophanem ἀμύσσει κατὰ τὴν ἑξήκοστὴν Ὀλυμπιάδα scribit. Quam Olympiadem ut liggerent impulisse videtur ipsius Xenophanis locus, quo Harpagi in Ionias civitates expeditionem perstrinxit fr. XVII. Karsten.

Πηλίκος ἦσθ' ὄθ' ὁ Μῆδος ἀφρίζετο;
 quae impressio Olymp. LIX, 1. facta est. Ad eam aetatem spectare videtur fr. Elegiarum VII. nostrae editionis, quo quum senex nonaginta duorum annorum testetur ipse, sexaginta septem jam annos ipsius φροντίδα Graeciam pervagatam esse seque ea aetate viginti quinque annorum fuisse: illud videtur tempus significasse, quo ἐξέπεσε τῆς πατρίδος — sic enim testatur Diogenes — cum aliis Ionicarum urbium civibus Graeciamque Europaeam, Siciliam et Magnam Graeciam adiit. Theologumena

σ' ἀν. κτλ. Sic legébatur ante Ernestium et Reizium. Φεύγε Ernestius deletat: Hermanno fortasse Scholiastae verbum est.

Arithm. p. 40. Ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν μέχρι Ξενοφάνους τοῦ φυσικοῦ καὶ τῶν Ἀνακρέοντός τε καὶ Πολυκράτους χρόνων καὶ τῆς ὑπὸ Ἀρπάγου τοῦ Μήδου Ἰώνων πολιορκίας καὶ ἀναστάσεως, ἣν Φωκαεῖς φυγόντες Μασσαλίαν ὤκισαν, haec igitur cum Diogenis et Hieronymi notationibus, qui Olymp. LX. floruisse scribunt philosophum, facere videntur et ipsa. Quibus rationibus probatis natum habebimus Olymp. LIII, 4. — a qua aetate non multum abludit notatio Hieronymi sub Olymp. LVI. *Xenophanes Colophonius clarus habetur* —, patria ejectum Olymp. LIX, 1. annos natum viginti quinque, superstitem Olymp. LXXVI. annorum nonaginta duorum, ut cum Hierone et Simonide Ceo, quem κίμβικα appellasse ferunt Scholl. Arist. Pac. 696., et Epicharmo versari potuerit.

Scripsit Xenophanes praeter Elegias, quarum potiores reliquias apposuimus, teste Diogene IX, 18. versibus heroicis *πίσω Κολοφῶνος καὶ τὸν εἰς Ἑλέαν ἀποικισμὸν, ἔπη διςχίλια; libros περὶ φύσεως. Idem quum καὶ ἰάμβους καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὀμήρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα, composuisse narratur, ἰάμβοι illi non sejungendi videntur a Parodiis et Sillis, quos illi plurimi scriptores adscribunt, heroico metro conscriptos. Ἰάμβοι enim interdum dicta sunt *carmina probrosa*, etiamsi metrum haberent non iambicum, v. Censuram nostram libri Karsteniani in Zimmermanni Anall. Philoll. 1854, 92. p. 759 sqq.*

1.

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρόν καὶ χεῖρες ἀπάντων

Xenophanis Colophonii Fr. 1. Athenaeus XII, 462, C. Ὅρῶν οὖν ὑμῶν καὶ αὐτὸς τὸ συμπόσιον, κατὰ τὸν Κολοφώνιον Ξενοφάνη, πλήρες ὄν πάσης θυμηδίας, *Νῦν γὰρ δὴ κτλ.* Tractavit G. Hermannus in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 39. p. 321 sqq. 1. ζάπεδον codices; μέγα ἔδαγος explicat Hesychius; δάπεδον Hermannus.

καὶ κύλικες* πλεκτοὺς δ' ἀμφιτιθεῖ στεφάνους,
 ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν γιάλῃ παρατείνει
 κορητῆρ δ' ἔστηκεν μεστὸς εὐφροσύνης
 * ἄλλος δ' οἶνος * * ἔστιν ἔτοιμος, ὅς οὔπω 5
 μέλιχος ἐν κεράμοις ἀνθεος ὀζόμενος
 ἐν δὲ μέσοις ἀγνήν ὀδιμὴν λιβανωτὸς ἴησι
 ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὴ καὶ καθαρὸν -
 πάσκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή τε τράπεζα
 τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀχθομένη 10
 βωμὸς δ' ἀνθεσιν ἀν τὸ μέσον πάντῃ πεπύκασται,
 μολπή δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.
 Χρῆ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὐφρονας ἀνδρας
 εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις
 σπείσαντάς τε καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνυσθαι 15

2. Libri ἀμφιτιθεῖς: correxit Dindorfius. Ex sqq. repete ἄλλος μὲν; Pind. Nem. VIII, 37. χρυσὸν εὐχονται, πεδίον δ' ἕτεροι ἀπέραντον. Matth. Gr. Gr. §. 288, not. 4. Hermannus ἀμφέθεθ' εἰς. 4. Libri κορητῆρ. 5. »ἄλλος ABCP. ἄλλω VL. οἶνος ἔστιν ἔτοιμος BCP et ut conjicio, A. οἶνος ἔτοιμος VL. Indicavi lacnam. οὔπω BP: οὔποτε VL, quod Musuro deberi videtur. φησὶ προδώσειν post οὔποτε add. VL. om. BP. et, nisi fallor, A. Videtur hoc Musuri supplementum esse lacnam, quae ille ne perspexerat quidem quo in loco esset, utcumque expletis. Dindorfius. Hermanno ἄλλος δ' errore veteris librarii ex secundi distichi hexametro repetitum videtur: verissime. Scripsit autem: Οἶνος δ' ἔστιν ἔτοιμος, ὅς οὔπω πυθμένι γείτων, cll. Hesiodio praecepto O. et D. 366. Quum autem codex A φησὶ προδώσειν habere videatur, Xenophanes fortasse perleganter et non sine lepore scripsit: Οἶνος δ' ἔστιν ἔτοιμος, ὅς οὔποτε φησὶ προδώσειν, h. e. defecturum. Vide ad Solonis Eleg. 2, 27. 6. Libri ὀσόμενος. Medium verbi ὄξειν Ionibus fuisse proprium Hermannus monet: usurpavit Hippocrates. 8. ἔστιν Hermannus: vulgo ἔστιν. II. Libri αὐτὸ μέσον: Karstenus ἀν τὸ μέσον, ut Theognid. 839. Τοῦτων δ' ἀν τὸ μέσον στροφήσομαι. Alcaens fr. II, 3. Ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσον νῆα φορήμεθα σὺν μελαίνα. Nec repugnat πάντῃ: ἀν τὸ μέσον ad βωμὸν in medio positum pertinet. Frid. Frankius αὐτόμεσος, Hermannus αὐτομάτοις conjecerunt. 14. λόγοις libri: νόοις Eichstadius, quod comprobavit Hermannus, afferens ex Aristoph. fr. 397. τοὺς νοῦς. Ego νόμοις suspicabar. 15. sq. Hermannus: εὐξαμένους τὰ δίκαια δ' ὄνασθαι πρήσσον-

πρήσσειν ταῦτα γὰρ ὧν ἔστι προαιρετέον,
 οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὀπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
 οἶκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γήραλέος
 ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον ὃς ἐσθλὰ πίων ἀναφαίνει,
 20 ὡς * ἢ μνημοσύνη καὶ τὸν ὃς ἀμφ' ἀρετῆς
 οὔτε μάχας διέπειν Τιτῆρων οὐδὲ Γιγάντων,
 οὐδέ τε Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,

τας· τὸ γὰρ οὖν ἔστι προχειρότερον, οὐχ ὕβριν πίνειν κτλ.
 Verba eὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι πρήσσειν intellige: vota
 suscipientes ut sibi per Deorum potestatem liceat esse justis.
 Deinde ταῦτα γὰρ ὧν si sana sunt, intellige πρήσσειν: nobis
 olim in verbis ταῦτα γαρων latere videbatur genitivus pluralis a
 v. προχειρότερον suspensus, velut ἀπατῶν: προχειρότερον autem
 tum τοῦτο requireret. Nisi forte poetam locutum statueremus ut
 Homerum II. Σ, 123. Ταῦτά τοι, τέκνον, ἐτήτυμον. Nunc
 προαιρετέον scribo, vv. γὰρ ὧν non sollicitatis. Tum distinxi
 οὐχ ὕβρις πίνειν δ' κτλ. Vulgo οὐχ ὕβρις πίνειν κτλ. Haec
 enim praestabiliora, non protervitas (προαιρετέα), nisi forte Xe-
 nophanes ὕβρις dedit, quod est in codice B. In Hermanni
 scriptura οὐχ ὕβριν penderet a v. πρήσσοντας: at ὕβριν πρήσ-
 σειν vix videtur dici posse. Πίνειν, ut reliqui infinitivi, pendent
 a v. χρῆ v. 13. Nuper Th. Bergkii apud Zimmermann. 1837,
 55. p. 453. προαιρετέον conjecit et ipse: praeterea scribit: Σπεί-
 σαντας δὲ καὶ εὐξ. κτλ. ut infinitivus pendeat a vv. χρῆ δὲ
 πρῶτον κτλ. At dici nequit ἀνδρας χρῆ τὰ δίκαια δύνασθαι
 πρήσσειν. Illi πρῶτον μὲν respondet πίνειν δ'. 19. ἀναφαίνη
 Hermannus. 20. ὡς μνημοσύνη P. Hermannus: ὅση μν.
 καὶ λόγος ἀμφ' ἀρετῆς: «Laudari jubet eum, qui dicat quam
 diuturna sit memoria et fama virtutis» Scaliger; ὡς Ἡ μνημο-
 σύνη, καὶ τὸν, «Ὅς ἀμφ' ἀρετῆς, ut Scolorum exordia indi-
 centur. Ego: ὡς οἱ μνημοσύνη καὶ πόνοσ ἀμφ' ἀρετῆς,
 se meminisse virtutis eamque assequi studere. 21. οὔτε C: διέ-
 πει C: διέπειν PVL. 22. τε om. BC. Scribendum οὐδέ γε.
 πλασμάτων ABC: πλάσματα τῶν Schweighaeuserus. Hermannus:
 οὐδὲ τὰ Κενταύρων γλάσματα τῶν προτέρων: «Κένταυροι οἱ
 πρότεροι sunt antiqui illi Centauri.» Ex indole poetae Colopho-
 nii additum illud πλάσματα τῶν προτέρων figmenta vetustatis.
 Solebat enim fabulas vetustas tanquam vana poetarum commenta
 exagitare.

ἢ στάσιος σφεδανάς τοῖς οὐδέν χρηστὸν ἔνεστι
θεῶν δὲ προμηθεῖν αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

2.

Ἄλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιο
ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
παρ Πίσσαο ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαιῶν,
ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔχων,
εἴτε τὸ δεινὸν ἄεθλον ὃ παγκράτιον καλέουσιν,
ἀστοῖσιν ἢ εἴη κυδρότερος προσορᾶν,
καὶ κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιο,
καὶ κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλιος καὶ δῶρον, ὃ οἱ κειμήλιον εἴη
εἴτε καὶ ἵπποισιν, ταῦτά γ' ἅπαντα λάχοι
οὐκ ἔων ἄξιος, ὥσπερ ἐγὼ ῥώμης γὰρ ἀμείνων
ἀνδρῶν ἢ δ' ἵππων ἡμετέρῃ σοφίῃ, —

5

10

23. Libri φενδόνας: Scaliger φλεδόνας. Emendavit Osannus Symbol. Hist. Litter. I, 53. Hermannus φλεδονᾶν. 24. δὲ inseruit Scaliger. προμηθεῖν Dindorfius; vulgo προμηθεῖην. ἀγαθόν Frankius et Hermannus, ut opponatur haec sententia verbis: τοῖς οὐδέν χρηστὸν ἔνεστι. Libri ἀγαθὴν.

Fr. 2. Athenaeus X, 413, F. Confer Euripidem ἐν τῇ πρώτῃ Ἀυτολύκῳ apud Ath. l. c., quibus addit: Ταῦτ' εἴληφεν ὁ Εὐριπίδης ἐκ τῶν τοῦ Κολοφωνίου ἐλεγείων Ξενοφάνους οὕτως εἰρηκότος: Ἄλλ' εἰ μὲν κτλ. 1. εἴ κεν Wakefieldius Silv. Crit. II, 49. 3 Πίσσα' πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας, Steph. Byz. Rivulus Πίσσης dictus. 5. Libri τι δεινόν: correxit Wakefieldius. 6. κυδρότερος Scaliger: κεδρότερος PV. προσορᾶν Jacobsius ad Achill. Tat. 768. προσεορᾶν A. πρὸς ἀέραν B. πρὸς ἄκρα PVL. 8. σῖτ' εἴη Turnebus: σιτεῖν libri; σιτοῖη Casaubonus; καὶ κέ τί οἱ εἴη Scaliger. Cfr. Aristoph. Eqq. 575 sq. 9. Legebatur πόλεως hic et v. 22. 10. ταῦτα γ' ἅπαντα B: ταῦτα κ' εἰπαντα A: ταῦτα, κάπαντα P: ταῦτά γ' ἅπαντα VL: ταῦτά κε πάντα Schweighaeuserus. 11. Sic libri. Verissime: vulgo deest comma post v. ἵπποισιν, unde Schweighaeuserus οὐκ ἔη, Dindorfius οὐ κ' ἔοι pessime. Bergkii οὐκ ἄν, h. e. οὐκ οὐν. Oratio sic intelligenda: Sive etiam equis victoriam reportasset, omnia ista (προεδρίην ἐν ἀγῶσιν et reliqua) acciperet, non tam dignus (ταῦτα ἅπαντα λαχεῖν), quam ego.

ἀλλ' εἰκῆ μάλα τοῦτα νομίζεται· — οὐδὲ δίξαιον
 προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης,
 15 οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετεῖη,
 οὔτ' εἰ πενταθλεῖν, οὔτε παλαισμοσύνην,
 οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τὰ περ ἔστι πρότιμον
 ῥώμης ὅσσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει,
 τοῦνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη
 20 σμικροὺν δ' ἂν τι πόλει χάριμα γένοιτ' ἐπὶ τῶ
 εἴ τις ἀεθλεύων νικῶ Πίσασο παρ' ὄχθας.
 οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχούς πόλιος.

3.

Ἀφροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν,
 ὄφρα τυραννίης ἦσαν ἄνευ στυγεροῆς,
 ἦσαν εἰς ἀγορῆν παναλουργέα φάρε' ἔχοντες,
 οὐ μείους ἤπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν
 5 ἀνχάλεοι χαίτησιν * ἀγαλλόμεν' εὐπρεπέεσσιν,
 ἀσκητοῖς ὄδμῃν χρίμασι δευόμενοι,

14. ἀγανῆς Valckenarius Theocr. Adoniaz. 404, B. 15. Libri
 λαοῖσιν ἔτ' εἴη: correxit Stephanus. 18. Intellige ἔργων ῥώ-
 μης, ὅσσα ἔργα ἀνδρῶν ῥώμης πέλει. 19. ἀφ VL. — Addit
 Athenaeus: Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν
 ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται διαβάλλων ὡς ἀχρηστον καὶ
 ἀλυσιτελὲς τὸ τῆς ἀθλήσεως εἶδος.

Fr. 3. Athenaeus XII, 526, A. Κολοφώνιοι, ὡς φησι Φύλ-
 αρχος, τὴν ἀρχὴν ὄντες σκληροὶ ἐν ταῖς ἀγωγαῖς, ἐπεὶ εἰς
 τροφὴν ἐξώκειλαν πρὸς Λυδοὺς φιλίαν καὶ συμμαχίαν ποιη-
 σάμενοι προῆσαν διησκημένοι τὰς κόμας χουσῶ κόσμα, ὡς
 καὶ Ξενοφάνης φησὶν Ἀφροσύνας κτλ. De Colopho-
 niorum ὕβρει v. Diogeniani Provn. V, 79. Bodl. 578. Scholl. Ari-
 stid. 243. Frommel. 1. Ἀφροσύνας Schneiderus Saxo: libri
 ἀφροσύνας, quod propter v. ἀνωφελέας ferri nequit. 2. Sic
 Dindorfus: ἦσαν νευ στυγεροῆς A. ἦσανεν στυγεροῆς B. ἦσαν
 εὐστυγεροῆς P. ἦσαν ἐπὶ στ. VL. 4. ἤπερ PVL: ὡσπερ AB.
 5. χαίτησιν AB. ἀγαλλόμεν' L, quod dubitat Dindorfus an ferri
 non possit; ἀγάλλομεν P. ἀγαλλόμενοι V. Hermannus si ultima
 vox sana sit, ita corrigendum versum statuit: ἀνχάλεοι χαίτης ἐν
 ἀγάμμασιν εὐπρεπέεσσιν, in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837,
 39. p. 324. 6. ὄδμῃν ABP: ὄδμῃ VL. χρίμασι V. χροῖμασι
 AP. χρίμασι L.

4.

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κερύσειέ τις οἶνον
ἐγγέας, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

5.

Πένψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου, σκέλος ἦραο πῖον
ταύρου λαρινοῦ, τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν,
τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἀρίζεται οὐδ' ἀπολήξει
ἐς τ' ἂν αἰοιδῶν ἢ γένος Ἑλλαδικόν.

6.

Καὶ ποτέ μιν στυφελίζομένου σκύλακος παριόντα
φασὶν ἐποικτεῖραι καὶ τόδε φάσθαι ἔπος·
Παῦσαι μηδὲ ῥάπιζ', ἐπειὴ φίλου ἀνέρος ἐστὶ
ψυχὴ, τὴν ἔγνων φθεγγαμένης αἴων.

7.

Ἦδη δ' ἐπίτ' ἔασι καὶ ἐξήκοντ' ἐνιαυτοὶ
βληστορίζοντες ἐμὴν φροντιδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν·
ἐκ γενετῆς δὲ τότ' ἦσαν ἐείκοσι πέντε τε πρὸς τοῖς,
εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

Fr. 4. Athenaeus XI, 782, A. Ἔθος ἦν πρότερον ἐν κῆ-
ποτηρίῳ ὕδωρ ἐμβάλλεσθαι, μεθ' ὃ τὸν οἶνον· Ξενοφάνης·
Οὐδέ κτλ. 2. ἐγγέας Casaubonus. ἐγγέας C. γεύας Schweig-
haeuserus.

Fr. 5. Athenaeus VIII, 363, E. Ξενοφάνης ὁ Κολο-
φώνιος ἐν τοῖς ἐλεγείοις φησὶ· Πένψας κτλ. 4. αἰοιδῶν
C. Ἑλλαδικῶν in C superscriptum. Reliqui et vulgo Ἑλλαδι-
κόν. Olim conjiciebam αἰδοπόλων ἢ γ. Ἑλλαδικῶν.

Fr. 6. Diogenes Laert. VIII, 36. Περὶ δὲ τοῦ ἄλλοτε ἄλ-
λον γενετῆσθαι [sc. τὸν Πυθαγόραν] Ξενοφάνης ἐν ἐλε-
γείᾳ προσημασθηεῖ, ἥς ἀρχή·

Νῦν οὖν τ' ἄλλον ἐπειμι λόγον δεῖξω δὲ κέλευθον.
ὃ δὲ περὶ αὐτοῦ (Pythagoram intellige) φησὶν, οὕτως ἔχει·
Καὶ ποτέ μιν κτλ. Confer Anth. Pal. VII, 120. Suidas v.
Ξενοφάνης.

Fr. 7. Diogenes Laert. IX, 19. Ξενοφάνης μακροβιώ-
τατος γέγονεν, ὡς που καὶ αὐτὸς φησιν· Ἦδη κτλ. 2.
ἐμὴν φροντιδ' meum opus, vel carmina epica, vel potius philo-
sophica scripta.

VII. Theognidis Megarensis

Elegiarum Prooemium.

Suidas: Θεόγνις, Μεγαρεὺς τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων, γεροντὸς ἐν τῇ νθ' Ὀλυμπιάδι, ἔγραψεν ἐλεγείαν εἰς τοὺς σωθέντας (ἀναλωθέντας? sed v. Welckeri Prolegg. p. XV.) τῶν Συρακουσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ, Ἰνώμας δὲ ἐλεγείας εἰς ἔπη βώ — καὶ πρὸς Κύρνον, τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον, Ἰνωμολογίαν δὲ ἐλεγείων καὶ ἑτέρας ὑποθήκας παραινετικάς, τὰ πάντα ἐπικῶς *). Καὶ παραινέσεις μὲν ἔγραψε Θεόγνις, ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρῆσπαρμέναι εἰσὶ μωρία καὶ παιδικοὶ ἔρωτες καὶ ἄλλα ὅσα ὁ ἐνάρετος ἀποστρέφεται βίος.

De condicione farraginis Theognideae, qualis in codicibus nostris exstat, satis perite olim Joachimus Camerarius sic iudicavit: *Φανερόν ὅτι τὰ Θεόγνιδος ἔχοντα ἐπιγραφὴν ἔπη συναθροισμὸς τίς ἐστὶ ποιημάτων διαφόρων, περιαιρεθέντων δηλαδὴ ἐκ τῶν ἐκείνου ὅσα τινὸς αἰσχρολογίας ἔχουσαι ἔδοξε καὶ ἀντὶ*

---

*) Calidius Franckius Callino p. 87. transponendo sanabat sic: καὶ ἑτέρας ὑποθήκας παραινετικάς ἐπικῶς. Καὶ τὰ πάντα παραινέσεις μὲν ἔγραψε Θεόγνις ἀλλ' κτλ. Corruptelam quin passus sit Suidae locus vix potest ambigi, quum Grammaticus, unde compilavit illa, vix ita caecutierit, ut omnia Theognidis carmina epica fuisse dixerit. Neque patrocinium v. ἐπικῶς susceperis sic, ut ponas secutum esse consuetudinem avitam, quae ἐπῶν nomine et epos heroicum et elegias complecteretur; nec illud in rem videtur facere, si ad dialectum Epicam putes respexisse. Hinc fortasse librarii incusanda oscitatio est, ut ἐλεγειακῶς reponendum conjiciam.

Ceterum condidisse Theognidem praeter elegias heroici etiam metri carmina, ut Xenophanes fecit aliique, apparet ex Platonis Menone 95, D., ubi Socrati sic sciscitanti: *Καὶ Θεόγνιν τὸν ποιητὴν οἴσθ' ὅτι ταῦτά ταῦτα λέγει* haec oggerit Meno: *Ἐν ποίσις ἔπεσιν;* Respondet Socrates: *Ἐν τοῖς ἐλεγείοις.* Quanquam sunt qui ἔπη h. l. nihil nisi verba sonare sibi persuaserint, ut Jul. Caesar de Carm. Graecor. Eleg. p. 43. Videant autem quo id jure sumant, quid oppositio flagitet τῶν ἐπῶν et ἐλεγείων. Nisi Menonem adeo rudem poetarum fingere libet, ut Theognidea carmina qualia fuerint vix fando accepisse dicamus.

τούτων ἐμβληθέντων ἄλλον. Disiecti membra poetae arguit primus obtutus: adeo fere nullo ligamento singulae elegiae vinetae sunt: arguit testimoniorum fides vetustorum. Nam auctore Xenophonte apud Stobaeum Florileg. LXXXVIII, 499. Gesner. constat, initium duxisse Theognideorum collectionem, qualem illius aetatis homines versabant, ab iis versibus, quos nostri codices inserunt a vv. 185 — 190. Et vv. 257 sqq. pristini συναθροισμοῦ eorum quae ad Cynnum scripta fuerunt, finem fecisse sagaciter viri docti perspexerunt.

Poeta Megarensis — sic enim rem nobis informamus — diversa aetate, fortuna, condicione carmina elegiaca condidit diversa et in quibus diversos amicos alloqueretur. Juvenis poeta et opulentus vel lascivisse videtur carminibus, ad eamque condicionem referenda videntur, quae vividioribus distincta coloribus enitent in corolla elegiaca. Senis autem et multa variaque perpassi severitatem animique tristitiam spirant elegiae, quas ad Cynnum Polypaidam scripsit. Delegit enim poeta, nobilem in paucis fautor et admirator, nobilem adolescentem Doriensem — quem quum Suidas τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον vocat, recte facit, siquidem ad mores Doriensium populorum amorem puerilem revocamus, v. Muellieri Dorr. II, 292 sqq. —, cui paterno amore deditus novicius Chiron alteri Achilli pectus morum probitate muniret et ad virtutem omnem conformaret; sed ad eam virtutem, qualis Optimates deceret. Confer v. 1049 sq.

Σοὶ δέ τοι οἶά τε παιδί πατήρ ὑποθήσομαι αὐτὸς
ἰσθλά' σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλεν.

Et ea quidem carmina, quibus ad Cynnum conversa oratio est, caput sunt universae poesis Theognideae: hinc maxime poetae virtutes censentur. Hanc partem spectans Xenophon haec scripsit: Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως· οὗτος ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλον λόγον πεποίηται ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας

ἀνθρώπων, καὶ ἐστὶν ἡ ποιησις σύγγραμμα περὶ ἀνθρώπων, ὥσπερ εἴ τις ἱππικὸς ὦν συγγράψει περὶ ἱππικῆς. Neque tamen hinc illud duci videtur posse, ut poeta ipse ab initio carmen gnomicum perpetuum condiderit: quod quum abhorret a more Graecorum poetarum, tum, si factum esset, vix toties ubique rediret appellatio Cyrni. Verum etiamsi poeta v. 19. se σοφίζεσθαι profiteatur ipse dicatque vv. 27 sqq.

Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτὸς,
 Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς εἶ ἐὼν ἔμαθον,
 tamen illud pro explorato habendum est, principio poetam carmina elegiaca scripsisse singula et quae diversa rerum condicione nata modico ambitu absolverentur. Sed quum paullatim per omnem honestatis campum late vagatus esset, carmina ista ad Cynrum missa in ordinem quendam coagmentavit continuum: in quo ille coagmentando quam normam secutus sit quoque ordine disposuerit singula, vix conjectura possis assequi. Praeter ista autem carmina erant alia et diversi argumenti et quibus alios vel adolescentes vel familiares alloquutus erat poeta, Onomacritum, Clearistum, Demonacta, Timagoram, Democlem, Academum, alios. Et ea quidem, quae ad Simonidem quendam vv. 667 sqq. scripsit, eo ipso tempore scripsit, quo nobilium opes diriperentur et ἀναδασμὸς fieret οὐκέτ' ἴσος ἐς τὸ μέσον: in carminibus ad Cynrum missis ea omnia dudum facta, poeta exsul in patriam urbem reversus misere actatam trahit, exutus opibus, infestus bonis malisque. Nunc quidem carmina illa discerpta et cohortationibus ad Cynrum intertexta leguntur, ut magnam quandam cladem sustinuisse videatur synagoge Theognidea. Quanquam vel Xenophontis ista editio, quam a poeta ipso profectam statuimus, vix artificioso sententiarum tenore fuerit composita. Difficile enim est dictu, qui potuerit esse ordo interior, si versus illi Xenophontei totius collectionis initium

erant. Omnino, si quid video, si aliquando aliquo interiore vinculo ligatae exstitissent elegiae, vix rupto illo summa imis mixta haberemus. Elegiae singulae quam faciem habuerint argumento esse possunt vv. 1155—1150: quae integra Elegia est.

Hanc miseram carminum Theognideorum conditionem licet conquesti essent omnes, nuper demum exstitit F. G. Welckerus, qui soluta hac compagine denuo ordinaret singula eaque ratione accuratiori poetae intellectui viam sterneret, quam ille egregiis Prolegomenis reddidit faciliorem.

Ex hodierna mole Welckerus eliminavit primum ea quae aliis poetis a veteribus testibus vindicantur, Tyrtæo, Mimnermo, Soloni, aliis. Deinde Parodias gnomarum Theognidearum: quod genus corruptionis acute persequitur Prolegg. LXXX sqq. Tertium secrevit Epigrammata sententiosa quae vocat, *quod ea certas quasdam personas, locos, casus, tempora spectent*, XCV sqq. Neque tamen negat Welckerus partem certe istorum ab ipso esse Theognide profectam: alia ob affinitatem argumenti adjecta esse. Verum primum vellem cavisset ab ambigua et prava Epigrammatum appellatione: quo nomine apud vetustiores Graecos non nisi ea signantur carmina, quae vel sepulcris vel donariis inscriberentur. Deinde concidunt Epigrammata illa, si Cyrnum Polypaidam certum quendam adolescentem fuisse jure statuimus. Nihil autem mirum ab eo qui nostrum corpus Theognideum consarcinavit, multa resecta esse et abolita, quae ad certas res amati puelli aliorumque spectarent: selegit enim maxime ea quae latius paterent. Haec igitur ipsa testimonio sunt, Elegias fuisse initio, non Gnomologiam eodem filo deductam, eodem tempore conditam.

Segregavit Welckerus quarto loco carmina convivalia, quae repraesentent maximam partem poetam juvenem et opulentum, quam Gnomologus

senex et inopia pressus scripserit. At vix Welckerus ipse infitias eat, in eundem cadere hominem, ut juvenis ludat, senex si non morose at severe cum juvenibus agat. Neque Welckerus a Theognide omnia ista aliena censet: si quid remissius scripserit poeta, a turpitudine tamen temperasse ac separatim nec multa hujus generis edidisse. Dubitabilis limitatio.

Quintum sejunxit ea, in quibus poeta Polypaïdam — Πολυπαίδης enim auctore Petro Elmsleio recte nunc scribitur, quum codd. et edd. priores ubique Πολυπαίδης monstrent — affatur, licet ea auctorem habere poetam Megarensensem certissimum sit. Ponit enim Welckerus, qui huc trahit Suidae verba: καὶ ἑτέρας ὑποθήκας παρανειτικός, alterum exstitisse Gnomologiam ad Polypaïdam, argumenti quam maxime similis priori: valde enim mirandum esse, in eadem Gnomologia tot tamque similes exstitisse gnomas, quae verbis paullulum inflexis recurrant: compone versus 291 sqq. cum 647 sqq.; 751 cum 575; 209 cum 211; 645 cum 115; 215 cum 1071; 555 cum 401; 59 cum 1051. Verum periculum est, ne quaedam a compilatore bis in ordinem coacta sint diversis locis, quae primitus eadem tractu temporis et vario usu, id quod in ejusmodi carminibus persaepe usu venit, paullo essent immutata.

Nobis Πολυπαίδης est patronymicum Cyrni, a patris nomine Πολυπαῖς, h. e. Πολυπάμων, forma Doriensibus sueta. Jam non opus erit ut violenter divellantur quae eodem sententiarum flumine a Cyrni compellatione ad Polypaïdam deflectunt, verbi gratia vv. 55—60. Et unius certe codicis H librarius verum videtur significasse, qui hunc Theognideis praefixerit titulum: Θεόγνιδος Μεγαρέως γνωνολογία πρὸς Κύρνον Πολυπαίδην τὸν ἐρώμενον. Vix denique Suidas, qui unam Γνωνολογίαν recenset,

reticuisset, si duae diversae gnomologiae ad Cynum altera, altera ad Polypaidam existissent.

Postremo, quo digitum intendit auctor a Suida exscriptus, carmina παιδικὰ maximam partem ab Immanuele Bekkero demum ex praestantissimo libro Mutinensi protracta diremit a corpore Theognideo Welkerus. In quo codice optimo quum priora et a reliquis codicibus servata Ἐλεγείων α' inscribantur, haec ad calcem relegata Ἐλεγείων β' appellentur: jam a Grammaticis separatim posita patet carmina παιδικά. Quanquam illi minus religiosi in componendis paribus versati sunt.

Quid autem secutus sit quisquis hanc Theognideam saturam apparavit, difficilis incidit quaestio. Nullo fere certo consilio undique omnia corrassa esse et in unam Myconum conducta demonstrare videntur quae supra de ordine Xenophonteo disputabamus. Neque tamen adducimur, ut assentiamur Welkero, qui Proll. CIII. in eam abeat opinionem, ut locos omni compagine solutos ex aliis scriptoribus vel Florilegiorum concinnatoribus vel qui afferendis illis ipsorum dictis fidem et auctoritatem conciliavissent, temere in unum conflatos esse statuat. Quod non videtur credibile esse. Potius frequenti usu — constatque pueris in manus tradita fuisse Theognidea ediscenda — nescio quo tandem fato factum videtur, ut conturbato ordine pristino novicius se insinuaret. Exstiterit necesse est aliquis, qui et Theognidea et aliorum poetarum frustula Elegiaca compingeret, in eam ille curam sedulo intentus, ut ea potissimum consignaret quae essent sententiosa; posthaberet quibus certarum rerum impressae notae essent. Is tunc novus ordo non ordo, quem post Ioannis Stobaei aetatem invaluisse evicit Welkerus, ita evaluit, ut ab omnibus librariis cum religione propagaretur. In hac indigesta mole interdum sinistre conflata, quae luxata rectius habentur, quam absurde confusa: πρόσθε λέων, ut

ait ille, ὀπιθεὶν δὲ δράκων, v. Welckeri Prolegg. CIV sqq. Incerto casui tantum concessum fuit juris, ut, qui mos fuit veterum Grammaticulorum, ex similitudine literarum fragmina juxta collocata appareat, quo de misello artificio post alios nuper exposuit Lehrsus Quaestt. Epp. 215 sqq. Exstabat autem hic ordo jam saeculo XI, quo Suidas lexicon suum comportavit: ad eandemque paene antiquitatem adscendere videtur codex Mutinensis. Ceterum illud recte tenuere librarii, nullo continuo et interrupto flumine sententias delabi. Nam quod nostra aetate instituit Ric. Brunckius, ut singulas particulas spatio a contiguis sententiis dispesceret, quodque institutum tenuit Imm. Bekkerus et nos tenendum rati sumus, idem factum in codicibus Bekkeri BDHIMNQR.

Welckerus autem sic aggressus est resuscitationem Theognidis satis periculosam, ut haudquamquam voluerit videri compositionis artem pristinam, si qua fuit, redintegrare conatus esse — id enim excederet humanarum virium mediocritatem —, sed ut paria juncta paribus, similibus similia, expeditiorem redderent et jucundiorē poetae intellectum. Quem autem cursum tenuerit vir summus in itinere lubrico et ambiguo vindicat CVIII sqq. Nobis hoc deberi videbatur codicum manu scriptorum et multitudini et vetustati, ut ordinem constanter traditum immutare religioni duceremus, quum praesertim, si ab octo versibus primis recesseris, Welckeri ordo carens rectore fluctuet. In eandem sententiam disputat Geelius Bibl. Crit. Nov. 1828, IV, 220 sqq. —

Consectarium est, ut de vita poetae quam poterimus brevissime absolvamus. Proficiscamur ab Harpocrate, qui haec consignavit: Τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος μνημονεύει Ἰσοκράτης ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις (Isocr. Nicocl. 12., ubi Hesiodum et Theognidem et Phocylidem ἀρίστους συμβούλους τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων vocat.) οὗτος δ' ἦν Μεγαρεὺς

ἀπό τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων· αὐτὸς γὰρ φησιν ὁ ποιητῆς (v. 785.).

³Ἠλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελίην ποτε
γαῖαν

ἢ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων ἐν ἁ Νόμων τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων πολίτην ἔφρασκεν [εἰς Σικελίαν]. κατηκολούθησαν δὲ τῷ Πλάτωνι οὐκ ὀλίγοι. Illa εἰς Σικελίαν seclusit Dobraeus. Natus Theognis Megaris juxta Atticam degit in Sicilia, Euboea, Lacedaemone, ubi se hospitaliter acceptum praedicat ipse v. 785 sqq. Et Megarensium quidem Siciliae civis factus est, unde Platoni Legg. I, 650, A. est πολίτης τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων, quod de θέσει, non φύσει intelligi debere nunc nemo est quin consentiat. Recte Scholiasta: Τί δὲ ἐκόλυεν αὐτὸν ἐκ ταύτης μὲν εἶναι τῆς Μεγαριδος, ἀπελθόντα δὲ εἰς Σικελίαν, ὡς ἡ ἱστορία ἔχει, γενέσθαι νόμῳ Μεγαρέα ἐκεῖ, ὡς καὶ τὸν Τύρταιον Λακεδαιμόνιον; Ad Megara juxta Atticam quum alia spectant aperte, tum v. 775 sqq. apertissime. Vixit poeta circa Olympiadem sexagesimam: Hieronymus in Chronico Ol. LIX, 4. vel LVIII, 1. annotavit: *Theognis poeta clarus habetur.* Reliqua quae ad fata poetae illustranda faciunt, ex libro ipsius, quem nobis temperare non potuimus quominus delectui nostro insereremus integrum, lecto et pensitato patrescent. Nostrium est, ad exemplum Welckeri paucis enarrare quae condicionem patriae urbis ita exhibeant, unde in poetae intellectum lux redundet.

Multas Megarensium civitas et magnas subiit conversiones rerum civilium. Ipse auctor poeta v. 835 sqq.

Πολλάκις ἢ πόλις ἦδε δι' ἡγεμόνων κακότητα
ὥσπερ κεκλιμένη νηὺς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Nam quum Theagenes Olymp. XLII. adjutus a plebe nobilium et divitias et potentiam perosa tyrannidem occupasset, de qua arte refert Aristoteles Polit. V, 4, 5., idemque rursus esset expulsus ab Optimatibus, ut putant, quibus insultasse videtur,

Μεγαρείς — Plutarchi verba apposui Quaestt. Græc. XVIII. — ὀλίγον χρόνον ἐσωφρόνησαν κατὰ τὴν πολιτείαν· εἶτα πολλὴν καὶ ἄκρατον αὐτοῖς ἐλευθερίαν τῶν δημαγωγῶν οἰνοχοούντων, διαφθαρέντες παντάπασι τὰ τε ἄλλα τοῖς πλουσίοις ἀσελγῶς προσεφέροντο καὶ παριόντες ἐς τὰς οἰκίας αὐτῶν οἱ πένητες ἠξίουν ἰστιᾶσθαι καὶ δειπνεῖν πολυτελῶς· εἰ δὲ μὴ τυγχάνοιεν, πρὸς βίαν καὶ μεθ' ὕβρεως ἐγρῶντο πᾶσι. Τέλος δὲ δόγμα θέμενοι τοὺς τόκους ἀνεπράττοντο παρὰ τῶν δανειστῶν, οὓς δεδωκότες ἐτύγχανον, παλινοκίαν τὸ γιννόμενον προσαγορεύσαντες. Verum, ut solebat fieri, demagogorum feracem segetem tulit libertas ista popularis et licentia effrenis. Demagogi enim teste Aristotele Polit. V, 4, 3. ἐξέβαλον πολλοὺς τῶν γνωρίμων, ἕως πολλοὺς ἐποίησαν φεύγοντας. Et post: Οἱ δὲ κατιόντες ἐνίκησαν μαχόμενοι τὸν δῆμον καὶ κατέστησαν τὴν ὀλιγαρχίαν. Constat ex Thucydide IV, 74. cll. V, 31., δημοκρατίαν rursus exceptam esse dominatu paucorum. Inter exsules autem illos et eos qui victa praelio illo plebe redierant, fuit Theognis, qui pleraque tunc condidit carmina, quum principatus nobilium denuo popularibus turbis cessisset: qui status ad Olymp. LXXXIX, 1. usque obtinuit. Theognidi autem, homini nobili, qui ab iis quos fidissimos sibi habuisset turpiter derelictus esset patriisque bonis exutus, novus rerum status bilem movit eumque ardentissimum propugnatorem avitæ nobilitatis Doriensis in versus misit galeatos. Desperat poeta de miserrima condicione patriæ, quum in transversum agi cuncta et faciem plebejam in omnia sacra profana nequiter grassantem gubernacula civitatis tenere vidit: tentare autem ab altera parte omnia et machinari demagogorum callidissimum genus (ἀδίκους ἄνδρας). Omnium tunc rerum alia facies: antiquatæ leges patriæ, remissa severitas morum et proculcata probitas: agri divisi, domini de avitis possessionibus depulsi, magistratus et sacerdotia a nobilibus delapsa ad κενεόφρονα δῆ-

μον, matrimonia inita cum plebejis, omnia lucelli gratia infide patrata, rerum status universus ita concussus, ut qui antea rerum omnium domini existissent, jam ad infimae plebeulae contemptum essent detrusi. Quo tunc vel maerore contabuerint vel aestuaverint indignatione animi Optimatum, tanquam in tabula picta Theognidis exhibet libellus. Excusationem autem habet hoc flagrantissimum Optimatum studium illis temporibus, quibus nondum Socrates veriora sanxerat de integra καλοκἀγαθία et vera nobilitate animi: habet in Theognide praesertim, quem aequum erat summo odio persecui eos, quorum vel perfidia vel crudelitate bonorum omnium jacturam fecisset et extra patriae fines exsul vagaretur. In eo homine non mirandum est, si ἀγαθῶν (vel ἰσθλῶν) et κακῶν (vel δειλῶν) appellatione sic abutitur, ut nobilitatem generis et morum bonitatem, generis humilitatem et pravitatem animi juxta aestimet.

Ea autem praecepta, quae Cyrno Polypaïdae propinat poeta, quibusvis nobilium Doriensium filiis quae ingererentur, digna erant. Quod vero Welckerus ipsum nomen Cyrni appellativum censet, quo universe *puellus generosus* significetur Prolegg. XXXIII, multas id habet et magnas cautiones. Nam parum ea opinatio commendatur vel a more veterum poetarum, qui certum aliquem hominem suaviter affantur, vel a fide antiquitatis, quae Cyrnum amasium poetae vocet, vel a locis nonnullis carminum ipsorum, ex quibus manifesto claret, quo loco Cyrnus fuerit Theognidi, vide vv. 235 sqq., 653., 820., 1051 sqq., vel denique a memoria Photii, qui haec scripsit s. v. Κύρνος ἐρώμενος Θεόγνιδος· Μακεδόνες δὲ τοὺς σκοτίους κύρρους καλοῦσιν. Vox Κύρρου ejusdem est radicis propago, ex qua pullularunt κόρος, κοῦρος, κῶρος, κύριος, κοίρανος, alia: verum nihil obstabat, quominus istud nomen homini inderetur proprium. Postremo res confecta

erit, si Cyrrum eundem quem Polypaïdam merito arbitramur. Welckerum autem par fuerat statuere, Polypaïdae nomen et ipsum non certi esse hominis, si ne Cyrrni quidem fuisse putavit. —

Inter codices Theognideos unus omnium maxime eminet et vetustate et praestantia Mutinensis Bekkeri (A). Cujus virtutem libri KO (Venetus 522. et Vaticanus 915.), ita aemulantur, ut transitum tamen faciant ad reliquorum turpitudinem et sordidas nequitias,

ᾠ ἄνα, Αἰητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
αἰίσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἔσθλα δίδου.

5 Φοῖθε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Αἰητώ
φοίνικος ῥαδιῆς χερσὶν ἐραψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίῃ
ὄδμης ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
10 γῆθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἄλός πολιῆς.

Ἄρτεμι θεροφόνῃ, θύγατερ Διός, ἦν Ἀγαμέμνων
εἶσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἐπλεε νηυσὶ θεῶν,
εὐχομένω μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
σοὶ μὲν τοῦτο θεὰ μικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

1. Αἰητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος. Similiter Eur. Iph. Aul. 902. Taur. 227. Porson. Phoeniss. 22. 3. Hymn. Hom. XXI, 3. Theocr. XVII, 3. 4. μοι ΑΟ: reliqui μευ. 6. Hymn. Hom. Ap. Del. 118 sqq. Ovid. Met. VI, 336. Cic. Legg. I, 1. 7. De τροχοειδέϊ λίμνῃ Herod. II, 170. Seidler. Eur. Iph. Taur. 1074. 9. Hymn. Hom. Cerer. 13. Apoll. Rhod. IV, 1171. 11. θεροφόνε Brunckius. Vide Porson. Praef. Hec. IX. Hermann. Orph. 764. Lobeck. Aj. 176. 12. εἶσαθ' Bekkerus ex libris plerisque. In A suprascriptum est cognovit. Pauci εἶσαθ', ἦσαθ'.

Μοῦσαι καὶ Χόριτες, κοῦραι Διὸς, αἶ ποτε Κάδμου 15
 ἔς γάμον ἔλθουσαι καλὸν ἀείσαι ἔπος·
 » ὅ τι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν. «
 τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

Κῦνονε, σοφίζομένω μὲν ἐμοὶ σφρηγῖς ἐπικείσθω 20
 τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα.
 οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοῦσθλοῦ παρεόντος.
 ὅδε δὲ πᾶς τις ἔρει » Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη
 τοῦ Μεγαρέως. « πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός.
 ἄστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἀδεῖν δύναμαι.
 οὐδὲν θαναμαστόν, Πολυπαίδῃ οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς 25
 οὔθ' ὕων πάντεσ' ἀνδάνει οὔτ' ἀνέχων.

Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός
 Κύρῳ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον.

Πένυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισιν 30
 τιμᾶς μηδ' ἀρετᾶς ἔλκεο μηδ' ἄφενος.

17. Eur. Bacch. 879. "Ο τι καλόν, φίλον αἶ. Plato Lys. 216, C. Κινδυνεύει κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν τὸ καλὸν φίλον εἶναι. Heyn. Apollod. 226. Muret. V. L. IV, 4. Valcken. Phoen. 828. 19 sqq. in fine Eclogarum posita fuisse suspicantur: cfr. Horat. Carmm. III, 30. Ovid. Met. fin. 871 sqq. 20. κλεπτόμενα ΑΟ: vulgo κλεπτομένη. Intellige: ἡ σφρηγῖς ἐπίκειται, ἵνα μὴ κλέπτηται τὰ ἔπη. 21. ἐκλέξει Κ. 22. πᾶς τις ἔρει ΑΚΟ; vulgo πᾶς ἔρει. Vide vv. 492. 621. 794. 23. Μεγαρέως Bekkerus. Ὀνομαστός ΑΚΟ: vulgo ὀνομαστοῦ: Bekkerus: Corrupta est, inquit, lectio, quo minus fragmenta coaluisse duo pateret. Welckerus: Nomen meum, inquit, appono, quo tanquam sigillo hisce versibus sententiarum mearum (σοφίζομένω ἐμοὶ) impressae, vindicentur illae ab imitatoribus aliena usurpantibus. Quos eo magis sua atrectare iisque retractandis et denuo in elegos fundendis auctoritatem conditori debitam suo ipsorum nomini arrogare vetat, quo minus sperandum sit, emendatiora ea ab istis exhibitum iri. Tropus desumptus a ταμείοις. « Morem veterum poetarum nomen profitendi suum vel in fronte operum vel ad calcem illustrat Valckenar. Theocr. I, 65. 26. πάντεσ' Α: πάντως ΕΛ; πάντας vulgo. Vide v. 801 sqq. Porson. Eur. Or. 1623. Herm. Orph. 705. Elmsl. Med. 12. 27. Hesiod. O. et D. 288. 30. Τιμᾶς, h. e. μὴ τιμᾶς. Arist. Avv. 644. Ἰῆ δ' οὐδ' ἀἴρ οὐδ' οὐρανός ἦν. Hartung. de Particc. Graec. I, 208.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
 ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχει·
 καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ παρὰ τοῖσιν
 ἵξε, καὶ ἀνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
 35 ἔσθλων μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεται· ἦν δὲ κακοῖσιν
 συμμίσγης, ἀπολείς καὶ τὸν ἔοντα νόον.
 ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὀμίλει, καὶ ποτε φήσεις
 εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρνε, κύει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
 40 εὐθυνηῖρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
 ἄστοι μὲν γὰρ ἔθ' οἶδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
 τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Οὐδεμίαν πω Κύρον ἀγαθοὶ πόλιν ἄλεσαν ἄνδρες·
 ἀλλ' ὅταν ὕβριζεν τοῖσι κακοῖσιν ἄδη, —
 45 δῆμόν τε φθείρουσι, δίκας τ' ἀδίκουσι διδοῦσιν
 οἰκείων κερδέων ἕνεκα καὶ κράτεος, —
 ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμέεσθαι,
 μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίᾳ,
 εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
 50 κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
 ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνου ἀνδρῶν.
 μούναρχος δὲ πόλει μὴ ποτε τῆδε ἄδοι.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἦδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
 οἱ πρόσθ' οὔτε δίκας ἤδεσαν οὔτε νόμους,
 55 ἀλλ' ἀμφὶ πλευρήσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
 ἔξω δ' ὡστ' ἔλαφροι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος.

36. συμμίσγης A: vulgo συμμιχθῆς; alii συμμιγῆς, συμ-
 μίξης. Cfr. 1165. Herod. I, 123. IV, 151. VIII, 67. 79. Ἐνόνα
 citat Aristoteles: v. Blomf. Eur. Hippol. 920. 45. Sic dedi ex
 A: reliqui φθείρωσι, διδῶσιν. Hesiod. Opp. 27. 17. μούναρχοι
 AKO. 54 sqq. Intellige ruricolos tum quidem invito poeta in
 civitatem receptos, olim pellibus amictos in agris latentes, urba-
 nas res perosos. Vide Muelleri Dorr. II, 41. Welcker. Proll.
 XXXV. Hinc recte cervorum instar urbem fugere dicuntur. Ali-
 ter Schaeferus ad h. l. et qui omnia pervertit Paldamus ad Propert.
 304.

καὶ νῦν εἰς ἀγαθοί, Πολυπαῖδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοί,
 νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
 ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
 οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.

60

Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαῖδη ἀστῶν
 ἐκ θυμοῦ, χρεῖης εἵνεκα μηδεμιῆς·
 ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
 χοῆμα δὲ συμμίξεῖς μηδενὶ μηδ' ὄτιοῦν
 σπουδαῖον. γνώσῃ γὰρ οὐζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
 ὡς σφιν ἐπ' ἐργοῖσιν πίστις ἐπ' οὐδεμία,⁵
 ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
 οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

65

Μήποτε Κύρνε κακῶ πῖσυνος βούλευε σὺν ἀνδρῶι,
 εὐτ' ἂν σπουδαῖον προῆγμ' ἐθέλης τελέσαι,
 ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο, πολλὰ μογήσας
 καὶ μακροὴν ποσσὶν Κύρν' ὁδὸν ἐκτελέσας.

70

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅμως ἀνακοινέο πᾶσιν.
 παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

Παύροισιν πῖσυνος μεγάλ' ἀνδράσιω ἔργ' ἐπιχείρει,
 μὴ ποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβης ἀνίην.

75

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερούσασθαι
 ἄξιός ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίη.

Παύρους εὐρήσεις Πολυπαῖδη ἄνδρας ἐταίρους
 πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους,
 οἵτινες ἂν τολμῶεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
 ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.

80

57 sqq. Cfr. 1109 sqq. 73. Libri ὅλως, quod est contra
 epici sermonis usum et elegiaci. Brunckius ὁμῶς, Jacobsius et
 Bekkeri edit. 1815. ὅμως. Ἀνακοινέο EL, ἀνακοίνετε G. ἀνα-
 κίνεο Q, ἀνακοίνεο reliqui. Doederlein. Lectt. Varr. Decad. p. 3.
 ἀνακοίνετε, sed v. Schaeferum ad Scholl. Apoll. 156. Buttman.
 Gr. Max. I, 501.

τοὺς δ' οὐχ εὐρήσεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
 ἀνθρώπους, οὐς νῆς μὴ μία πάντας ἄγοι,
 85 οἷσιν ἐπὶ γλώσση τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
 αἰδώς, οὐδ' αἰσχρὸν χοῆμ' ἐπὶ κέρδος ἄγει.

Μῆ μ' ἔπεσον μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλη,
 εἴ με φιλεῖς καὶ σοὶ πιστὸς ἔνεστι νόος.

Ἦ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἧ μ' ἀποειπῶν
 90 ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
 ὅς δὲ μὴ γλώσση δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
 δεινός, Κύρον', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὢν.

Ἦν τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον ὅσον ὀρώης,
 νοσφισθεῖς δ' ἄλλη γλώσσαν ἦσι κακὴν,
 95 τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός,
 ὅς κ' εἶπη γλώσση λῶστα, φρονῆ δ' ἔτερα.
 ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
 γινώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
 ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
 100 φράζεο, καὶ ποτέ μου μνήσεται ἐξοπίσω.

Μηδεὶς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλεῖσαι,
 Κύρονε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὢν;
 οὔτ' ἂν σ' ἐκ χαλεποῦ πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
 οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.

84. Bekkerus ναῦς. ἄγοι A: vulgo ἄγει. 86. Cfr. 291.
 617. 91. Iliad, I, 312. Solonis Scolion. 92. δειλός Bekke-
 rus. Δεινός est formidabilis; Soph. Phil. 147. affert Brunckius.
 93. Ἦν Welckerus: ἂν AKO. Vulgo εἶ. ἐπαινήσῃ AK: reliqui
 ἐπαινήσει, ἐπαινέσει. ὀρώης AKO: vulgo ὀρώη. 94. ἄλλην
 KO. ἦσι vel ἦσι libri plerique. 96. φρονῆ AI: reliqui φρο-
 νεῖ. 102. δειλός A: reliqui κείνος. 104. τοῦ μεταδοῦναι
 θέλοι A: τοῦ μέγα δοῦν' ἐθέλει octo codices: τοῦ μεγάλου δοῦ-
 ναι θέλει O: δοῦναι θέλει τὸ μέγα K. Secuti sumus Buttman-
 num Gramm. Max. II, 393. Vide Meinek. Euphor. fr. CV.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
 ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἄλῶς πολίῃς.
 οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῶς,
 οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
 ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἦν δ' ἐν ἀμάρτης,
 τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχεται φιλότης.
 οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
 μῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

Μὴ ποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιῆσθαι ἑταῖρον,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

Πολλοὶ τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
 ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Κιβδήλου δ' ἄνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
 Κύρον, οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀσχετὸς ἄτη,
 Κύρονε, καὶ ἐξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
 εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθη
 ψυδρὸς ἑών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχη,
 τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
 καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνηρότατον.
 οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικός,
 πρὶν πειρηθεῖης ὥσπερ ὑποζυγίου.

105. εὖ A: vulgo δ' εὖ. 108. Schaeferus: *Repete ex antecedente δρῶν quod in illo latet πάσχειν. Locus est sanctissimus, quem contra nonneminiis conjecturam jure tuetur Jacobsius ad Antholog. Palat. p. 765. Cf. infra v. 642.* 118. Camerarius: *Οὐδὲ περὶ πλείονος ἐστὶν οὐδὲν ἢ εὐλαβεῖσθαι καὶ φροντίζειν τῶν προὔργου.* Vide Viger. 653. 121. λελήθη A: λελήθει KO: vulgo λέληθε. 122. ψυδρὸς optimi libri: quidam ψυδρός, ψεδρός, unus ψευδής. Hesychius ψυδρόν· ψευδές. Ψυδρά· ψευδῆ. Ruhnken. Ep. Crit. II, 215. ἔχη A: reliqui ἔχει. 125. οὐδὲ γὰρ εἰδείης AO. Οὔτε γυναικός libri, h. e. οὔτε ἀνδρὸς οὔτε γυναικός. Legebatur οὐδέ. Hartung. Particc. I, 203.

οὐδέ κεν εἰκάσαις ὥσπερ ποτ' ἐς ὤνιον ἰλθῶν
πολλάκι γὰρ γνώμην ἔξαπατῶσ' ἰδέαι.

130 Μῆτ' ἀρετὴν εὖχον Πολυπαῖδη ἔξοχος εἶναι
μῆτ' ἄφενος· μῶνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλεθ', ὅσοις ὁσίη Κύρνε μέμηλε δίκη.

Οὐδεὶς Κύρῳ ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
135 οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδώς
ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν·
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκεν,
καὶ τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίγνεται ὅσ' ἐθέλησιν·
140 ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμχανίης.
ἀνθρωποὶ δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι γόον.

Οὐδεὶς πῶ ξεῖνον Πολυπαῖδη ἔξαπατήσας
οὐδ' ἰκέτην θνητῶν ἀθανάτους ἔλαθεν.

145 Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν
ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασσάμενος.

127. Libri ἐς ὄριον, ἐσῶριον. Brunckius: *Tanquam si rem venum expositam spectaturus venias.* 132. Libri ἔπλετο οἷς. Posui Stobaei scripturam. 139. ὅσσα θέλησιν AO. 141. σοφίζόμεθ' Geelius Bibl. Crit. Nov. 1828, IV. 233. Xenophon Cyrop. I, 1. fin. "Ἀνθρωποὶ μὲν αἰροῦνται πράξεις εἰκάζοντες, εἰδότες δὲ οὐδέν, ἀπὸ ποίας ἔσται αὐτοῖς τὰγαθόν." 146. Libri πασσάμενος. Scholl. A. II. A, 433. Πάματα καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα καὶ πάσασθαι τὸ κτήσασθαι, ἐκτεινομένον τοῦ ἄ. De verbo βούλομαι, cui propter praeoptandi notionem adjungitur ἦ, vide Homericam apud Passovium, Apollonium Dysc. de Conjunctt. 487. Bekker., Walch. Emendd. Liv. 51.

Ἐν δὲ δικαιοσύνη συλλήβδην πᾶς ἀρετὴ στίβ,
πᾶς δὲ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρονε δίκαιος ἑών.

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσι,
Κύρον· ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἔπεται.

150

Ἐβρον Κύρονε θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
οὗ μέλλει χώραν μηδεμίαν θέμεναι.

Τίττει τοι κόρος ἴβρον, ὅταν κακῷ ὄλβος ἔπται
ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ἦ.

Μὴ ποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθεῖς
μηδ' ἀρημοσύνην οὐλομένην πρόσφερε·

155

Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρῶρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.

Μὴ ποτε Κύρον' ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
ἀνθρώπων ὅ τι νῦξ γήμερη ἀνδρὶ τελεῖ.

160

Πολλοὶ τοι χροῶνται δειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.

εἰσὶν δ' οἱ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι δειλῷ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἔπεται.

150. Sic A: vulgo ἦ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι Κύρον' ἔπεται.
151. κακῶι A. Confer v. 822. 152. μηδεμίην A. Ibidem libri
optimi θέμενος, θέμενον, θεμένῳ. 153. Solonis Eleg.
fr. 6. De sententia Dissen. Pind. Ol. XIII, 10. 154. ἀνθρώ-
πων AO. 155. Hesiodus Opp. 719. Stobaeus χαλεφθεῖς.
156. μηδὲ χρημοσύνην alii. 157. ἄλλως Stobaeus. Theognidis
libri ἄλλῳ. 158. μηδὲν ἔχειν A et Stobaeus. 159. Il. P, 19.
161. Quidam homo Soloni haec vindicabat propter testimo-
nium Tzetzae in Iliad. p. 144. Herm. Σόλων δὲ καὶ κατ'
ἴχνος αὐτοῦ καὶ ὁ Σοφοκλῆς . . . δαίμονα φάσκει τόν,
ὃς κἄνπερ πρότερον ἦν ἀτυχῶν, ὅμως εὐτυχοῦς καὶ ἀγαθοῦ
τετύχηκε τέλους. Illum neque Solon neque alius quisquam mor-
taliū δαίμονα vocabat, sed εὐδαίμονα. 163. δειλῷ A: reliqui
φαύλῳ. Ad βουλῇ ἀγαθῇ Schaeferus monet χροῶνται subaudien-

165 Οὐδείς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρός,
οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός.

Ἄλλ' ἄλλω κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκέλις ὄλβιος οὐδείς
ἀνθρώπων, ὅποσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ὅν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
170 ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία.

Θεοῖς εὖχου, θεοῖσιν γὰρ ἔπι κράτος. οὔτοι ἄτερ θεῶν
γίγνεται ἀνθρώποις οὔτ' ἀγὰθ' οὔτε κακά.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
καὶ γήρως πολιοῦ Κύρνε καὶ ἠπιάλου,
175 ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκίτητα πόντον
ρίπτειν καὶ πετρεῶν Κύρνε κατ' ἠλιβάτων.
καὶ γὰρ ἀνήρ πενίη δεδμημένος οὔτε τι εἰπείν
οὔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.

Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
180 δίξασθαι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης.

Τεθνάμεναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῶ βέλτερον ἀνδοῖ
ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίη.

dum esse. Rectius Boissonadius explicat: οἱ σὺν βουλῇ ἀγαθῇ
καὶ σὺν δαίμονι δειλῶ ἐν τῷ βίῳ μοχθίζουσι. 165. Eurip.
Heracl. 608. 167. Solon Eleg. fr. 13. 169. Welckerus αἰνεῖ
explicabat laudem consequitur. Erat cui in eundem intellectum
ἀνθεῖ substituere in mentem venit. Sana vulgata: Quem dii hono-
rant, eum vel qui vituperat collaudat. 171. Sic Bekkerus con-
jecit. Vulgo οἷς ἐστὶ μ. κρ., A θεοῖσιν ἐπι omisso v. μέγα
cum codd. KO. Ibidem οὔτοι A: legebatur οὔτι. 173. μάλ-
ιστα δάμνησι et μάλλον γήρως. Vide v. 274. et Schaeferum ad
Dionys. C. V. 283. 175. Sic A: reliqui μεγακίτητα. Vide
Buttm. Lexil. II, 96. Monet Bekkerus propter vocem ἠλιβάτων
praelatum esse βαθυκίτητα. 176. ῥίπτειν G. κατ' ἠλιβάτων A.
178. οὔθ' ἔρξαι AG: reliqui οὔτ' ἔρξαι. 180. δίξασθαι A:
vulgo δίξασθαι. Vide Lobeck. Ajac. p. 180. Ad sententiam cfr.
Hor. Epp. I, 1, 46. 181. τεθνάμεναι A: reliqui τεθνάσαι,
τεθνᾶσαι.

Κριούς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα Κύρνε καὶ ἵππους
 εὐγενέας, καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
 βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει 185
 ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἦν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.
 οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
 πλουσίου, ἀλλ' ἀφρονὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.

Χρήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγνημεν
 καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος. 190
 οὕτω μὴ θαύμαζε γένος Πολυπαῖδη ἀστῶν
 μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
 εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
 εὐδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη 195
 ἐντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
 καὶ καθαρώς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.
 εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
 κτήσεται, εἴθ' ὄρκω παρ τὸ δίκαιον ἐλῶν, 200
 αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτήν
 αὐτίς ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.

185. Βήσεσθαι BFMQ: βίνεσθαι margo Q: unus codex βή-
 σασθαι: ἐξ ἀγαθοῦ κτήσασθαι Xenophon citat. Nobis βή-
 σεσθαι non futurum, sed aoristus est, v. Buttm. Gr. Max. I, 418.
 Futuri infinitivum cum βούλεσθαι aliisque verbis similibus junctum
 illustrat Schaeferus h. l. Camerarius: πᾶς τις ἐθέλει ἐπιβήσε-
 σθαι ἀγαθοῦ τῶν ἀφρόνων (ἐξ ἀγαθῶν ὄντας) ταῖς αὐτοῦ θή-
 λεσι. In A suprascriptum ascendi. Explica: Quivis vult ex ge-
 nerosissimis animalibus apud se admissuram fieri. Plutarchus
 Lycurg. XV. Κύνας μὲν καὶ ἵππους ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν
 οἰκείων βιβάζουσι. Οὐ μελεδαίνει non curat, non detrectat.

193. οὕτός τοι ταύτην Geelius suspicatur. 196. ἀνάγκη μιν
 ἐντύει illustrat Dissen. Pind. Ol. III, 28. 197 sqq. Confer So-
 lonis Eleg. 11, 7 sqq. Iliad. Z, 160 sqq. Χρήμα δ' ὁ μὲν A:
 χρήμαθ' ᾧ O: χρήματα ᾧ R: hinc Lachmannus χρήμαθ' ὅτω.

198. Pind. Nem. VIII, 28. σὺν θεῷ γὰρ τοι φτυτευθεὶς ὄλβος
 ἀνθρώποισι παρμονάτερος.

ἀλλὰ τὰδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοὺς
 τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας,
 205 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος, οὐδὲ φίλοισιν
 ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν·
 ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδῆς
 πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἔξετο κῆρα φέρων.

Οὐδεὶς τοὶ φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
 210 τῆς δὲ φρυγῆς ἐστὶν τοῦτ' ἀνηρότερον.

Οἶνόν τοι πίνειν πουλὸν κακόν. ἦν δέ τις αὐτόν
 πίνη ἐπισταμένως, οὐ κακὸς ἀλλ' ἀγαθός.

Κύρονε, φίλους κἀτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
 ὄργην συμμίσγων ἦντιν' ἕκαστος ἔχει.

215 Πουλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
 τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

203 sq. ἀμπλακίας ABO: reliqui ἀμπλακίης. Aliquot codd. οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοὺς, unus ex corr. αὐτῶν. Geelius οὐ γὰρ ἑκάστου — ἀμπλακίας; Brunckius ἐπ' αὐτοῖς τίνονται μάκαρες πρήγμασιν ἀμπλακίας; Jacobsius οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ probabilius: non in ipso facinore Dii puniunt maleficos. Welckerus πρήγμα ἀμπλακίης intelligit per periphrasin pravum facinus, ut κακότητος ἀνάγκαι, πείρατ' ἀμμηχανίης. Τίνονται αὐτοὺς πρ. ἀμπλ. dictum existimat ut II. Γ, 366. τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Hermannus sic fere legendum censebat: οὐ γὰρ ἐπ' αὐτῆς τίνονται (quae est v. l. apud Camerarium) μάκαρες πρήγματ' ἴσ' ἀμπλακίης. Nobis placebat οὐ γὰρ ἔτ' αὐτῶς. Aperta interpolatio est cod. G: γίνονται μάκαρες πράκτορες (hoc quidem in marg.) ἀμπλακίης. 206. οὐδὲ φίλ. AKO: vulgo ὃς δέ. Confer Solonis Eleg. 11, 25 sqq. 210. A altero loco — bis enim apponit hic et post v. 332 — ἀνηρότατον. 214. Confer v. 312. 215. Poeta epicus, quem Thebaidis cyclicae auctorem esse conjiciunt, apud Athen. VII, 417, A. Πουλύποδός μοι, τέκνον, ἔχων νόον Ἀμφίλοχ' ἦρωσ, τοῖσιν ἐφαρμόζου, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἴκηαι. Adde Pindari fr. 173. Boeckh. Polypus enim colorem mutat ad similitudinem loci et maxime in metu, Plinius H. N. IX, 49. 216. προσομιλήσῃ G: reliqui προσομιλήσει.

νῦν μὲν τῆδ' ἐρέπου, τοτὲ δ' ἄλλοιτος χροῖα γίγνου·
κρεῖσσόν τοι σοφίη γίγνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
Κύρνε, μέσην δ' ἔρχου τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ. 220

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἰδμεναι οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς μῦνος ποικίλα δῆνε' ἔχειν,
κῆνός γ' ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα,
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδίησιν ἐπεσθαι, 225
τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἄδον.

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι νόον,
διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
χρημάτων τοι θνητοῖς γίγνεται ἄφροσύνη. 230
ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
πέμψη τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ
Κύρνε ὀλίγησ τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνὴρ.

Οὐδὲν ἐπιπρέπει ἡμῖν ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν,
ἀλλ' ὡς πάγχυ πόλει Κύρνε ἀλωσομένη. 235

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπίρονα πόντον
πωτήση κατὰ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος

218. κρεῖττον γρ. L: κρέσσω A. Vulgo κραιπνόν. 220.
Cfr. v. 331. 221. Soph. Antig. 607 sqq. 224. ἴσως pariter,
v. 271. Heindorf. Plat. Gorg. 230. 227—231. Vide Solonis
Eleg. fr. 11, 71 sqq. 228. Solon βίον. 232. πέμψη AO: reliqui
πέμψει. 235. Οὐδὲν ἐπιπρέπει ἡμῖν A: οὐδ' ἔτι γε πρόπει
ἡμῖν alii plures: οὐδέ τι πρόπει ἡμῖν (ὑμῖν KO) ELKO. Ab
initio fuisse videtur: οὐδ' ἔτ' ἐπιπρέπει ἡμῖν. 236. Sic A: ple-
rique corrupte ἀλύειν κύρνε ὡς πόλε' ἀλωσομένη. 237. Confer
Tibull. I, 4, 65. Pind. Pyth. VIII, 32. Mitscherlich. Horat. T.
II, 675. Vide Prooem. nostrum p. 47. 238. καὶ γῆν Bergkiius
in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 53. p. 455 sq. ἀειράμενος KO.

- ῥηϊδίως, θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσση
 240 ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν.
 καὶ σε σὺν αὐλίσκοισι λυγροθύοις νέοι ἄνδρες
 εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
 ἄσσονται. καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεισι γαίης
 βῆς πολυκωκύτους εἰς Αἶδαο δόμους,
 245 οὐδέ ποτ' οὐδέ θανῶν ἀπολείς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
 ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 Κύριε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωρῶμενος ἠδ' ἀνὰ νήσους,
 ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
 οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλὰ σε πέμπει
 250 ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
 πᾶσι γὰρ οἴσι μέμηλε καὶ ἔσσομένοισιν αἰοιδῆ,
 ἄσση ὁμῶς, ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.
 αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγησ παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
 ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μὲ ἀπατάς.

- 255 Κάλλιστον τὸ δικαιοτάτον, λῶστον δ' ὑγιαίνειν·
 προῖγμα δὲ τερπνότατον τοῦ τις ἐρατο τυχεῖν.

Ἴππος ἐγὼ καλῆ καὶ ἀεθλίῃ, ἀλλὰ κάκιστον
 ἄνδρα φέρω, καὶ μοι τοῦτ' ἀνηρότατον.

240. Jacobs. Anth. Gr. VI, 327. 242. εὐκόσμω F: ἐν κόσμω
 CG: Brunckius conj. ἐν κώμοις. 243. δνοφερῆς recepi ex
 AKO: vulgo δνοφεροῖς. Vide Hesiod. Theog. 234. 736. 806.
 κεύθεισι A: κευθμῶσι KO: vulgo κεύθμασι. 245. οὐδέ τότ'
 Bergk. ἀλλὰ μελήσεις A: vulgo οὐδέ γε λήσεις. 251. γάρ] *Διὸς* A. Lachmannus πᾶσι δ' ὅσοισι. Omittunt KO. 252.
 ἄσση ὁμῶς ὄφρ' ἂν ἦ Bergk. vulgo ἔσση ὁμῶς, ὄφρ' ἂν γῆ
 κτλ. Ego ἦ repudio: v. 859. 864. Homer. Il. O, 376. 253. 54.
 Welckerus diremit prorsus a praegressis, apud ipsum v. 1125 sq.
 Bernhardt Hist. Litt. Gr. I, 112. haec omnia a v. 237 sqq. aperte
interpolata esse pronunciat. Quod quid sit nec intelligo et perve-
 lim explicet apertius vir doctus. 256. προῖγμα libri plerique
 omnes: προῖγμα vulgo. τοῦ AO: vulgo οὔ. ἐρατο τυχεῖν A:
 ἐρατὸ τὸ τυχεῖν octo libri. Vide Hermann. Orph. 764. Ad senten-
 tiam cfr. Simonidis Scol. fr. XLII. 257 sqq. De puella loqui-
 tur poeta, ut Anacreon fr. LXXIX, 1. Πῶλε Θρηκίη.

πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαρρήξασα χαλιῶν
φρένιω, ὥσαμένη τὸν κακὸν ἠνίοχον.

260

Οὐ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδί τερεῖνη
ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων.

ψυχρὸν μοι παρὰ τῆδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει καὶ με γοῶσα * φέρει.

ἔνθα μέσσην περὶ παῖδα βαλὼν ὀγκῶν ἐφίλησα
δειρῆν, ἣ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

265

Γνωτὴ τοι πενίη γε καὶ ἀλλοτριῆ περ εὐῶσα·

οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας·

πάντη γὰρ τοῦλασσον ἔχει, πάντη δ' ἐπίμικτος,

πάντη δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ἦ.

270

Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις,

260. ἀπωσαμένη AKO. 261 sqq. Camerarius: *Λέγει ὅτι ὡσπερ εἰς λιμένα τινά, οὕτω παρὰ τὴν ἐρωμένην κατέσχεν ἄλλος τις ἐραστὴς ἑαυτοῦ κακίων· αὐτὸς δὲ τῆ ὑδροφοροῦση παιδίσκῃ συχνῶς ἐντυχὼν ἐνηγκαλίσατό τε καὶ ἐφίλησεν αὐτήν· ἐκείνη δὲ φέρουσα τὸ ὕδωρ ἅμα ἔφερε τοῦ ἐραστοῦ τὸν ἀσπασμὸν καὶ περιπτνυγμὸν.* Locus obscurior et qui ex laceris distichis importune colligatus videtur. Welckerus vv. 261. 62. dispescuit. Hermannus ἐπεὶ οὐ παρὰ π. τερ. et v. 264. γοῶσα φέρει (φλέγει Goellerus, φιλεῖ margo G.). *Haec enim sententia est dulcissimi carminis, ut neget poeta vinum se bibere quo careat puella: quam ut videt aquantem, miseratione et amore tactus amplectitur maerentem et favorable fert responsum.* Versus 262. parenthetice positus est. Bekkerus. Brunckius suspicatur ἣ δὲ θ' ἅμ' ὑδρεύει, καὶ με γοῶσα καλεῖ. *Illa vero simul atque it aquatum, gemens me vocat.* Poeta dicere videtur, invitae puellae alium obtusum fuisse amatorem vel potius maritum (263. παρὰ τῆδε), secum autem clam quum aquatum isset convenisse et inter suspiria amplexatam. Quamquam verba obscura sunt. Num οἷς θ' ἅμα θ' ὑδρεύει? 265. περὶ A: vulgo παρὰ. βαλὼν Hermannus: libri λαβῶν. 266. ἀπὸ στόματος Dissen. Pind. Ol. VI, 13. 267. πενίη τε καὶ A: vulgo πενίη καί. Emendavit Bekkerus. 269. Sic A, suprascr. obscura: ἐπίμικτος KO. Vulgo ἐπίμικτος. Bekkerus explicat ἣ ἐπιμύζουσα. Recte vero Camerarius: νοητέον τὸ ἐπιμώμητον τῆς πενίας καὶ ὅτι μνηστρίζονται ὑπ' ἄλλων οἱ πένητες. 270. ἐχθρὴ A: reliqui ἐχθρά.

γῆρας τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδωσαν.
 τῶν πάντων, δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
 καὶ πασῶν νούσων ἐστὶ πονηρότατον,
 275 παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
 χρήματα δ' ἐγκαταθῆς πόλλ' ἀνηρὰ παθῶν,
 τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
 καὶ στυγέουσ' ὡσπερ πτωχὸν ἐσερχόμενον.

Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζεν,
 280 μηδεμίαν κατόπισθ' ἀζόμενον νέμεσιν.
 δειλῶ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῶ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
 παρ ποδός, ἠγεῖσθαι θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Ἄστῶν μηδενὶ πιστός ἐὼν πόδα τόνδε πρόβαινε,
 μήθ' ὄρκω πίσυρος μήτε φιλημοσύνη,
 285 μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλη παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
 ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.

Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἀνδάνει οὐδέν·
 * ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.

274. Superlativum, cui comparativi vis inhaeret, illustrant Hermannus Viger. 718. Wex. Soph. Antig. 102. Goeller. Thuc. I, 1. Walch. Tacit. Agr. 34. Cfr. v. 174. 275. θρέψαιο — παράσχοις — ἐγκαταθῆς. Vide Hermann. Viger. 903. Nitzsch. Homer. Odys. I, 77. Bernhardt Synt. 401. 277. Anacoluthia: debebat εἰ τὸν πατέρα ἐχθαίρουσι. 278. ἐσερχόμενον A: reliqui ἐπερχόμενον. 280. κατόπισθ' A: vulgo κατόπιν. 281. ἀνελέσθαι πολλὰ ἀπάλαμνα παρ ποδός Welckerus explicat *scelerata multa temere* (von der Faust weg) *suscipere*, ut dicitur πόλεμον, ἔργον ἀνελέσθαι. 283. πόδα τόνδε πρόβαινε, v. Wunderum de Lobeckii Ajac. 16 sqq. Hermannus τῶνδε. 284. συνημοσύνη CG. 285. ἐθέλη A: vulgo ἐθέλει. Optativum praeferrunt Jacobsius et Hermannus. Brunckius: μηδ' εἰ Ζῆν' αὐτὸν παρέχοις. 286. De participio ἐθέλων post ἐθέλη illato v. Lobeck. Ajac. 765. Seidler. de Verss. Dochn. 271. 416. Porson. Eur. Hec. 605. 6. Valcken. Phoen. 550. 287. καλοψόγῳ conj. Boissonadius. 288. Sic Bekkerus ex codicibus: sed A ὠσδετοσωσαιεὶ π., ὥστε τὸ Palatinus. Hermannus ὡς δὲ τις (ἀνδάνει), ὡς αἶτι πολλὸν ἀνολβότερος, ut quisque placet, ita stolidior multo audit ceteris civibus. Welckerus ὡσθ' οἱ σῶες αἶε

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
 ἀνδρῶν· ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις. 290
 αἰδῶς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
 νικῆσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλὰ μιν ἔμπης
 καὶ κρατερόν περ ἰόνθ' αἰρεῖ ἀμνηχανίη.

Κωτίλω ἀνθρώπων σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος, 295
 φθεγγόμενος δ' ἀδαῆς, οἴσι παρῆ, μέλειται.
 ἔχθαιρούσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμυξις
 ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
 οὐδ' ἦν ἐκ γαστροῦ Κύρονε μιᾶς γεγόνη. 300

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι καὶ ἀρπαλέος καὶ ἀπηνής
 λάτρισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ' ἀγχιθύροισι.

Οὐ χροὴ κυκλίζειν ἀγαθὸν βίον ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
 τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.

Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστροῦ γεγονάσιν, 305
 ἀλλ' ἀνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλήην·
 ἔργα τε δεῖλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσσημα καὶ ὕβριν,
 ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

π. ἀν., quod placet Geelio. Qua ratione probata praestabilis foret ὡσθ' οἱ σῶς αἰεὶ, v. de forma σῶς Matth. Gr. §. 124. Boissonadius ἐς δὲ τὸ σῶς αἰεὶ πολλ. ἀνολβ. 290. Sic A (ἀνδρῶν ἡγέονται): vulgo ἀνδρῶν γίνονται et νόμος. 296. Brunckius ingeniose ἀδαῆς — πέλειται. Welckerus comparat II. K, 51. 297. ἀνηρή Pierson. Verisimm. 55. Scilicet πᾶν ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνηρὸν ἔφθ. 299. Οὐδεὶς δὴ φίλος εἶναι A: Geelius οὐδεὶς φῆ φ. εἶναι. An Οὐδεὶς δὴ φίλος αἰεὶ? 300. οὐδ' ὡκ' ἐκ A: voluit aut ὅ κ' ἐκ, ut Bekkero visum, aut εἴ κ' ἐκ: utrumque κακόφωνον. 301. ἀρπαλέος revocavi ex A: vulgo ἀργαλέος. 304. Bekkerus cum libris λάβης. Retinui vulgatum. 305. A τοὶ κακοὶ οὐ πάντες.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εἶναι,
 310 πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπέοντα δοκεῖ.
 εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴη,
 γινώσκων ὀργὴν ἦντιν ἕκαστος ἔχει.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαινομαι, ἐν δὲ δικαίοις
 πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιοτάτος.

315 Πολλοὶ τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
 ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
 τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
 χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Κύρον, ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
 320 τολμᾷ δ' ἐν τε κακοῖς κείμενος ἐν τ' ἀγαθοῖς·
 εἰ δὲ θεὸς κακῶ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει,
 ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μὴ ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἀνδρ' ἀπολέσσαι,
 πειθόμενος χαλεπῇ Κύρνε διαβολῆι.
 325 εἴ τις ἀμαρτωλῆσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῶτο,
 οὔ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
 εἶεν. ἀμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἔπονται
 θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

309. εἶναι A: reliqui ἴσθι. 310. Codices δόκει: Geelius et Boissonadius δοκοῖ. Vulgatum erit i. q. δόκιμον φαίνεται, ἀρέσκει. 311. φέροι τὸ A: φέρει τὰ BFM: φέρειν τὰ CG. εἴη AO: vulgo εἴης. Εἰς φέροι poeta dixit ad symbolas respiciens in coenis collaticijs consuetas. Καρτερὸς εἴη, sc. αὐτοῦ, comescat linguam, ne dicta γελοῖα foras eliminet, cfr. v. 480. Valckenar. Theocr. Adoniaz. 386, C. 313. Dulce est desipere in loco. Horatius. Cfr. Scolion 19. 314. δικαιοτάτος, der Frömmste, v. Solonem in not. Eleg. 7. 315 sqq. Solonis Eleg. fr. 15. 318. A ἄλλοτέ τ' ἄλλος. 320. Multi codices cum Stobaeo ἐν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἐν τε κακοῖς. Vide v. 443. 321. ὀπάσσει A: reliqui ὀπάσσει. 323. ἀπολέσσαι A: reliqui ἀπολέσσης. 324. διαβολῆι, v. Boeckh. Nott. Critt. Pind. Pyth. II, 76. 327. ἐν ἀνθρώποισι πέλονται Ruhnken. Rutil. Lup. 115., sed v. Bernhardy Synt. 97. Welckerus: Deos quidem

Καὶ βραδύς εὐβουλος ἔλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκη ἀθανάτων. 330

Ἦσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ' ἐτέροισι διδοὺς Κύρνε τὰ τῶν ἐτέρων.

Μὴ ποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι Κύρνε φιλήσης·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίγνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὕτως 335
Κύρον' ἔξις ἀρετήν, ἦντε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεὺς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἳ με φιλεῦσιν,
τῶν τ' ἐχθρῶν μείζον Κύρνε δυνησόμενον.
χοῦτως ἂν δοκίοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
εἴ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχη θανάτου. 340

Ἄλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχὴν,
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθναίην δ', εἴ μὴ τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
εὐροίμην, δοίης δ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.
αἴσα γὰρ οὕτως ἐστί. τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν 345
ἀνδρῶν οἳ τὰμὰ χρήματ' ἔχουσι βίη

ait non ferre hominum peccata, sed punire; nos autem ferre de-
bere, quum vindices eorum non simus constituti. 329. Herman-

nus Orph. 765. καὶ βραδύς, εὐβουλος δ', ἔλεν: Jacobsius βρα-
δύς ὢν εὐβουλος ἔλεν conjiciunt. Et ἔλεν codex N. 330.

ἰθείη K: reliqui εὐθείη. 333. Non jungendum φεύγοντ' ἐπ'
ἐλπίδι cum Welckero, sed φιλήσης ἐπ' ἐλπίδι. 334. οὕτως

Brunckius. Vide Hermann. Opuscc. I, 332 sqq. 335. Hesiod.

Opp. 696. Phocylidis fr. 8. 337. *θείη Jacobsius suspicatur,*

Schaeferus δυνησομένῳ, Boissonadius δυνησομένων, Geelius
Κύρον' ὀδυνησομένων inimicorum vindictam, qui magis dolébunt.

Sana vero vulgata: Jupiter faxit, ut plus possim inimicis. Stru-
ctura similis Plat. Symp. 189, D. οὕτος πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν

παρασκευάζει καὶ ἀλλήλοις δυναμένους ὀμιλεῖν. 339. μετ'
ἀνθρώποις Brunckius. 341. Ἄλλὰ in precationibus illustrat

Hartung. Particc. II, 35 sq., v. Xenoph. Cyrop. V, 4, 14.

344. Sic Turnebus: libri δοίην δ', δοίην τ', δοίη τ'.

συλήσαντες. ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
 χειμάρρῳ ποταμῶ πάντ' ἀποσεισάμενος.
 τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἐπὶ τ' ἐσθλὸς ὄροιο
 350 δαίμων, ὅς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Ἄ δειλὴ πενή, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
 ἄνδρ' ἰέναι; μὴ δὴ μ' οὐκ ἐθέλοντα φίλει,
 ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμέων
 αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

355 Τόλμα Κύρνε κακοῖσιν, ἐπεὶ κάσθλοῖσιν ἔχαιρες,
 εὐτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
 ὡς δέ περ' ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὡς δὲ καὶ αὐτίς
 ἐκδύναι πειρῶ θεοῖσιν ἐπενχόμενος.

Μηδὲ λίην ἐπίφαινε. κακόν δέ τι Κύρῳ ἐπιφαίνειν.
 360 παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

Ἄνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
 Κύρῳ· ἀποτινυμένου δ' αὖξεται ἔξοπίσω.

Εὐ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
 τῖσαι νιν πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

365 Ἴσχε νόον, γλώσση δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω·
 δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὄξυτέρη.

347. Camerarius: Παροιμιωδῶς μόλις, φησί, τὸν χειμάρρῳ
 ροὴν διενηξάμην ὡσπερ κύων, πάντ' ἀποβαλὼν ἅπερ εἶχον.
 349. Π. Δ, 35. X, 346. Ω, 212. ὄροιο A: vulgo ἄροιο.
 351. Geelius τί μένεις; πο. παρ' ἄλλον ἄνδρ' ἰέναι. 352. ἰέναι
 μ' ἢ δὴν οὐκ A: τί δὴ μ' οὐκ KO: τί δὲ δὴ μ' οὐκ vulgo.
 Tum φιλεῖ A accentu recens addito: vulgo φιλεῖς. Emendarunt
 Bekkerus et Geelius. 359. δέ τε A: eximie Geelius Μηδ' ἀνίην
 ἐπίφαινε. Brunckius ἐπιφαίνων. Sententiae comes Pindar. fr.
 171. Boeckh. 361. Homer. Odys. γ, 360. 365. Ἴσχι νόου
 γλώσσης A: idem codex ἐπέστω: vulgo ἐπέσθω. Voluitne
 ἰσχινῶν γλώσση δὲ τὸ μ. ? Confer ἐχέθυμος, ἐχέμυθος, alia.

Ἄστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὄντιν' ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὖ ἔβδων ἀνδάνω οὔτε κακῶς.

Μωμῆσθαι δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἤδ' καὶ ἐσθλοί·
μιμῆσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται. 370

Μὴ μ' ἀέκοντα βίη κεντῶν ὑπὲρ ἄμαξαν ἔλαυνε,
εἰς φιλότητα λίην Κύρνε προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε. σὺ γὰρ πάντεσσι ἀνάσσεις,
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἐκάστου· 375
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὑπάτον, βασιλεῦ.

πῶς δὴ σευ Κρονίδη τολμᾷ νόος ἀνδρας ἀλιτρούς
ἐν ταύτῃ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
ἦν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῆ νόος, ἦν τε πρὸς ὕβριν
ἀνθρώπων ἀδίκους ἔργμασι πειθομένων; 380
οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὁδὸν ἦν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι.

Ἐμης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα. τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχονται θυμὸν, ὅμως πενίην
μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες, 385
ἦτ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπὲρ ἀνάγκης·

367. ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον AO post 1182, K post 1186. quod cum Brunckio praefert Hermann. Orph. 729. Legebatur Οὐ δ. γνῶναι νόον ἀ. ὄντιν' ἔχουσιν. 369. Notum illud Μωμῆσθαι τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται Diogenian. Provv. VI, 74. 371. 72. Welckero inter Parodias est. 379. τρεφθῆ Camerarius: libri τερφθῆ. 381 sq. Welckerus prioribus adjunxit: vulgo per se constant. κεκριμένον, Dissen. Pind. Ol. II, 30. ὁδὸν A et sex alii codices. τις AOL: vulgo τιν'. 384. ἴσχοντες A: ἴσχονται quinque libri. πενίην AK: vulgo πενίης. 386. παράγει A: vulgo προάγει, v. 404. Πενίην μητέρ' ἀμηχανίης, v. Alcaei fr. LXV. Ἀργαλέον πενία κακόν, ἄσχετον, ἃ μέγαν Δάμνη λαὸν ἀμαχανία σὺν ἀδελφεῖ. Herodot. VIII, 111. Blomfield. Aesch. Sept. 343.

τολμᾶ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
 χρημοσύνη εἰκων, ἢ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
 390 ψεύδεά τ' ἔξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας,
 ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
 ἢ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίττει ἀμηχανίην.

Ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
 φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχη.
 395 τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὔτε περ αἰεὶ
 ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύη·
 τοῦ δ' αὐτ' οὔτε κακοῖς ἔπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσιν.
 τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρεὶ τὰ τε καὶ τὰ φέρειν.

Ἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσθήνορας ὄρκους
 400 Ἐντρέπε, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
 ἔργασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
 σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὄντινα δαίμων
 πρόφρων ἐς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
 405 καὶ οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ἢ κακὰ, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι
 εὐμαρέως, ἃ δ' ἂν ἢ χροῖσιμα, ταῦτα κακὰ.

Φίλτατος ὢν ἡμαρτες. ἐγὼ δὲ σοι αἴτιος οὐδὲν,
 ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
 410 αἰδοῦς, ἢτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρον ἔπεται.

383. τολμᾶ, is cujus φρένας ἔβλαψε πενίη. 395. Sic A: vulgo τ' ἄδικα φρονεῖ νόος οὐδέ οἱ (multi libri οὔτε οἱ) αἰεὶ.
 396. ἐμπεφύη A: Brunckius ἐμπέφυνεν. 398. τὰ δὲ καὶ τὰ
 ΑΟ: vide Pindar. Isthm. III, 51. IV, 58. 400. Vulgo ἐντρέπε
 δ': A ἐντρέπελ', unde Bekkerus εὐτρέπελ' elicuit. Welckerus
 cum Brunckio ἐντρέπέ, ut genitivus ἀθανάτων imperativo et no-
 mini μῆνιν communis esset. Nos cum Geelio comma post v.
 ὄρκους sustulimus, quo ἐντρέπεο cum infinitivis jungatur. ἀλευά-
 μενον A. 407. σοι A: vulgo τοι. 408. ἔτυχες] εἰαμείνω
 A ad v. 409. exitum aberrans.

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος
ὧ γνῶμη θ' ἔπεται Κύρνε καὶ ὧ δύναις.

Πίνων δ' οὐχ οὕτω θωρήσομαι, οὐδέ με οἶνος
ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύναιμαι διζήμενος εὐρεῖν
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μὴ τις ἔνεστι δόλος·
ἐς βάσανον δ' ἔλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολίβδῳ
χρυσός, ὑπερτερῆς δ' ἄμμιν ἔνεστι λόγος. 415

Πολλὰ με καὶ συνιέντα παρέροχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρεην δύναιμιν. 420

Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσση θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἀρμόδιαι, καὶ σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἔσθλὸν δ' ἐξελθὸν λῶϊον ἢ τὸ κακόν.

Πάντων μὲν μὴ γῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον
μηδ' εἰσιδεῖν αὐγάς ὀξέος ἡελίου, 425

411. οὐδενὸς — δοκεῖ A: vulgo μηδενὸς δόκει. Homer. Odys. θ, 585. 413. μετ' οἶνος A: μέ γ' οἶνος KO. 418. λόγος A: vulgo νόος. Comparatio frequentissima, v.450. Simonidis fr. inc. 105. Pind. Pyth. X, 67. ibique Dissen., Bacchylid. fr. 20. Herodot. VII, 10. Camerarius, qui νόος habuit, sic interpretatur: "Ὅσον διαφέρει τριβόμενος ὁ χρυσὸς παρὰ μολίβδῳ τῇ χροίᾳ, τόσον ἐγὼ ὑπερέχω τῶν φίλων εἶναι φασκόντων· αἰεὶ τε ἡμῖν ὑπεριτερος, ἤγουν ἀκεραιότερος καὶ βελτίων νοῦς ἐν· ἢ γὰρ ὑπερτερῆ ἔνταυθά γε οὐδὲν ἂν ἄλλο εἴη, ἢπερ ὑπεροχῆ." 419. Vide v. 669. 421. ἀνθρώπων AKO et Stobaeus: reliqui ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπίκεινται. Confer Soph. Phil. 188. ἀθυρόστομος. Eur. Or. 901. ἀθυρόγλωττος. Arist. Rann. 838. ἀπύλωτον στόμα. 422. Geelius πολλά λάλητα μέλει et multa quae incogitate locuti sunt, eis curam creant. Namque Stobaeus πόλλ' ἀλάλητα πέλει. 424. ἐξελθῶν ACH. 425. Confer ejusdem sententiae auctores Bacchylidem fr. 3. Soph. O. C. 1225. aliosque apud Lobeck. Aglaoph. 802. Theognidi fortasse reddendum πάντως: ἀρχὴν enim scribunt Sextus Empiricus, Stobaeus aliique.

φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἄϊδαο περιῆσαι
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

430 Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾶον βροτὸν ἢ φρένας ἐσθλίας
ἐνθήμεν· οὐδεὶς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα κακ' κακοῦ ἐσθλόν.
εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός,
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.

435 Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἐνθετον ἀνδρὶ νόημα,
οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἀνδρ' ἀγαθόν.

440 Νήπιος ὅς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῆσιν,
τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον * οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλός
τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοῦκ ἐπίδηλος ὅμως·
δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσιν
θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
445 παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'. ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
χρῆ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.

428. Brunckius cum Sexto Emp. γαῖαν ἐφεσάμενον. Vide Valckenar. Herod. VIII, 24. Hesychius Ἐπίσασθαι γῆν ταφῆναι. ubi v. Hemsterhusium. 431. κακ' κακοῦ K: κακοῦ A: καὶ κακοῦ septem libri. Vulgo καὶ κακόν. 435. ἐνθετον, Lobeck. Paralipp. Gr. Gr. 476. 438. ποιήσει A. 440. τῶν AO: Jacobsius τῶν αὐτοῦ ἰδίων: alius V. D. τῶν δ' αὐτ' οἰκιδίων; nam κίδιον AKO, αὐτοῦ sex libri. 441. γὰρ A: vulgo τοι. Infra post 1162. omnes γὰρ. Πάντα πανόλβιος, cfr. Aesch. Pers. 726. 442. ἔχων AO: reliqui ἔχειν. 443. Sic hic A, ut infra omnes: h. l. reliqui οὔτε κακοῖσιν ἐπ. οὔτ' ἀγαθοῖσιν. Vide 320. 444. ἔχων μίμνειν h. l. omnes: quod repositum est, infra. τε ABDFMN et infra omnes.

Εἰ μὲ ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἀκρῆς
 αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης·
 εὐρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὡσπερ ἄπεφθον
 χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνω,
 τοῦ χροῖης καθύπερθε μέλας οὐχ ἄπτεται ἰός
 οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρὸν.

450

Ὠνθροπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὡσπερ ἀνοίης
 καὶ σώφρων οὕτως ὡσπερ ἄφρων ἐγένου,
 πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν
 οὕτως ὡσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

455

Οὐ τοι σύμφροδόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
 οὐ γὰρ πηδαλιῶ πείθεται ὡς ἄκατος,
 οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμά
 πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

460

Μήποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα
 χροῖμασι τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.

Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν οὔτε τι δειλόν
 οὐτ' ἀγαθόν· χαλεπῶ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι.

Ἄμφ' ἀρετῇ τρίβου, καὶ σοὶ τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
 μηδὲ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔη.

465

Μηδένα μῆτ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
 μῆτε θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι·

450. Cfr. 417. 451. Cfr. Dissen. 'ad Pind. frgm. p. 672.
 457. σύμφρονον Athen. XIII, 560, A. Libri σύμφρονον ἔνεστι,
 σύμφρονον ἔνεστι, σύμφρον ἐστι, σύμφρων ἔνεστι. Eustathius
 σύμφρονος. 464. ἔπι A, ut conjecerat Brunckius: reliqui ἔχει.
Gloriam habet rem arduam perfecisse. 466. ἔη A: vulgo εἶσι.
 Ad sententiam cfr. Hesiod. Opp. 354. 467 sqq. Eueno Pario
 haec tribuunt propter testimonium Aristotelis Eth. Eud. II, 7.
 Metaph. IV, 5. et Plutarchi Morall. II, 1102, B. qui tertii versus
 auctorem poetam illum perhibent. Adde Arist. Rhet. I, 11. Παρὰ
 φύσιν ἢ βία· διὸ αἱ ἀνάγκαι λυπηρόν· καὶ ὀρθῶς εἴρηται
 Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρόν ἔφω. 467. 68.
 μῆτ' — μῆτε Athenaeus VIII, 364, C. Theognidis libri μηδένα

- μῆθ' εὐδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη ὄντιν' ἂν ἡμῶν
 470 θωρηχθέντ' οἴνω μαλθακὸς ὕπνος ἔλη,
 μήτε τὸν ἀγρουπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·
 πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χοῆμ' ἀνηρὸν ἔρν.
 τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἴνοχοεῖτω·
 οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἄβρᾶ παθεῖν.
 475 αὐτὰρ ἐγὼ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιθδέος οἴνου —
 ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών,
 δεῖξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
 οὔτε τι γὰρ νήφω οὔτε λίην μεθύω.
 ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κείνος
 480 τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερός οὐδὲ νόου,
 μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίγνεται αἰσχρά·
 αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
 τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
 γιγνώσκων μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,
 485 ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μὴ σε βιάσθω
 γαστήρ ὥστε κακὸν λάτρην ἐρημέριον —,
 ἢ παριών μὴ πῖνε. σὺ δ' ἔγχεε τοῦτο μάταιον
 κωτίλλεις αἰεὶ· τοῦνεκά τοι μεθύεις.
 ἢ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἢ δὲ πρόκειται,
 490 τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις.

τῶνδ' et μηδέ. Ad sententiam simile illud Odyss. II, 72 sq.
 469. μῆθ' A: reliqui μηδ'. Ibidem ὄντινα ἡμῶν omnes praeter
 AK. 470. Ex erroribus librorum θωρηχθέντ', θωρουχθέντ'
 Hermannus in Zimmermann. Diar. Philoll. 1837. p. 325. exculpe-
 bat θωμιχθέντ'. Sed cfr. 841 sq. 508. 884. ἔλη A: reliqui ἔλοι.
 473. οἴνοχοεῖτω, scil. ὁ οἴνοχός, ὁ παῖς. 476. λησικάκου
 N. Hoc distichon segregavit Welckerus. 477—492 per se po-
 suit Welckerus. 477. δεῖξω CG: reliqui ἦξω. 478. Athenaeus:
 οὔτε τι νήφων εἴμ' οὔτε λίαν μεθύων. 480. Cfr. v. 271.
 481. Sic A cum codd. Stobaei et Athenaei B: vulgo νήφουσ' εἶδε-
 ται, v. 627. 483. τότε A: οὔτε CG: vulgo ὅτε: Athenaeus
 σώφρων τε καὶ ἠπιος. 485. πρὶν μεθύειν δ' ἄρξῃ γ' ὑπαν-
 ἴστασο Athenaeus. 487. Ἐγχεε τοῦτο intellige celebratum
 illud in computationibus ἔγχεε. Scol. 23. ἔγχεε δὴ κώθωνι.
 Alcaeus fr. XXXI, 4. ἔγχεε κίρναις ἓνα καὶ δύο. Theocrit.
 XIV, 18.

αἰνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας. ἀνίκητος δέ τοι οὔτος,
ὅς πολλὰς πίνων μὴ τι μάταιον ἔρει.

Ἵμεῖς δ' εὖ μνηεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερνεύμενοι,
ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες, ὁμῶς ἐνὶ καὶ συνάπασιν·
χοῦτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.

495

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφρον εἶθηκε νόον.

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
γιγνώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον * ἤρατο πίνων,
ὥστε καταισχῦναι καὶ ποῖν ἐόντα σοφόν.

500

Οἶνοβαρέω κεφαλήν Ὀνομάκριτε, καὶ με βιάται
οἶνος, ἀτὰρ γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλ' ἄγ' ἀγυστάς

505

491. αἰνεῖσθαι A, contentus esse. Reliqui ἀρνεῖσθαι.

492. πολλὰς intellige κύλικας. A πολλόν teste Bekkero in editione priore. Versus 487—492. ab Athenaeo et Stobaeo praetermissos Welckerus repetit ab interpolatore, immemore illo et legis in Graecorum conviviis sancitae ἢ πῖθι ἢ ἀπιθι (Cic. Tuscc. Dispp. V, 40.) et eorum quae in eandem sententiam dicuntur infra v. 627 sqq. Ipsumque illum poculis certandi morem a Doriensibus alienum fuisse, v. Mueller. Dorr. II, 276 sqq. Ceterum de consuetudine ista Graecorum combibonum Deos amicos amicas consalutandi iu eorumque honorem potandi (489. φιλοτιήσιος) Ascinius in Cic. Verr. I, 26. Est autem Graecus mos, ut Graeci dicunt, συμπεῖν κναθίζομένους, quum merum cyathis bibunt, salutantes primo deos, deinde amicos nominatim. Nam toties merum bibeant, quoties deos et caros suos nominabant. Adde Plaut. Stich. V, 4, 27. Pers. V, 1, 20. 498. πίνῃτ' AO: πίνῃθ' EKL: reliqui πίνεθ'. ὑπέρομετρον AKO: vulgo ὑπὲρ τὸ μέτρον.

500. Alcaei fr. XVI. Οἶνος ἀνθρώποισι δίοπτρον. Aeschylus fr. XIII. Κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ. Theocrit. XXIX, 1. 501. ἤρατο editiones vetustae. Stobaeus κακότητα δὲ πᾶσαν ἐλέγχει. Theognis fortasse dederat τὸν ὑπὲρ μέτρον ἄσατο πίνων. 503 sqq. Welckero inter Parodias.

πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει
καὶ νόον ἐν στήθεσσι. δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
ἔρξω θωρηχθεῖς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακόν. ἦν δὲ τις αὐτόν
510 πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακόν ἀλλ' ἀγαθόν.

Ἥλθεες δὴ Κλεάριστε βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ' ὧ τάλαν οὐδὲν ἔχων.
νηὸς τοι πλευρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάρισθ', οἳ ἔχομεν χοῖα διδοῦσι θεοί.
515 τῶν δ' ὄντων τᾶριστα παρέξομεν. ἦν δὲ τις ἔλθῃ
σεῦ φίλος ὢν, κατάκεισ' ὡς φιλότιτος ἔχεις·
οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μείζον
σῆς ἔνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
ἦν δὲ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
520 ὡς εὐ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὐ,
ὥσθ' ἓνα μὲν ξεῖνον πατρῷον οὐκ ἀποιπεῖν,
ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὐ σε μάτην ὧ Πλοῦτε βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.
525 καὶ γὰρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν,
ἢ πενίῃ δὲ κακῶ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

ὦ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισσομένης.

506. ἔχει A: vulgo ἔχη. 507. καί. Schaeferus ὡς. 509. Odyss. φ, 293 sqq. 511 sqq. Welckero Epigramma. ἀνύσσας intellige ὁδόν, Passov. Tacit. Germ. 42. 513. Camerarius: ἐγὼ δ' ὅμως κατὰ τὰ τῆς νεῶς ἴκρια καὶ τῶν ἑρετῶν ζυγὰ ἤγουν τὰς καθέδρας ξείνια παραθήσομαι. Welckerus: Num ὑποτιθέναι τὰ ζυγὰ parabolice dicitur de quocunque, hic igitur de epularum apparatu? 516. Homo noster in memoriam sibi revocare videtur praeceptum pervulgatum; omissum est fere, valet enim, aut quod praecipitur vulgo solet. Idem. 517. Camerarius intelligit Dic ei. 521. Libri ἀπολείπειν: relinquere incoenatum, non excipere explicat Welckerus. Optime Ἐρκεμα ἀποιπεῖν cll. 89. 528. Sic K cum Stobaeo: ἀπονισσομένης A: Anth.

Οὔτε τινὰ προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἱταῖρον,
οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔμι.

530

Αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἱαίνεται, ὅππότε' ἀκούσω
αὐλῶν φθεγγομένων ἡμερόεσσαν ὅπαι·
χαίρω δ' αὖ πίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων,
χαίρω δ' εὐφρογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

Οὐ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφικεν,
ἀλλ' αἰεὶ σχολή, καυχέμεναι λοξὸν ἔχει.
οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φέεται οὐδ' ὑάκινθος,
οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

535

Οὔτος ἀνὴρ φίλε Κύρνε πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
εἰ μὴ ἐμ' ἔν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

540

Δαιμαίνω μὴ τήνδε πόλιν Πολυπαῖδη ἕβρις,
ἦπερ Κενταύρους ὤμοσάγους ὄλεσεν.

Χορὴ με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι
Κύρνε δίκην, ἴσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
μάντεσι τ' οἰωνοῖς τε καὶ αἰθρομένοις ἱεροῖσιν,
ὄφρα μὴ ἀπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.

545

Μηδένα πω κακότητι βιάζεο. τῷ δὲ δικαίῳ
τῆς εὐεργεσίας οὐδὲν ἀρειότερον.

Pal. IX, 118. ἀπονισαμένης. Vulgo ἀπανισταμένης. Mimnermo digna sententia. 530. οὐδ' dedi ex AKO: vulgo οὐτ' ἐν. Ad sententiam cfr. Scol. 25. 533. αὖ Brunckius: libri εὐ. ἀείδων Piersonus Verisimm: 226. Libri ἀκούων. 535. ἰθεῖα A: reliqui εὐθεῖα. De animo servili cogitandum, non de corpore. 539. οὔτος A: reliqui οὔτις. Ibidem αὐτῷ A et alii. 542. ὄλεσεν AKO: reliqui ὄλέσθη. Vide Porson. Eur. Or. 1035. Compara v. 603 sq. 543. γνώμονα A: reliqui γνώμην. Correxerat Valckenar. Ammon. II, 6. 545. μάντεσι τ' A: reliqui μάντεσιν. 547. Homerus Odyss. X, 373. Κακοεργίης εὐεργεσί ημεγ' ἀμείνων. 548. ἀρειότερον Matth. Gr. §. 136.

Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρον ἐγείρει,
 550 Κύρον, ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
 ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυντέροισι χαλινούς·
 δῆϊον γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
 οὐ πολλὸν τὸ μεσηγύ· διαπρήξουσι κέλευθον,
 εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

555 Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
 πρὸς τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσι ἀθανάτων.

Φράζεο. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς.
 ἄλλοτε πόλλ' ἔξεις, ἄλλοτε πανυρότερα.

560 Ἀψτά σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
 μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.

Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
 χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

Κεκλησθαι δ' ἐς δαῖτα, παρεῖσεσθαι δὲ παρ' ἐσθλόν
 ἄνδρα χρεῶν, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον.

565 τοῦ συνιεῖν, ὁπότεν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῆς
 καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίης.

Ἦβη τερόμενος παίζω· δηρὸν γάρ ἔνεριθεν
 γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥστε λίθος
 ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν γάος ἡελίοιο,
 570 ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.

549. Aeschyl. Suppl. 179. ὄρω κόνιν ἄναυδον ἄγγελον στρα-
 τοῦ. Sept. Theb. 81. αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ' Ἄναυ-
 δος σαφῆς ἔτυμος ἄγγελος. H. I. Camerarius recte de signis
 per ignes datis cogitat, ut in Aeschyli Agamemnone factum narra-
 tur. 553. Vulgo οὐ πολλὴν τὸ μεσηγύ διαπρ. κελ. Libri
 πολλόν: rectius interpunxit Bekkerus. 555. ἐν ἄλγεσιν ἤτοι
 ἔχοντα A post v. 1178. 556. Ibidem A πρὸς δὲ θεῶν: B πρὸς
 δὲ θεῶν δ': K πρὸς τε θεῶν δ'. 557. ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται
 ἀκμῆς II. K, 173. indeque multi alii. 559. Distichon a prae-
 gressu scite sejunctum Welckerns. Praeclare vero vulgatum ὥστε
 σε μήτε emendavit Geelius. V. Eurip. Med. 128. cum Scholiis.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πείρα δ' ἄριστον·
πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

Εὖ ἔρδων εὖ πάσχε. τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
τῆς εὐεργεσίας ῥήδιη ἀγγελίη.

Οἱ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἵπαι τόν γ' ἐχθρόν ἀλεῦμαι 575
ὥστε κυβερονίτης χοιράδας εἰναλίαις.

Ῥῆτερον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ κ' κακοῦ ἐσθλόν.
μή με δίδασκ'· οὐ τοι τηλικὸς εἰμι μαθεῖν.

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρεμι,
μικρῆς ὄρνιθος κοῦφρον ἔχουσα νόον. 580

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περιδρομον ἄνδρα τε μόρον,
ὃς τὴν ἀλλοτριὴν βούλει ἄρουραν ἀροῦν.

Ἄλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἴσθι γενέσθαι
ἀργά· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῶν φυλακῆ μελέτω.

Πᾶσιν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργασιν, οὐδέ τις οἶδεν 585
πῆ σήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου.

ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν·

τῷ δὲ καλῶς ποιῶντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν,
συντυχίην ἀγαθῆν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης. 590

571. Alcman fr. LIX. Πείρα τοι μαθήσιος ἀργά. 572.
ἀπείρητοι A: reliqui ἀπείρητον. Cfr. 665. 573. πάσχ' ἔτι A:
πράττε τί vulgo. Idem ἰάλλοις: reliqui ἰάλλεις. Bene facienti
tibi bene sit. 577. Welckero inter Parodias cll. vv. 196. 97.
Lachmannus ῥῆτερον ut v. 1370. Legebatur ῥήδιον. 579 sq.
Welckero Epigramma. Πάρεμι ad verbum παρῖναι revocat
Hermannus. 582. ἀρουραν ἀροῦν. Soph. Ant. 569 cum Intpp.
584. ἀργά Eldickius: libri ἔργα. τῶν φυλακῆ recepi ex A:
reliqui ut vulgo τῆ φυλακῆ. Ad sententiam Simonides fr. III.
τὸ γὰρ γεγεναμένον οὐκέτ' ἀρεκτον ἔσται. 585 sqq. Solonis
sunt Eleg. XI, 65 sqq. 586. πῆ AE: reliqui ποῖ.

Τολμᾶν χοῆ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
 ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος,
 μήτε κακοῖσιν ἀσῶντα λίην φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσιν
 τεροφθέντ' ἐξαπίνης, ποῖν τέλος ἄχρον ἰδεῖν.

595 Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι·
 πλὴν πλούτου παντὸς χορήματός ἐστι κόρος.
 δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν. * ἀτάρ τ' ἄλλοισιν ὀμίλει
 ἀνδράσιν, οἱ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

600 Οὐ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἦν ἄρα καὶ πρὶν
 ἠλέστρεις, κλέπτων ἡμετέριον φίλιν.
 ἔρως, θεοῖσιν τ' ἐχθρὸς καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
 ψυχρὸν ὅς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
 οἷα τὰ νῦν ἰσθίην τήνδε πόλιν κατέχει.

605 Πολλῶ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
 ἀνδρας, ὅσοι μοίσης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἀρχὴ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
 αἰσχροὺν δὴ κέρδος καὶ κακόν, ἀμφοτέρον,
 γίγνεται· οὐδέ τι καλόν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῆ.
 610 ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.

592. ἀμφοτέρον Brunckius. 593. Sic A: vulgo κακοῖσι
 νοσῶν λυποῦ. 595 sq. Welckero Epigramma. 596. πλού-
 του ΑΚΟ: reliqui τούτου. Homerus Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ.

597. ὀμίλει A: reliqui ὀμιλεῖν. Ceterum fortasse scripsit Theo-
 gnis: δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν ἀτεροθ', ἄλλοισι δ' ὀμίλει.
 599 sq. Welckero Epigramma. 602. Wopkensis ψυχρῶ,
 Uptonus et Brunckius ποικίλω. Theocr. XV, 58. τὸν ψυχρὸν
 ὄφιν. Frigidum anguem Virgilius dixit. εἶχες ὄφιν. Fortasse
 εἶχέ σ' ὄφιν. 603. 4. Athen. XII, 525, C. Cfr. v. 1103.

607. μικρὰ ΑΚ. 608. προσομαρτῆ A: reliqui προσομαρτεῖ.
 610. καί A: reliqui καὶν.

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὐτὸν
αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
σιγῶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχριν.

Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτροιον ἄνδρα
τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

615

Οὔτι μᾶλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀγνύμενος κτῶ·
ἄκρη γὰρ πενίης οὐχ ὑπερδράμομεν.

620

Πᾶς τις πλοῖσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενηχρόν·
πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἴασιν,
παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν
καὶ σιγῶν αἰεὶ· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

625

Ἀισχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσι εἶναι,
αἰσχρόν δ' εἰ νήφων παρ' μεθύουσι μένει.

611. αὐτὸν BDMN: fors. μιν αὐτὸν. Codices EL οὐδέ με.

620. πενίης recepi ex AKLMNO infra post 1114. ἀρχὴν γὰρ πε-
νίης exhibentibus. Nam h. l. omnes ἄκρη γὰρ πενήνην. Vide

Eurip. Archelai fr. IV. Οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν
δυνάμεσθ'· ἔτι γὰρ θάλλει πενία κακὸν αἰσχιστον, φεύγει δ'
ὄλβος. Aesch. Eum. 560. 621. τίει — ἀτίει. Altera haec

compositio excusationem habet ex opponendi studio, v. Buttm. Gr.
Max. II, 363. Lobeck. Phryn. 564. Ita δώτη — ἀδότη Hesiod.

Opp. 355. Aelius Dionysius περὶ ἀκλίτων ἡμεμάτων apud Aldum
Cornucop. I, fol. 4. Τὸ ἀτίω σύνθετον· Πᾶς τις πλούσιον
ἄνδρα τιᾷ· ἀτιεῖ δὲ πενηχρόν (sic). 622. Brunckius οὐτός.

Ad sententiam cfr. Alcaei fr. XXVIII. 627. νήφουσι A et libri
Stobaei: vulgo νήφουσ'. Cfr. 481. Schaeferus monet non parti-
cipium, sed adjectivum esse, flectendum ut ἄφρων, ἴδιων et
similia.

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
630 πολλῶν δ' ἔξαιρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

ὦ τι μὲν θυμοῦ κρέσσω νόος, αἶν ἐν ἄταις
Κύρῳ ὄγε καὶ μεγάλας κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.

Βουλεύου δις καὶ τρίς, ὅ τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτηρὸς γὰρ ἀεὶ λάβρος ἀνήρ τελέθει.

635 Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἔπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς·
οὐ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι;

Ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοιοί·
οὔτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέροι.

Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὐρεῖν
640 ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὐ τοί κ' εἰδείης οὔτ' εὔνου οὔτε τὸν ἐχθρόν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.

Πολλοὶ παρ κρητῆρι φίλοι γίνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

645 Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὔροις κεν ἑταίρους
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.

631. ὅτινι A: vulgo ὅπερ. 632. κυρναῖ καὶ A: κύρνε καὶ quinque libri: alii κύρνε τι (τοι) καί, κύρνε ἰδ' αὐ. Cor-
gexit Brunckius ex codice. 634. ἀεὶ A: reliqui τοι. Illa forma
hoc uno loco usus est Theognis, si usus est. 636. οἱ νῦν Bek-
kerus ex Stobaeo: secutus sum codices appietto in fine versus
signo interrogandi. ἐν A: reliqui μὲν. ὀλίγοι A: ὁ ὀλίγοις
reliqui. Brunckius igitur sic: οὐ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δ'
ὀλίγοις. 638. Durus uterque deus Propertius. 639. παρ δόξαν
Dissen. Pind. Ol. XIII, 83. γίγνεται εὐρεῖν Viger. 231, b. 641.
Sic eximie A: κήσει ὁ εἰς KO: κήσει ὁ εἰς vulgo. Ceterum A
hic et statim post πρήγματος, πρήγματι. 646. θυμὸν AKO:
vulgo θυμοῦ.

Ἦδη νῦν αἰδῶς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
αὐτὰρ ἀναιδεῖη γαῖαν ἐπιστρέφεται.

Ἄ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον; 650
αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίη καὶ πολλὰ διδάσκεις,
ἔσθλὰ μετ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.

Εὐδαιμόνων εἶην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν,
Κύρν' ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σὺν τοι Κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες· 655
ἀλλὰ τοι ἀλλότριον κῆδος' ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν
χαῖρ', ἐπεὶ ἐστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.

Οὐδ' ὁμόσαι χρὴ τοῦθ', ὅτι μήποτε προῆγμα τὸδ' ἔσται·
θεοὶ γάρ τε νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεισι τέλος. 660

Καὶ προῆξαι μέντοι τι καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ. καὶ τε πενιχρὸς ἀνήρ
αἴψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὅς μάλα πολλὰ πέπεται,
ἔξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.

649. Cfr. 351 sqq. Simonid. Eleg. fr. LXI. ἐμοῖς ἐπικει-
μένη A: reliqui ἐμοῖσι καθημένη. 651. κακὰ πολλὰ Stobaeus:
at v. Odysse. B, 188. πάλαιά τε πολλὰ τε εἰδώς. G. Dindorf.
Praefat. Demosth. IX. 652. μετ' A et Stobaeus: παρ' vulgo.
Vide 739. Cum hominibus probis. 655. τοι A: σοί reliqui.
656. τό γ' Brunckius. 657. ἀσῶ. Margo BDMN ἤγουν λυ-
πῶ. 659. τοῦθ' ὅτι Camerarius: libri τοῦτό τι, τοῦτο, τοῦ-
τω. 660. γάρ τε AO: reliqui καὶ γάρ. Quidam teste Came-
rario θεοὶ γάρ τοι. 661. Brunckius χρὴ προῆξαι μέν τοι τι·
καὶ sqq. Delevi importunam στιγμὴν post τι positam. 663. πέ-
πεται Brunckius: codices πέπασται. Schaeferus malit πέπατο.
664. ἔξαπίνης αποτοῦν A: Epkema πάντ' αὐ. Sed cfr. Herod.
II, 39. 47. 88. Doriei Epigr. Jacobs. Del. Epigr. III, 46, 8.
Hartung. Particc. Grr. II, 18. Unde ἀπ' ὄγ' οὖν suspiceris scri-
bendum esse. μιῇ AO: reliqui μιᾷ.

665 Καὶ σῶφρον ἤμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλὰκι δόξα
ἔσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακῶς ὧν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χοήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ἦδη
οὐκ ἂν ἀνώμην, τοῖς ἀγαθοῖσι συνῶν.
νῦν δέ με γινώσκοντα * παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφρονος
670 χορημοσύνη, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι
οὔνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἰστία λευκὰ βαλόντες
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δυοφερῆν'
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβέλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων. ἢ μάλα τις χαλεπῶς
675 σῶζεται. οἱ δ' ἔρδουσι. κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
ἔσθλόν, ὃ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
χοήματα δ' ἀρπάζουσι βίη, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
δασμὸς δ' οὐκέτ' * ἴσος γίγνεται ἐς τὸ μέσον,
φορητοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθ' ὑπερθεῖν.
680 δειμαίνω μὴ πως νῦν κατὰ κῦμα πίη.

667—674. Welckerus inter γνάμας ἀδεσπότης reposuit. Scripta haec esse debent ante exsilium poetae in ipsis turbis rerum civilium. 667. Vulgo οἷά περ ἦδειν, οὐκ ἂν ἀνώμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνῶν. Reposito ex A ἦδη et verbis recte distinctis loco intellectum et sanitatem reddidimus. 669 sq. Hoc distichum Welckerus ex Theogn. 419. 20. Πολλὰ με καὶ συνιέντα παρ. κτλ. agglutinatum ratus est: νῦν δὲ ad juncturam et oppositionem clariorem illatum: subjectum quum desit, hiulcam esse orationem. Verum recte oratio fluet, si παρέρχοντ' (praetereunt) vel παρέρχεται (me excluserunt) scripseris. Tum sic erit sermo nexus: Si haberem opes, cum optimatibus versans non, ut nunc, aeger essem: nunc autem me qui intelligam — ob pauperiem autem loqui nequeo — quanquam melius multis intelligo, οὔνεκα sqq. Oratio liberius conformata propter inserta vv. εἰμὶ δ' ἄφρονος χορημοσύνη: hinc illud πολλῶν γνούς περ ἄμ. post γινώσκοντα repetitum. 670. περ GO: plerique ἂν, quidam ignorant, K πολλῶ γνόντι ἄμεινον omissio ἔτι. 671—682. Haec Welckerus longe a prioribus disparavit. 671. Comparisonem illustrant Intpp. Hor. Carmm. I, 14. 675. ἔρδουσι AKO: reliqui εὔδουσι. Bekkerus σῶζεται οἱ ἔρδουσι conjicit. Κυβερνήτην Optimates videtur dicere. 676. ὃ τις A: reliqui γ' ὄς, γ' ὄς, δ' ὄς. 678. ἴσως quinque libri Bekkeri: Thierschius δ' οὐκ ἴσως, Emperius οὐκέτι σῶς. Nam ἴσος habet Theognis, non ἴσως.

ταῦτά μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
 γιγνώσκου δ' ἄν τις καὶ κακός, ἦν σοφὸς ἦ.

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἄνδρες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
 ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενήη.

ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παροίεται· 655
 εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χροῖματα, τοὺς δὲ νόος.

Οὐκ ἔστιν θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι
 οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οἷδενι τοῦτο θέμις.

Οὐ χροῖ πημαίνειν ὅτε μὴ πημαντέον εἴη,
 οὐδ' ἔρδειν ὅτε μὴ λῶϊον ἦ τελέσαι. 690

Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
 καὶ σε Ποσειδάων χάσμα φίλοις ἀγάγοι.

Πολλοὺς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
 γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῆι

Οὐ δύναμαί σοι θυμὲ παρασχεῖν ἄριμνα πάντα. 695
 τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρῆς.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἦν δέ τι δεινόν
 συγκρίσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
 πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὕφελος, 700

681. Schaeferus οὐ κεκρυμμένα speciosius quam vere. 692.
 κακός Brunckius: ἴβρι κακόν. Ibidem ἦν dedi: legebatur ἄν.

696. Interpretantur ἢ τῶν χροῖμάτων ἀπουσία et νόος qui defi-
 cit. Scilicet latet negatio in v. εἴργει, v. Lobeck. Ajac. 674.

689. 90 Suscepi ex libris plerisque ὅτε: vulgo ὅ τι. 691. 92.
 Welckio Epigramma. 693. Sic AKO cum Stobaeo: reliqui
 ἀφρονέοντας. 700. ἄρ' ἦν. Vide Hermann. Arist. Nubb. 1030.
 Pflugk. Eurip. Hel. 746. Intpp. Plat. Phaed. 68, B. Aeschin.
 Ctésiph. 357. Hartung. Particc. Grr. I, 434.

- οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῖ,
 πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,
 ὅστε καὶ ἐξ Ἰίδεω πολυῖδρίησιν ἀνῆλθεν,
 πείσας Περσεφόνην αἰνυλλίοισι λόγοις,
 705 ἦτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλέπτουσα νόοιο —
 ἄλλος δ' οὐπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
 ὄντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
 ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
 κτανείας τε πύλας παραμεινέται, αἶτε θανόντων
 710 ψυχὰς εἵργουσιν καίπερ ἀναινομένας·
 ἀλλ' ἄρα καὶ κείθεν πάλιν ἦλυθε Σίσυφος ἦρωσ
 ἐς φάος ἡελίου σφῆσι πολυφροσύναις· —
 οὐδ' εἰ ψεύδεια μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
 γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
 715 ὠκύτερός δ' εἴησθα πόδας ταχέων Ἀρπυιῶν
 καὶ παιδῶν Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.
 ἀλλὰ χροὶ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
 ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

- Ἴσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν
 720 καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρον πεδιά
 ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ὅ τὰ δέοντα πάρεστιν
 γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἀβρὰ παθεῖν
 παιδός τ' ἠδὲ γυναικός. ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
 ὤρη, σὺν δ' ἦβη γίγνεται ἀρμωδία,

702. Sic A: reliqui vitiose Αἰολίδου Σισύφου. 703—715. Suspectat Welckerus. Confer Tyrtaeum El. IX, 3 sqq. 705. νόοιο AKO: reliqui νόημα. Vide v. 223. Matth. Gr. §. 338. 707. ἀμφικαλύψῃ A: reliqui ἀμφικαλύψοι. 708. ἔλθῃ AKO: reliqui ἔλθοι. ἐς σκιερὸν A et octo alii libri: BM κριερὸν. Legebatur κριερὸν. 711. Sic A: vulgo Σίσυφος πάλιν ἦλυθεν ἦρωσ. 713. ποιοῖς AO: reliqui ποιεῖς. Homerus Odysseus, T, 202. Hesiod. Theog. 27. 715. ταχέων AKO: v. Buttm. Gr. Max. I, 252. Scholl. II. E, 269. 716. Βορέω A: vulgo Βορέου. Ἄφαρ εἰσὶ, h. e. veloces sunt, cfr. Homer. II. Ψ, 311. Buttm. Gr. Max. II, 429. 561. 717. Sic AO: reliqui ἀλλὰ γε χροὶ, ἀλλ' ἄγε χροὶ. 719—723. Solonea sunt Eleg. fr. 14. 724. ἀρμωδία apud Solonem: libri ἀρμόδιος, K. ἀρμόδιον.

ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα 725
 χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Αἶδεω,
 οὐδ' ἂν ἄποινα διδούς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
 νόσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι,
 μυρόμεναι ψυχῆς εἴνεκα καὶ βίотου. 730

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
 ὕβριν ἀδεῖν, καὶ σφιν τοῦτο γένοιτο φίλου
 θυμῷ, σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσίν ὅστις ἀπηνῆς
 ἐργάζοιτο θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
 αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τίσαι κακὰ, μηδέ τ' ὀπίσσω 735
 πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιτο κακόν·
 παῖδες δ' οἷτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
 ποιῶσιν Κρονίδη σὸν χόλον ἄζόμενοι,
 ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
 μὴ τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίειν πατέρων. 740
 ταῦτ' εἶη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
 ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
 ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
 μὴ τιν' ὑπερβασίην κατέχων μῆδ' ὄρκον ἀλιτρόν, 745
 ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
 τίς δὴ κεν βροτὸς ἄλλος, ὄρῳν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
 ἄζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
 ὀπίποτ' ἀνὴρ ἀδίκος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρός·

726. Αἶδεω AKO: vulgo αἶδην. 729 sq. Welckerus: *Civitate hominum non solum celeres sunt et graves, verum variae quoque.* 733. διατάφρεσι δ' A: μετὰ φρεσὶ θ' K: μετὰ φρεσὶ δ' vulgo. ἀπηνῆς libri: correctum in edd. vett. 736. Sic A: ἀτασθαλία K: vulgo ἀτασθαλίη π. γένοιτο. 737. παῖδας L et Turnebus. Tum τ' A: θ' KO. 738. ποιῶσιν A: vulgo ποιούσι. 745. μῆδ' libri omnes: legebatur μῆδ'. Intellige μῆτε ὑπερβασίην μῆτε ὄρκον. 746. ὅς τις — μὴ πάθῃ illustrat Matth. Gr. p. 1303. 747. τίς δὴ κεν A: vulgo τίς δὴ καί. 749. οὔτε τι ἀνδρῶν KO.

750 οὔτε τευ ἀθανάτων μῆριν ἀλευόμενος,
 ὑβριζῆι πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
 τρῶχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενήϊ;

Ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χροῖματα ποιοῦ,
 σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίας,
 755 αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος. ἐς δὲ τελευτῆν
 αἰνήσεις μύθῳ σώφρονα πειθόμενος.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόλῆος ὑπερέχοι, αἰθέρι ναίων,
 αἰεὶ δεξιτερῆν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνην,
 ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 760 ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.

Φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αἶλός,
 ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρυσσάμενοι
 πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
 μηδὲν τὸν Μῆδων δειδιότες πόλεμον.
 765 ὧδ' εἶναι καὶ ἄμεινον· εὐφρονα θυμὸν ἔχοντας
 νόσφι μεριμνῶων εὐφροσύνῳσ διαγείν
 τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
 γῆρας τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

Χρῆ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσόν
 770 εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερόν τελέθειν,

750. τευ A: reliqui tu. Vide Hermann. Viger. 918.
 751. ὑβριζῆι AK: vulgo ὑβριζει. 752. Libri τρῶχονται. 757.
 II. I, 419. 686. 760. ὀρθώσαι A. Vulgo ἄρθρώσαι. 761.
 Legebatur φόρμιγγ' αὖ φθέγγοισθ' ἰ. μ. ἠδὲ καὶ αὐλόσ.
 Sed φόρμιγγ' δ' αὖ A: φθέγγοιθ' CGKNO: αὐλός A. Hinc
 Brunckii scripturam adoptavi. 762. ἀρυσσόμενοι AKO: Empe-
 rius conjicit ἀρυσσάμενοι. Sed v. II. A, 362. 764. τῶν —
 πολέμων A. 765. Sic A, sed ein pro eo q. e. εἶναι; reliqui
 ἀμείνονα εὐφρονα. Aliter distinxi: interpungebatur ὧδ' εἶναι.
 καὶ ἄμεινον εὐφρ. κτλ., quod intelligi nequit. De εὐφρονα
 θυμὸν et εὐφροσύνῳσ juxta positis v. Seidler. Eur. Iph. Taur.
 946.

ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
τί σφιν χρήσεται μῶνος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,

Ἀλκαθῶ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·

αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέργκε

775

τῆσδε πόλεως, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ

ἤρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἐκατόμβας,

τερόμενοι κιδάρι καὶ ἔρατῃ θαλίῃ

παιάνων τε χοροῖς ἰαχαιῶσι τε σὸν περὶ βωμόν.

ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἐσορῶν

780

καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σὺ Φοῖβε

ἴλαος ἡμετέραν τήνδε φύλασσε πόλιν.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελίην ποτε γαῖαν,

ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον

Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστν·

785

καὶ μ' ἐφίλειν προσφρόνως πάντες ἐπερχόμενον.

ἀλλ' οὔτις μοι τέριψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.

οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μὴ ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη

790

ἀντ' ἀρετῆς σοφίης τ', ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων

771. Cum verbo μῶσθαι, h. e. *commentari*, Propertianum quaerere I, 7, 6. confert Welckerus. Voluitne Theognis Μουσῶν nominis originationem dare? Ceterum meminerimus Proverbiū biblici: Ἐὰν σοφὸς γένη σεαυτοῦ, υἱέ, σοφὸς γένη καὶ τῶ πλησίον. 773. De Apolline conditore alterius arcis Megarensium v. Muelleri Dorr. I, 229. De Alcathoo Paus. I, 41, 5. 42, 1. 43, 4. Eurip. Heracl. 279. Ovid. Met. VIII, 14. 775. Herodotus VI, 112. Τέως ἦν τοῖσι Ἑλλήσι καὶ τοῦνομα τῶν Μήδων φόβος ἀκούσαι; v. 950. 778. Schaeferus καὶ τ' ἔρατῃ θαλίῃ. 785. Saepe Eurotas δονακόεις, δονακόδης simm. appellatur, v. Eurip. Hel. 213. cum Pflugkii nota. Εὐρώτα ἄστν. Confer Pindar. Ol. II, 10., ubi Agrigentum est ἱερὸν οἴκημα ποταμοῦ, v. Boeckh. Explicatt. p. 123. Athenae Eurip. Med. 816. ἱερῶν ποταμῶν πόλις, ubi v. Pflugkium. 788. ἄρ' ἦν. Vide ad v. 700. Ad sententiam Homer. Odys. I, 34. 790. Sic A: reliqui omittunt τ'. Hinc ex Vineti emendatione ἀντ' ἔρατῆς σοφίης vulgabatur.

τεροπίμην φόρμιγγι καὶ ὄρχηθμῶ καὶ αἰοδῆ,
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος εἶν
795 τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε. δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἔρει.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαιεῖ
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεταί οὐδεμία.

Ἀνθρώπων δ' ἄμεικτος ἐπὶ χθονὶ γίνεταί οὐδεῖς.
800 * ἀλλ' ὡς λώϊον, οὗ μὴ πλεόνεσσι μέλει.

Οὐδεῖς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν
ὅστις πᾶσιν ἀδῶν δύσεται εἰς Αἶδεω.
οὐδὲ γὰρ ὅς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἀδεῖν δύναται.

805 Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἀνδρᾶ θεωρόν
εὐδύτερον χροῖ * μιν Κύρονε φυλασσόμεναι,
ᾧ τινὶ κεν Πυθῶνι θεοῦ χορήσασ' ἱερεῖα
ὁμφὴν σημήνη πίονος ἔξ ἀδύτου.
οὔτε τι γὰρ προσθεῖς οὐδέν κ' ἔτι φάρμακον εὔροις,
810 οὐδ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

793. Vide Mimnermi Eleg. fr. 7. ξείνων A: reliqui ξείνον.

796. Sic margo H: τοι σε A: reliqui τοῖςδε. 799. Simonides Amorg. fr. IV. Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις οὐδ' ἀκήριος.

800. ᾧ CG: ὅς EKL: ὡσει A. Tumpro vulgato οὗ K ὅς: O ὅ: omittit A, in quo et KO est μέλοι. Brunckius: Phrasis est, ἀλλ' ὡς λώϊον ἔστιν ἐκεῖνω, οὗ ὀλίγοις μέλει. Welckero ὡς λώϊον est fere i. q. ὡς λῶστον. Boissonadius ἀλλ' ᾧ λώϊον; οὗ κτλ. Fortasse ἀλλ' ὡς vel ἄλλων. 805. θεωρόν Vinetus: libri θεωρῶν. 806. Sic Turnebus: libri χροῖ μὲν K. φυλασσόμενον. Geelius χροῖ νοῦν conjicit. Vide Hermann. Orph. 798. 807. θεοῦ χορήσασ' ἱερεῖα A: vulgo θεὸς χρ. ἱερεῖα. Emendavit Brunckius. 808. Homerus: Ἀντὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίονος ἔξ ἀδύτοιο ἦκε. 810. οὐδ' dedi ex AKO: vulgo οὗτ'.

Χρήμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικίος οὔτι κάκιον,
 τῶν δ' ἄλλων πάντων Κύρῳ ἀνηρότατον.
 οἱ με φίλοι προὔδωκαν. ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεῖς
 εἰδήσω καὶ τῶν ὄντιν' ἔχουσι νόον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσση κρατεροῦ ποδι λάξ ἐπιβαίνων 815
 ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

Κύρῳ, ἔμπης δ' ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι·
 ὅ τι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα παθεῖν.

Ἐς πολυάρητον κακὸν ἤκομεν, ἔνθα μάλιστα 820
 Κύρνε συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.

Οἱ δ' ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
 τούτων τοι χώρη Κύρῳ ὀλίγη τελέθει.

Μήτε τιν' αὔξει τύραννον ἐπ' ἐλπίδι, κέρδεσιν εἴκων,
 μήτε κτεῖνε θεῶν ὄρνια συνθήμενος.

Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' ἀγλήτηρος αἰίδεν 825
 θυμός; γῆς δ' οὗρος φαίνεται ἐξ ἀγορήs,
 ἢτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίνας φροέοντας
 ξανθῆσιν * τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.

812. Quattuor libri ἀνηρότερον, v. ad versum 274. 814. καὶ τὸν ΑΟ. 815. γλώσση A: reliqui γλώσσης. De proverbio egerunt ad Aeschyli Agam. 36. Zenob. Provn. II, 70. 819. Sic A: reliqui πολὺ ἀρόρητον, πολυἀρόρητον, πολὺ ἀρόρηκτον. 822. Cfr. supra 152. Hesiod. Opp. 189. Coraēs ὄρη. 823. Sic A: reliqui κέρθεος εἶναι. 825. ὑμῖν A: reliqui ἡμῖν. 827. Camerarius: ἔστι τὰ λεγόμενα ἀσυντακτικότερα πως καὶ οὐδ' ἴσως ἀπηρησιμένα· ἴσως τε γραπτέον μᾶλλον ξανθῆσιν γε κόμαις. Vulgatum qui tutabitur καρποῦς interpretabitur carpos, ut et in manibus et in capillis coronas gestaverint combibones. Vereor equidem ne τρέφει postulet fruges intelligi. At tum aut ξανθῆσιν κεφαλαῖς aut, quod probo, ξανθαῖς ἀμφὶ κόμαις restituendum.

ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύθα κείρε κόμην, ἀπόπανε δὲ κῶμον,
830 πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.

Πιστεὶ χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστῆ δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τὰδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ· οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων Κύρνε θεῶν μακάρων,
835 ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν,
δίψα τε λυσιμελῆς καὶ μέθυσις χαλεπή.
τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
840 οὔτε τι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν.

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχάριστος,
εὐτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

Ἄλλ' ὅποταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπέπερθε γένηται,
τουτάκις οἰκάδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.

845 Ἐν μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν,
εἰ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

Λὰξ ἐπίβα δῆμῳ κενόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὄξει, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ' εὐρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
850 ἀνθρώπων ὀπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

829. Bello devicti tondebant capillos ea lege condita, ut ne quis civium denuo aleret, quam recuperata ea agri parte, quae in hostium potestatem esset redacta, v. Herod. I, 82. Plat. Phaed. 89, C. Tacit. Hist. IV, 61. 831. ὄλεσσα χρήματ' Jacobsius. 833. φθόρῳ A: vulgo φθορᾷ. 835. δειλὰ A: vulgo πολλά. 841. ἀχάριστον A. 843. ἐὼν Epkema: libri ἐών. 845. Pin-dar. Pyth. IV, 272 sq.

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
μαλθακὰ ζωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

Ἥδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἅταρ πολὺ λώϊον ἦδη,
οὐνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.

Πολλάκις ἢ πόλις ἦδε δι' ἡγεμόνων κακότητα 855
ὥσπερ κεκλιμένη νῆς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μὲν τις ὄρα' μέ τι δεινὸν ἔχοντα,
αὐχέν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
ἦν δέ τί μοι ποθ' ἐσθλόν, ἃ πανράκι γίνεται ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω. 860

Οἱ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
ἄστρον φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ ἀντομάτη
ἔσπερήν τ' ἐξεῖμι καὶ ὀρθρῆν αὐθις ἐξεῖμι,
ἦμος ἀλεκτρονίων φθόγγος ἐγειρομένων.

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον 865
ἐσθλόν, ὃς οὔτ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἕων
οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
αἰμητηὶ γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστῳ ασοῖ.

Ἐν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν,
χάλκεος, * ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων, 870

853. Sic Commelinus: libri ἡδέα et hic et post 1038. λώϊα δὴ νῦν A: λώϊα ἢ νῦν K: λώϊονα ἢ νῦν vulgo. 854. Plerique libri τοῦνεκα. 856. Legebatur ναῦς. 859. πανράκι A: reliqui πολλάκι. 861. Camerarius: ἐταιρικὸν ἐπίγραμμα, ὡς ἀπὸ γυναικός. Welckerus pro aenigmate habet. 862. ἄστρον Kotenius, Hermannus, Emperius. Legebatur ἀνδρῶν, cui margo BD hanc admovet interpretationem: ἦγονν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας. 866. Sic A: reliqui οὔθ' αὐτῷ. Ibidem Geelius dubitanter οὐτιδανῶ. Intellige: Deus saepe hominibus nequam dat praeclaras divitiās, quae neque ipsi illi cui dat (singulari utitur poeta, ex omnibus hominibus plebejis unum aliquem in mente habens) neque amicis prosunt, quum nihili illi sint divitiāe. At sunt aliquid Optimatibus. 868. σοῖ ΛΚΟ: vulgo σοῖοι. Vide Buttmann. Gr. Max. II, 232. 870. χαμαιγενέων A: reliqui παλαιγε-

εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἱ με φιλεῦσιν,
τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνὴρ καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μὲν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαί.

875 ἔσθλόν καὶ κακόν ἔσσι. τίς ἂν σέ γε μωμήσαιο;
τίς δ' ἂν ἐπαινῆσαι μέτρον ἔχων σοφίης;

Ἠβώοις, φίλε θυμέ. τάχ' αὖ τινὲς ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανῶν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ἄπο Τηγγέτιο
880 ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐρύτενσ' ὁ γέρον
οὔρεος ἐν βήσσησι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
θωρηχθεῖς δ' ἔσαι πολλὸν ἐλαφρότερος.

885 Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
κωμάσοιμι. κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.

Μηδὲ λίην κήρυκος αὖ οὓς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.

νέων. Vide Mitscherlich. Hor. Carmm. III, 3, 7. Paene receperam elegantissimam Emperii mei emendationem ἀθανάτων δώματ' αἰεγενέων. 875. σέ τε AKO: om. τε BM. 876. ἐπαινῆσαι O: reliqui ἐπαινῆση, ἐπαινῆσει. 877. Infra post 1070. rursus ponunt libri a vv. τέρετό μοι, φ. θ., orsi. αὖ A: reliqui ἂν, multi ἔσονται. 879 sqq. Welckero Epigramma. Diversum a Theognide poetam prodi vino ex Taygeto censebat Heynius. 882. ἐπάγων; scil. ταῖς ἀμπέλοις, non vino, ut mire interpretatur Osannus Symbb. Hist. Litt. Græ. I, 66. Idem Osannus πλατανιστοῦντα esse opinatur eundem locum, quem Paus. III, II, 2. 14, 8. 9. cl. III, 15, 2. adolescentibus Spartanis, campum Martium fuisse scribit. Is Πλατανιστῆς vocatur: et fonticulum juxta fuisse Pausanias testatur. 883. Dissipat Euius. curas edaces. Horatius. Stasinus Cyprii Ath. II, 35, C. Οἶνόν τοι, Μελέλαε, θεοὶποίησαν ἄριστον Θηητοῖς ἀνθρώποισιν ἀποσκεδάσαι μελεδῶνας. 888. Welckero proverbialis videtur locutio.

Ἄλλ' αἰσχρὸν παρῶντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.

890

Οἱ μοι ἀναλκίης! ἀπὸ μὲν Κήρωνθος ὄλωλεν,
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
ὡς δὴ κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὐτῷ,
οὐδ' ἀγνωμοσύνης Κύρον ὀδυνηρότερον.

895

Μὴ πάντ' ἀνδράσι Κύρνε καταθνητοῖς χαλεπαίνεν,
γιγνώσκων ὡς νοῦν * οἶον ἕκαστος ἔχει
αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τῷ τε δικαίῳ
τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.

900

891. Welckero Epigramma. *Κήρωνθος* A: reliqui *Κήρουνθος*. Heynio haec propter Cerinthi commemorationem, de qua urbe v. Homer. II. B, 538., et Lelanti agri, de quo v. Homer. Hymn. Ap. Del. 220. Callim. Del. 269. C. Fr. Hermann. Mus. Rhen. I, 287., ad poetam Euboeensem spectare videntur. 894. ὡς δὴ κυψελίζων AN: vulgo ὡς κυψελίζον, v. Schaefer. in Greg. Cor. 372. Hermann. Soph. Aj. 209. *Κυψελίζον* Camerarius interpretatur τὰ τοῦ Κυψέλου φρονοῦν ἢ ἐπαινοῦν ἢ μιμούμενον γένος. Aliter Muellerus Dorr. I, 169. 895. Sic A: reliqui ἐν γε ἑαυτῷ.

896. ὀδυνηρότερον A: legebatur ἀνηρότερον. 897. Libri Κύρνε μὴ (Κύρον εἰ A) πάντ' ἀνδρεςσι. Emendavit Brunckius. Fuitne Μὴ παῖ πάντ' ἀνδρεςσι? Camerarius: *Δυστέκματος ὁ νοῦς τοῦ ἔλεγείου καὶ ἀσυνάρμοστα τὰ ἔπη, ἐμοὶ τε δοκεῖ οὐ μόνον ἀδιόρθωτα, ἀλλὰ καὶ ἐκ κόλων τινῶν ἀτελῶν συμπλοκὴν εἰληφότα*. Welckerus sic expedit: *Hominiibus fragilibus ne quamvis rem succenseas, probe noscens, qualemcunque quivis mentem habeat et opera, tam justum quam injustum grave damnum facile posse attingere. Οἶον esse i. q. οἶον οὖν, οἶον δὴ ποτε* cll. Lobeck. Phryn. 374. Hermannus contra: ὡς νοῦν, οἶος ἕκαστος, ἔχειν αὐτὸν ἐνὶ στήθ., καὶ ἔργματα τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων, μέγα κεν κτλ. Si scriberetur cum Vineto ἔχεις et post v. ἔργματα interpungeretur, recepto denique τῷ δὲ δικ. cum A aliisque codicibus numero decem, haec videri possent bene fluere. At in sqq. haeremus: vulgo ἐπῆ: A ἐπῆν. Ceterum v. 893. A γινώσκειν: 899. ἐντός K: 900. δ' FGKO. Non expedio.

Ἔστιν ὁ μὲν χειρῶν, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

- Ἄστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν,
κνδίστην ἀρετὴν τοῖς συνειῶσιν ἔχει.
905 εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὅπόσον τις
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Αἴδαο περᾶν,
εἰκὸς ἂν ἦν, ὅς μὲν πλείω χρόνον αἴσαν ἔμιμνεν,
φρίδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον·
νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
910 καὶ δάκνομαι ψυχὴν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
ἐν τριόδῳ δ' ἔστηκα. δὴ εἰσὶν πρόσθεν ὁδοὶ μοι·
φροντίζω τούτων ἦντιν' ἴω προτιέρον·
ἢ μηδὲν δαπανῶν τρυγῶ βίον ἐν κακότητι,
ἢ ζῶω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
915 εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ' ὅς ἐφρίδετο κοῦποτε γαστρὶ
σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Αἴδος εἰσω,
χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυγῶν ἔλαβεν,
ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δομεν ὡς κ' ἐθέλοι τις.
920 εἶδον δ' ἄλλον ὅς ἢ γαστρὶ χαριζόμενος
χρήματα μὲν διέτρωπεν, ἔφη δ' ἠὲ ὑπάγω φρένα τέρπας·
πτωχέυει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.

- Οὕτω Δημόκλεις κατὰ χρήματ' ἄριστον ἀπάντων
τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
925 οὔτε γὰρ ἂν προκαμῶν ἄλλω κάματον μεταδοίης,
οὔτ' ἂν πτωχέων δουλοσύνην τελείης·

901. II. A, 320. N, 729 sqq. Odys. I, 167. Multi codices ut vulgo: ἔστι τὸ μὲν χειρῶν, τὸ δ' ἀμείνων γ' ἔργον ἕκαστου. Bekkerus correxit ex A, nisi quod is quoque ἕκαστου habet cum reliquis. 902. αἰστός A. 903 sqq. Welckerus inter γνώμας ἀδεσπότους rejecit, quam jejuni Grammatici alicujus exercitationem esse censet. 903. Camerarius τηρῶν. Num μετρεῖ — τηρῶν? aut τηρεῖ — μετρῶν? 905. τι A. 911. τοπρόσθεν A: Wernick. Tryphiod. 175. δὴ τὸ πρόσθεν ὁδοὶ μοι. 914. τερπνῶν A. 919. Fortasse οἷς vel ᾧ κ' ἐθέλοι τις. 920. ὀση A: reliqui ὅς ἦν. 925. καμάτου K.

οὐδ' εἰ γῆρας ἴκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραΐη.
 ἐν δὲ τοιῶδες γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
 ἦν μὲν γὰρ πλουτῆς, πολλοὶ φίλοι, ἦν δὲ πένιαι,
 παῦροι, κούκ' ἐθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνήρ ἀγαθός. 930

Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανάοντ' ἀποκλαίει
 οὐδέεις, ἦν μὴ ὄρε' χρήματα λειπόμενα.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπιθεῖ·
 ὄλβιος ὅς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
 πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἱ τε κατ' αὐτόν 935
 χόρης εἴκουσιν, τοί τε παλαιότεροι.
 γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδῶν·
 καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην. 940
 οὐδὲ τὸν ἀυλητὴν προφασίζομαι· ἀλλὰ μ' ἑταῖρος
 ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

Ἐγγύθεν ἀυλητῆρος αἰέσομαι ὧδε καταστάς
 δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπενχόμενος.

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε 945
 κλινόμενος· χρὴ γὰρ μ' ἄστυα πάντα νοεῖν.

927. ἴκοιο AKO: reliqui ἴκοιο. 929. Sic AN: reliqui εἰ
 — πλουτεῖς. 930. κούκ' ἐθ' A: reliqui οὐκ' ἐθ'. 933. Juvenalis X, 297. *Rara est adeo concordia formae Atque pudicitiae.* Confer Tyrtaei Eleg. IX, 37 sqq. 935. νέοι A: reliqui ἴσοι, ἴσοι. 936. Sic A: χόροις εἴκουσιν KO: εἴκουσι χόροις FL: reliqui εἴκουσιν χόρης. Tum oī plerique. 937. 38. plerique ignorant. 939. Ἀστειῖσμά τι συμποτικὸν τοῦτο Camerarius. Legebatur λιγύρ' ἀδέμεν: A λίγ': hinc correxi, v. Homer. Odyss. K, 254. Sensus Welckero hic videtur: *Hodie quod canere nequeo, non tibicinem accuso, quasi cum cantu meo minus conspiret; sed tristitia in caussa est. Deest enim, hei mihi, ad quem heri comum egi, amicus amabilis, per ironiam quandam, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.* 942. Emperius ἀλλὰ με γῆρος — ἐπιδευόμενον. 943. 44. In alienum locum surrepsisse videntur. Diremi spatio.

Πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὐτ' ἐπὶ δήμῳ
τρέψας οὐτ' ἀδίκους ἀνδράσι πειθόμενος.

950 Νεβρὸν ὑπέξ ἐλάφοιο λέων ὡς ἀλκι πεποιθὼς
ποσσι καταμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον·
τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ' ἵππους ἄρματος οὐκ ἐπέβην·
πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρῆσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσσα δ' οὐκ ἀνύσας.

955 Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
χηρεύσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
χρήζων ἡμετέρους αὐτίς ἴσοιο δόμους.

960 Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
ἡδὺ τί μοι ἐδόξει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
νῦν δ' ἡδὴ τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει.
ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

Μὴ ποτ' ἐπαυήσης πρὶν ἂν εἰδῆς ἄνδρα σαφηνῶς,
ὄργην καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾗ.

948. Camerarius recte: ὥστε μῆτε τῷ δήμῳ ἐπιτρέψαι ἐαν-
τόν, μῆτε κτλ. Paulo aliter Muellerus Dorr. II, 72. qui utrum-
que distichum conjungit. 949. Aenigmati solvendo apponunt
Rhiani Epigramma Anth. Pal. XII, 146.

Ἄγρευσας τὸν νεβρὸν ἀπόλεσα, γῶ μὲν ἀνατλάς
μυρία καὶ στήσας δίχτυα καὶ στάλικας,
σὺν κενεαῖς χεῖρεσσιν ἀπέρχομαι· οἱ δ' ἀμογητὶ
τάμὰ φέρουσιν, Ἔρωσ, οἷς σὺ γένοιτο βαρῶς.

Puer cum hinnuleo, amator cum venatore comparatur. 955. δει-
λοὺς δ' εὖ vulgo: illud A. 956. χηρεύσει Brunckius: libri
χῆρωσις. Io. Damascenus apud Gaisf. Stob. IV, 32. χῆρωσις
κτεάνων. 957. ἐμεῦ γ' Jacobsius. 959. Inter carmina παιδικὰ
rettulit Welckerus. Αὐτὸς solus. 960. ἡμεν A. 963. ῥυ-
θμὸν. Sic Archilochus fr. XIV, 6. γίνωσκε οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώ-
πους ἔχει. Anacreon fr. LXXVIII, 2. Ὅσοι σκολιούς ἔχουσι
ῥυθμοὺς καὶ χαλεπούς.

πολλοὶ τοὶ κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες 965
 κούπτουσ', ἐνθήμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
 τούτων δ' ἐκφαίνει πάντως χρόνος ἦθος ἐκάστου.
 καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
 ἔφθην αἰνήσας πρὶν σου κατὰ πάντα δαΐναι
 ἦθεα. νῦν δ' ἦδη νηῦς ἄθ' ἐκάς διέχω. 970

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιόινιον ἄθλον ἐλέσθαι;
 πολλάκι τοὶ νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
 εἰς τ' Ἐρεβος καταβῆ, δώματα Περσεφόνης,
 τέρεται οὔτε λύρης οὔτ' ἀλητῆρος ἀκούων,
 οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαιρούμενος. 975
 ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρά
 γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προσφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
 χερσὶν τε σπεύδοι χρήμασί τ', ἀμφοτέρω·
 μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγους ἐμὴν φρένα θέλγοι,
 ἀλλ' ἔρδων φραίνοιτ', εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν. 980

965. κίβδηλοι Wassenberghius et Erkema. 967. πάντως
 N: reliqui πάντων. 969. ἐφθην δ' αἰνήσας libri praeter A.
 Distichum a Stobaeo praetermissum Welckerus temere assutum
 arbitratur. 970. Camerarius: Καὶ νῦν διέχω ἦθρον ἀποστα-
 τῶ, ὡσπερ ναῦς, φυλαττόμενος μὴ πως συγκρούσαιμι σοὶ
 ἐγκύρσας. Welckerus: Imo naves eo distant longe, quod cursus
 earum celerrimus est. Geelius conjicit νῦν δ' ἀγῆς νηῦς ἄθ'
 ἐκάς διέχω. νηῦς A: reliqui ναῦς. Idem at. 973. πρῶτ'
 ἐπὶ A: ποτ' ἐπὶ KO: reliqui ἐπεὶ ποτε. καλύψῃ Turnebus:
 libri καλύψει. 974. κατέβη Erkema, v. Hermann. Viger. 929.
 De pronomine ὅς omissio v. Matth. Gr. p. 888. δώματα AKO: re-
 liqui δῶμά τε. 976. ἐσαιρούμενος Schaeferus, h. e. προσφερό-
 μενος, bibens. 977. κραδίην A: reliqui κραδίη. Fortasse
 ὄφρ' εἴτ' ἐλαφρά. 978. ἀτρεμέως AKO: reliqui ἀτρομέων.
 981. κρητῆρι vulgo: κλητῆρι A: emendavit Bekkerus. θέλγοι
 Bekkerus: θέλγοις A: vulgo τέρποι.

Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
 ὄφρ' ἔτι τερωπῶλης ἐργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
 985 αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρερχεται ἀγλαὸς ἤβη·
 οὐδ' ἵππων ὀριμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
 αἶτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
 λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.

Πῶν ὀπότεν πίνωσιν. ὅταν δέ τι θυμόν ἀσηθῆς,
 990 μηδεὶς ἀνθρώπων γνῶ σε βαρυνόμενον.

Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνήσειαι, ἄλλοτε δ' ἔρδων
 χαιρήσεις. δύναται ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

Εἰ θεῖης Ἀκάδημε ἐρίμερον ὕμνον ἀείδειν,
 ἄθλον δ' ἐν μέσσω παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
 995 σοὶ τ' εἶη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν,
 γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

Τῆμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
 ἄρτι παραγγέλλοι μέσσατον ἤμαρ ἔχων,
 δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅσου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι,

985. Scholl. Ven. A II. O, 80. Τὸ παροιμακὸν τὸ Διέ-
 πτατο δ' ὥστε νόημα ἐκ τε τούτων καὶ τῶν κατὰ τὴν
 Ὀδύσειαν (H, 36) σύγκειται. Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ
 πτεροὶν ἢ ἐνόημα, οὐκ ὄν παρ' οὐδενὶ ποιητῇ. 987. Sic
 A: vulgo αἶτε περ ἀνδρα. Δορυσσόον πόνον, v. Lobeck. Aj.
 1188. 991. δ' A: vulgo τ': δ' CGK. 992. χαιρήσει δύναται
 ἄλλοτε δ' A: χαιρήσειν δύνασαι ἄλλοτε τ' decem libri, quorum
 pars δύνααι. 993. Athenaeus VII, 310, B. Εἶθ' εἶη δ' Ἀκά-
 δημε κτλ. 995. δηρισάντων AO: δηριόωσι Athenaeus. 996.
 τ' ὅσσον A: δ' ὅσον KO. 997. Welckero Theognis δείπνου
 δὴ μνησαίμεθα scripsisse videtur et in sqq. monuisse, prandio
 finito laborem denuo capessendum vel aliud quiddam agendum.
 Quod ab homine aliquo festivo in contrarium versum esse substi-
 tuto λήγοιμεν et adjuncto in hanc sententiam disticho ex carmine
 conviviali. Τῆμος AKO et Athen. VII, 310, B. h. e. ἡμὸς, quod
 legitur vulgo. Ita τέως saepius i. q. ἕως. Cfr. Homer. Odys.
 N, 95. 998. παραγγέλλοι libri paene omnes et Athenaeus:
 vulgo παραγγέλλει. 999. Nescio quis δείπνου δῆτ' ἀλέγοιμεν.

παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι. 1000
 χέριβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
 εὐειδῆς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

Ἴδ' ἀρετῆ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
 Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλῃ τε παντὶ τε δήμῳ, 1005
 ὅστις ἀνὴρ διαβάς ἐν προμάχοισι μένη.

Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἦβης
 ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῆ,
 τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν. οὐ γὰρ ἀνηβῶν
 δις πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου 1010
 θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας * ἐλέγχει
 οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἄπτεται ἀκροτάτης.

Ἄ μῆκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
 ἄθλων εἰς Αἴδεω δῶμα μέλαν καταβῆ,
 πρὶν γ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναι περ ἀνάγκη, 1015
 ἐξετάσαι τε φίλους, ὅτιν' ἔχουσι νόον.

Ἀντίκα μοι κατὰ μὲν χοροῖην ῥέει ἄσπετος ἰδρώς,
 πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης

ὅσον Athenaeus: Theognis ὅπου. ἀνώγοι A: reliqui ἀνώγει.
 Brunckius: Δείπνου δὴ μνησαίμεθ', ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγοι.
 1001. δὴ σοι A: vulgo δ' εἴσω. 1002. Λάκαινα κόρη Muel-
 lerus Dorr. II, 265. Nosti Σπάρτην καλλιγύναικα. 1003 sqq.
 Tyrtaei sunt El. IX, 13 sqq. 1006. μένει A: ἐνὶ reliqui. 1008.
 ἔχη Brunckius. 1009. Pind. Nem. I, 32. τῶν ἐόντων εὖ πα-
 θεῖν. Compara Simonidis Eleg. LX. Brunckius αὐτοῦ cum
 DHN. 1011. κακῶν ἐπὶ γ. ἐπέγχει Piersonus Verisimm. 27.
 Homer. II. V, 623. χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπέγχει. Hymn. Ven.
 234. στουγερόν κατὰ γῆρας ἐπειγεν. Libri ἐλέγχει. An ἐλαύνει,
 ἐρείθει? 1013. ἄ A: reliqui ὡς. 1014. καταβῆ KO: reliqui
 κατέβη. 1015. Libri πρὶν τ'. Ὑπερβῆναι peccare. 1016.
 δέ A. Ad sententiam Eurip. Herc. Fur. 55 sqq. 1017 sqq.
 Mimnermi Eleg. fr. 5. 1018. Imprudens in Mimnermo reliqui
 πτοιῶμαι: πτοιῶμαι A.

- τερπνόν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὄφελον εἶναι.
 1020 ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
 ἤβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
 αὐτὴν ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.
- Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν ἀνέχονα θήσω
 δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τιμῶλος ἔπεισι κάρη.
- 1025 Δειλοὶ τοὶ κακότητι ματαιότεροὶ νόον εἰσίν,
 τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰδυτέρας.
- Ῥηϊδίη τοὶ προῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
 τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ Κύρνε πέλει πάλαιμη.
- Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὅμως ἀτλήτα πεπονθώς·
 1030 δειλῶν τοὶ κραδίη γίγνεται ὄξυτέρη,
 μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
 ἔχθει, μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
 μηδ' ἐχθροὺς εὐφραϊνε. Θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
 οὐκ ἂν ρηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προσιύγοι,
 1035 οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδύς ἐς πυθμένα λίμνης,
 οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχη Τάρταρος ἠερόεις.
- Ἄνδρα τοὶ ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
 ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ Κύρνε πάλαι κέκριται.
- Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
 1040 μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

1020. ὀλιγοχρόνιος KO. 1022. ὑπερκρέμαται Dissen. Pind. Isthm. VII, 14. 1025. Sic A: reliqui δειλοῖς — νόοι vel γόοι.
 1031. σὺτ' AKO. 1032. Ἐχθει μηδ' ἔχθει A: ἔχθου μηδ' ἔχθρου Palat. alter: ὄνει μηδ' ἄχθου Hermannus: αὐχεὶ μηδ' αἰσχια Stobaeus: ἄχθου μηδ' ἄχθει Geelius. 1033. εὐφραϊνε A: ἔχθρηνε KO. 1035. Camerarius: Ἐν ἐνίοις γράφεται κα δδύς. Sic K. 1037 sq. Welckero Parodia vv. 814 sq. 1039. Hesiod. Opp. 591. Alcaei fr. XXVIII, a. Cfr. v. 1069. 1040. ἀρχομένου KO.

Λεῦρο σὺν αἰλητῆρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
 πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

Εὐδωμεν. φυλακὴ δὲ πόλεως φυλάκισσι μελήσει
 ἀστρυγέλης ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

Ναὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὔδει,
 ἡμέτερον κῶμόν δέξεται ἄρπαλέως. 1045

Νῦν μὲν πίνοντες τερπόμεθα, καλὰ λέγοντες·
 ἄσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

Σοὶ δέ τοι οἶά τε παιδί πατῆρ ὑποθήσομαι αὐτός
 ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλεν. 1050

Μὴ ποτ' ἐπειγόμενος πρήξης κακόν, ἀλλὰ βαθεῖη
 σῆ φρενὶ βούλευσαι σῶ ἀγαθῷ τε νόω.
 τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
 βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.

Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἔασομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
 αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφοτέροι.
 αὐταὶ γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
 σοὶ καὶ ἐμοὶ καὶ μὴν ἀμφιπεριχτίοσιν. 1055

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὀρῶντι
 γιγνώσκειν χαλεπόν, καίπερ εἰσὶ σοφῷ.
 οἱ μὲν γὰρ κακότητα καταχούψαντες ἔχουσιν
 πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένην πενήν. 1060

1041. sq. Welckero Parodia v. 426. 27. 1049. Vulgo σοὶ
 δὲ οἶά τε: A τῶ: κεν EL: σοὶ δὲ δὴ Jacobsius. 1050. βάλεν
 A: vulgo βάλε. 1051. πράξης AK. βαθεῖη φρενὶ Dissen.
 Pind. Nem. IV, 8. 1053. Sic A: vulgo μαροναμένον μάχεται.
 1058. καὶ μὴν] A μὲν δ': CG μὴν καί: vñ KO: reliqui μὴν.
 1059. Libri τιμα γὰρ ἀπόλλων: emendavit Camerarius.

Ἐν δ' ἦβῃ πάρα μὲν ξὺν ὀμηλικῇ πάννουχον εὔδειν,
 ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἰέμενον,
 1065 ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος αἰεΐειν.
 τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἐπιτερπνότερον
 ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί. τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
 τερωπῶν νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
 1070 κλαίουσ', οὐδ' ἦβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
 συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφν.
 νῦν μὲν τῷδ' ἐρέπου, τοτὲ δ' ἄλλοῖος πέλευ ὀργὴν·
 κορεΐσόν τοι σοφίῃ καὶ μεγάλῃς ἀρετῆς.

1075 Πρῆγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατον ἔστι τελευτήν
 γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
 ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
 οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἔοντα,
 1080 οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἔοντα φίλον.

Κύρνε, κύνει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
 ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

Οὕτω χροὴ τὸν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρὺ· οὐ γὰρ ἐπίστη
 1085 τοῦθ' ἔρδειν ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ἦ.

1063. Sic A: vulgo παρὰ μὲν ξυνομηλικῇ κάλλιον εὔδειν.

1066. τοι om. A: τε EKLO: Epkema οὐδέν τοι τούτων ἄλλ' ἐπιτερπνότερον. 1071. Cfr. 213 sqq. 1072. Cfr. 312. 1077.

Plerique ὄρφνη: Schol. Pind. Ol. I, 115. "Ὀρφνη, ἡ νύξ, βαρυτόνως· ὄρφνη δὲ νύξ, ἀντὶ τοῦ σκοτεινῆ, ἐπιθετικῶς, ὁξύνεται. 1079. Pindar. Pyth. IX, 97. 1080. Cfr. 39. 1085.

Sic Welckerus: vulgo δῆμον δ' ἀξιοῖ: A Δήμων ἀξιοῖ δέ.

Κάστρο καὶ Πολύδευκες, οἱ ἐν Λακεδαιμόνι διή-
 ναιετ' ἐπ' Ἐυρώτα καλλιρόω ποταμῶ,
 εἴ ποτε βουλευέσαιο φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι
 εἰ δέ τι κείνος ἐμοί, δις τόσον αὐτὸς ἔχοι.
 1090

Ἀγαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
 οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
 γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
 ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
 σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
 τοῦθ' ἔρδειν. τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.
 1095

Ἦδη καὶ πτερυγέσσιν ἐπαιρομαί ὥστε πετεινὸν
 ἐκ λίμνης μεγάλης, ἀνδρα κακὸν προσφυγόν,
 βρόχον ἀπορρήξας. σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἀμαρτῶν
 ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην.
 1100

Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καὶ σ' ἐκέλευσεν
 οἴχασθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.

Boissonadius: Δημόναξ, εἰ π. φ. βαρὺς. βαρὺ. A: reliqui
 βαρὺς. De forma ἐπίστη v. Intpp. Soph. Phil. 798. Lobeck.
 Phryn. 359 sq. Matth. Gr. p. 457. 1095. Pro toto hoc σκέπτεο
 δὴ νῦν ἄλλον infra post 1160. est ὡ νεοὶ οἱ νῦν ἄνδρες. Hoc
 distichum Welckerus cum sqq. in unum conflavit. 1096. χάριν
 τίθεσθαι Welckerus explicat ποιῆσαι τι ἐν χάριτι, χαρίζεσθαι.
 Camerarius: Οὐ γὰρ εἶναι αὐτῷ ἀνάγκην, ἤγουν οὐκέτι δοκεῖν
 ὑπηρετῆσαι ἐκείνῳ, ἐφ' οἷς πρότερον χάριν οἶδε. 1098.
 Graefius ἐκ λινέης νεφέλης: Welckero λίμνη aucupum videtur
 esse vocabulum incognitum. 1099. βρόχον aliquot libri: Scali-
 ger et Schaeferus βρόχον voce efferendum praecipiant: v. Matth.
 Gr. p. 69. Hermann. El. D. M. 60. 1100. Camerarius: Ἀλλὰ
 σὺ στεροθῆεις τῆς ἡμετέρας φιλίας ὅπερ ποτε γνώσῃ, ὡς ἐχέ-
 φρων καὶ ἀρτιόφρων καὶ εὐγνώμων ἦμην. Cfr. 1241 sq.
 1305 sqq. 1101. Camerarius: Ἀτελὲς τὸ ἐλεγεῖον. μέμψασθαι
 δὲ δοκεῖ τινα αἴτιον γεγονότα τῆς διαλύσεως τῆς τοῦ δαίνα
 πρὸς τὸν ποιητὴν [φιλίας. οὐκ εὔ συνεβούλευεν, ἢ ὄλοιτο,
 φησίν, ὁ συμβουλεύσας σοι ἀπολιπόντα ἐμὲ φοιτᾶν σὲ πρὸς
 ἄλλον. Cfr. 1239 sq. 1262. Boissonadius χῶστις conjicit, ut sqq.
 adhaereant.

"Υβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην. πάντως Κύρνε καὶ ἕμμι' ἀπολεῖ.

1105 Εἰς βάσανον δ' ἔλθῶν, παρατριβόμενός τε μολίβδῳ,
χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔση.

"Ω μοι ἐγὼ δειλός! καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παθῶν γενόμεν.

Κύρν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
1110 νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνὴρ.
ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

1115 Χρήματ' ἔχον πενήνῃ μὲ ὠνειδίσας. ἀλλὰ τὰ μὲν μοι
ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἡμεροέστατε πάντων,
σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὧν γίγνεται ἐσθλὸς ἀνὴρ.

"Ἡβης μέτρον ἔχοιμι, φίλοῦ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
1120 Ἀητοΐδης καὶ Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεὺς,
ὄφρα βίον ζῶοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,
ἦβη καὶ πλούτῳ θυμὸν ἱανόμενος.

Μὴ με κακῶν μίμνησκε. πέπονθά τοι οἶά τ' Ὀδυσσεύς,
ὄστ' Ἀἰδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἔξαναδύς,
1125 ὅς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλεῖ θυμῷ
Πηγελόπης ἔμφρων, κουριδῆς ἀλόχου,

1103. Athen. XII, 525, C. Cfr. supra 603. 1104. Sic A: reliqui ἕμᾶς ὀλεῖ, ἕμᾶς ὀλεῖ. Welckerus ἕμμι' ἀπολεῖ conjiciebat. 1105. Welckero Parodia v. 830 sqq. De puello intellige.

1108. φίλοις ὁ πόνος A. δειλά libri omnes. 1115. τεμεμοι A: τὰ μέντοι AO: ταῦτα μὲν μοι F. 1118. γίγνεται AKO: reliqui γίγνομαι. 1121. βίον] δίαιτη A. 1123. μίμνησκε A: reliqui μέμνησθε. 1124. αἰδεω A: reliqui αἰδοῦ. 1125. ἀνείλατο νηλεῖ θυμῷ A: reliqui ἀνείλετο νηλεῖ χαλκῷ. Ἀνείλατο receptit Boissonadius: v. Lobeck. Phryn. 183. Butt. Gr. Max. I, 417.

ἢ μιν δὴδ' ὑπέμεινε φίλω παρὰ παιδί μένουσα,
ὄφρα τε γῆς ἐπέβη δειμαλέους τε μυχοῦς.

Ἐμπόμαι, πενήης θυμοσφύρου οὐ μελεδαίνων,
οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἱ με λέγουσι κακῶς.

1130

Ἄλλ' ἦβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἢ μ' ἐπιλείπει,
κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
ζητῶμεν δ' ἔλκει φάρμακα φρομένο.

Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλή ἔνεστιν,
ἄλλοι δ' Οὐλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.

1135

ᾧχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ᾧχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτες τ' ὧ φίλε γῆν ἔλιπον.

ὄρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἄζεται ἀθανάτους.

1140

εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.

ἀλλ' ὄφρα τις ζῶει καὶ ὄρα φάος ἡλίοιο,
εὐσεβέων περὶ θεοὺς Ἐλπίδα προσμενέτω,

εὐχέσθω δὲ θεοῖσι κατ' ἀγλαὰ μηρία καίων,

1145

Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμᾶτῃ θυέτω.

1127. ἢ μιν A: reliqui ἢ μὲν. παρὰ A: reliqui πρός.

1128. δειμαλέους γε μυχοῦς septem libri: Wassenberghius ingeniose ὄφρ' Ἰθάκης ἐπέβη δαιδαλέου τε μυχοῦ (μυχὸν δαιδαλέον dici ratus thalamum eleganter et affabre structum). Μυχοῦς intellige a procis occupatos: casus mutari oportebat ut in diverso intellectu: ἐπιβαίνειν τι est Homer. II. O, 226. Odys. E, 50. Ceterum A δειλαιέους. 1129. Sic A: ἐλπίομαι K: reliqui εἰ πίομαι. Vulgo cum Stobaeo Οὔτε γε μὴν πενήης — μελεδαίνω. Scriptura A Welckero inde orta videtur, quod sententia in poculis adhiberetur. Post 1130. Boissonadio lacuna videtur esse. 1131. Mimnermea sententia. 1135 sqq. Cfr. Hesiodi Opp. 199 sqq. 1136. Libri Οὐλυμπον. 1141. ἐφθιται Schaeferus. 1145. κατ' ἀγλαὰ μ. καίων Schaeferus: libri καὶ ἀγλαὰ μ. κ. 1146. δὲ πρώτῃ Geelius.

φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
οἱ θεῶν ἀθιανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι

1150 αἰὲν ἐπ' ἀλλοτριῶς κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
μίσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Μὴ ποτε τὸν παρεόντα μεθεῖς φίλον ἄλλον ἐρεῦνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη μοι πλουτεῦντι κακῶν ἀπάτεροτε μεριμνέων
ζῶειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

1155 Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὐχομαι, ἀλλὰ μοι εἴη
ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Πλοῦτος καὶ σοφίῃ θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεὶ·
οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις,
ὡς δ' αὐτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,

1160 ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδου.

Ὄφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὐῶτα καὶ νόος ἀνδρῶν
ἐν μέσσω στηθῶν ἐν συννετοῖς ἱρύεται.

1165 Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μὴ ποθ' ὀμάρτει,
εὐτ' ἂν ὁδοῦ τελέης τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην.

Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

1148. οὐδὲν A: reliqui μηδέν. 1161. παισὶν καταθήσειν
AO: voluerunt καταθήσει. Cfr. 409. 10., quorum versuum hanc
Parodiam esse censet Welckerus. 1161. εὐξύνετος Stobaei co-
dex A: οὐ συννετοῖς Theognidis A: hinc Geelius εὐσυννετοῖς.
1166. οδοὺς τελεῆσι τέρματ' ἐπεμπορίην A: τέρματά τ' ἐμπορίας
octo libri: τέρματ' ἐμπορίας duo. 1167. ἐσθλὰ δ' ἔργα, int.
ἀπόκρισις, Geelius.

Ἐκ καχεταυρίας κακὰ γίγνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτός
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους. 1170

Γνώμην Κύρνε θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην·
ἀνθρώπου γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
ὦ μάκαρ, ὅστις δὴ μιν ἔχει φρεσίν· ἢ πολὺ κρείσσων
ὑβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου
ἔστι· κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὔτι κάκιον· 1175
πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων Κύρνε πέλει κακότης.

Εἰς εἰς ἔργων ἀισχρῶν ἀπαθῆς καὶ ἀεργός,
Κύρνε! μεγίστην κεν πείραν ἔχῃς ἀρετῆς.

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
ἔργει μὴδ' ἔρδειν μῆτε λέγειν ἀσεβῆ. 1180

Ἀημόφραγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.

Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα, τάτ' ἐν παύροισι πέφυκεν
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὐδένα Κύρον ἀγαὶ φαεσιμβρότου ἡελίοιο
ἄνδρ' ἐφορῶσ' ὧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται. 1185

Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέραμα βάλῃ.
οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
θνητὸς ἀνὴρ δῶρσις βουλόμενος προφύγοι. 1190

1170. *μεγάλως* Camerarius. 1171. Bekkerus malit *ἀριστον*.

1173. ὦ μάκαρ Naekius Choeril. 106. 1176. τούτου Camera-
rius: totum distichum Geelius sibi persuadere nequit esse a The-
ognide. 1177. εἰς libri plerique: legebatur εἰδ'. 1178. με-
γίστης κεν πείρατ' ἔχῃς ἀρετῆς Geelius malit. 1181 sq. Wel-
ckero Parodia v. 682 sq. 1189. πέμπη A. 1190. οὐλομένης
προφ. Aug. Matthiae. προφυγή A: reliqui προφυγεῖν. Vulgata
est a Turnebo.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῶ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
 τεθνεώς, ἀλλὰ τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
 ἀσπάλαδοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρωῶμα θανόντι·
 τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν.

1195 Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνηθι· οὐ γὰρ ἀνεκτὸν
 ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.

Ἵοριθος γωνίην Πολυπαῖδη ὀξὺ βοώσης
 ἤκουσ', ἦτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
 ὠραίου· καὶ μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
 1200 ὅτι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀρούρας,
 οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων ἔλκουσιν ἀρότρον,
 τῆς * ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλῆς.

Οὐκ εἴμ', οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
 οἴμωχθεῖς ὑπὸ γῆν εἰσι τύραννος ἀνήρ,
 1205 οὐδ' ἂν ἐκείνος ἐμοῦ τεθνηότος οὐτ' ἀνιωτο
 οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.

1193. δέ A: γε E: multi ignorant particulam. Vide Wernick. Tryphiod. 175. Boissonadius: ἀσπάλαδοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρωῶμα θανόντι τὸ ξύλον κτλ. 1195. Μήτι A: vulgo μήτε.

1197. Hesiod. Opp. 450. 1198. ἀρότου A: reliqui ἀρότρον.

1199. Dissen. Pind. Fraggm. p. 672. 1201. κύφων — ἀρότρον AKO. 1202. Sic libri: Brunckius τῆς αἰεὶ χαλεπῆς vel τῆς πάντα συμπεροῆς: Welckerus τῆς αἰεμνήστῆς semper memorabilis, non obliuiscendae, tristissimae. Boissonadius ἄλλοις facile esse coniectu, interpretationem dubitabilem. Ceterum ἄλλης L: μνηστῆς C Aldus. Referunt ad infelicem navigationem, quia poeta absente bona ejus direpta fuerant. Camerarius autem: Διὰ τὴν ἐπιπόθητον καὶ ἐγγυθηθεῖσαν ταῖς ἐλπίσι πραγματείαν, ἣ οὐκ οἶδ' ὅ τι γε καὶ ἄλλο, τῆς γραφῆς ὑπόπτου οὔσης.

1203. Οὐκ εἴμι scil. κληθεῖς ὑπ' ἀνδρὸς τυράννου. κεκλήσεται libri plerique: κεκλαύσεται Brunckius. 1204. ὑπὸ A: reliqui ἐπὶ. 1205. τεθνηότος AO: τεθνηότος G. Vide Buttman. Gr. Max. II, 16. 1206. δάκρυα θερμὰ βάλοι Passovius.

Οὔτε σε κομάζειν ἀπερούχομεν οὔτε καλοῦμεν·
ἀργαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὐτ' ἂν ἀπῆς.

Αἶθρων μὲν γένος ἐμί, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρώας γῆς ἀπερνούμενος.

1210

Μὴ μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας,
Ἄργυροι. σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἤμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ' ἄλλα μὲν ἐστι γύναι κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
φρεύομεν, ἀργαλή δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὐδ' ἡμᾶς περναῖσι· πόλις γε μὲν ἐστι καὶ ἡμῖν
καλή, Αἰθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

1215

Μὴ ποτε παρὸ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς Κύρῳ ἐπιτερόμενοι.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἔξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥάδιον ἔξαπατᾶν.

1220

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσιν
πταίσματα τῆς γνώμης Κύρνε ταρασσομένης.

Οὐδὲν Κύρῳ ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ τὸν ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

1207. Sic A: reliqui ἀπερούχομαι et καλοῦμαι. 1208. Libri ἀργαλέος γὰρ εἰών: ἀργαλέος Bergkiius apud Zimmermann. Diar. Philoll. 1835, 39. p. 317. παρεών Camerarius. 1211 sqq. Welckerus: »Equidem et hic sirpum video eoque significari puto *Theognidem poetam*. Quadrant in eum et parentes nobiles, quorum dignitatem Argyris minoris quam par esset aestimat, et exsilium, et quod servile nihil ei inesse dicitur, ut ipse ait 530. οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι. Sub Argyri — quam Vinetus pro uxore poetae habebat — latent divites e plebe, quos servilem animum nondum exuisse plus semel innuit. Denique Αἰθαῖον πεδίου ad oblivionem spectat, doloris remedium, quo sese consolatur.»

1215. οὐδ' libri. γε A: reliqui δέ. 1217. Sic A: reliqui κλαίοντι, κλαίουσι. 1219. Libri δυσμενεῖ: emendavit Bergkiius apud Zimmermann. Diar. Philoll. 1835, 39. p. 316. Versus 1221—1230. absunt a codicibus; addidit eos e Stobaeo et Athenaeo Vinetus.

1225 Οὐδὲν Κύρον ἀγαθῆς γλυκερώτερον ἔστι γυναικός.
 μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἐμοὶ γίγνου ἀληθοσύνης.

Ἀληθείη δὲ παρέστω
 σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιοτάτων.

Ἴπδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,
 1230 τεθνηκώς ζωῶ φθεγγόμενος στόματι.

Σχέτλι Ἔρως, μανίαι σ' ἐτιθνήσαντο λαβοῦσαι.
 ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Ἴλιον ἀκρόπολις,
 ὤλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ὤλετο δ' Αἴας,
 ἔσθλός Ὀϊλιάδης, σῆσιν ἀτασθαλίαις.

1235 ὦ παῖ, ἄκουσον ἐμεῦ δαμάσας φρένας. οὐ τοι ἀπειθῆ
 μῦθον ἐρῶ τῇ σῆ καρδίῃ οὐδ' ἄχαριν.
 ἀλλὰ τλήθι νόῳ συνιδεῖν ἔπος. οὐ τοι ἀνάγκη
 τοῦθ' ἔρδειν ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ἦ.

Πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια
 1240 καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ. τῶν δὲ σὺ μὴ ξύνει.

Χαιρήσεις τῇ πρόσθε παροιχομένη φιλότῃτι,
 τῆς δὲ παρερχομένης οὐκέτ' ἔση ταμίης.

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὤμεν· ἔπειτ' ἄλλοισιν ὀμιλεῖν,
 ἧθος ἔχων δόλιον, πίστεος ἀντίτυπον.

1225 sq. Grotius: *Hoc ego verum conscius et testis sum tibi tuque mihi.* 1227. Mimnermi fr. 8. 1229. Athen. VIII, 457, B. Σημαίνει γὰρ κόχλον. Hesychius v. Κόχλος· τοῖς θαλαττίοις κόχλοις ἐχρῶντο πρὸ τῆς τῶν σαλπύγγων εὐρήσεως. 1231 sqq. usque ad finem ex codice A protraxit Bekkerus, ubi ἐλεγείων β' inscripti sunt versus. 1231. Μανίαι Welckerus. 1232. Corrigebant μὴν, μὲν γ'. Sed v. Hermann. Viger. 827. Recte Boissonadius *Pronunciabant*, inquit, *puto μένν.* 1237. *συνιδεῖν* Lachmannus. 1238. Vide 1086. Welckero singula fere verba hujus tetrastichi ex seria poesi decerpta ad ludibrium deflexa videntur. 1243. *ομιλεῖ* A: cfr. 597.

Οὐποθ' ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίζεται· οὐδέ ποθ' ἡμεῖς 1245
πιστοὶ ἐπ' ἀλλήλοις καὶ φίλοι ἰσσομένθα.

Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν, ἴσθι δὲ θυμῷ
ὡς σ' ἐφ' ἀμαρτωλῇ τίσομαι ὡς δύναμαι.

Παῖ, σὺ μὲν αὐτως ἵππος ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,
αὐθις ἐπὶ σταθμοὺς ἤλυθες ἡμετέρους, 1250
ἠνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλὸν
κρήνην τε ψυχρὴν ἄλσιά τε σκιερά.

Ὀλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
θηρενταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.

Ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους 1255
καὶ κύνας, οὐποτέ οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.

ᾠ παῖ, ἰκτίνοισι πολυπλάγκτοισιν ὁμοῖος
ὀργήν, ἄλλοτε τοῖς ἄλλοτε * τοῖσι φιλεῖν.

ᾠ παῖ, τὴν μορφὴν μὲν ἔφυς καλός, ἀλλ' ἐπίκειται 1260
καρτερός ἀγνώμων σῆ κεφαλῇ στέφανος·
ἰκτίνου γὰρ ἔχεις ἀγγιστρόφου ἐν φρεσὶν ἦθος,
ἄλλων ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

ᾠ παῖ, ὅς εὖ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβήν,
οὐδέ τις ἀντ' ἀγαθῶν ἔστι χάρις παρὰ σοί· 1265
οὐδέν πώ μ' ὤνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλάκις ἦδη
εὖ ἔρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.

Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον. οὔτε γὰρ ἵππος
ἠνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,

1246. »Fort. ἔτ. Bekkerus. 1249. Passovius post αὐτως
incidi volebat. Cfr. 1361. 1253 sq. Solonis Eleg. fr. 12.
1255 sq. Imitatio versuum Soloneorum. 1257. ἰκτίνοισι Wel-
ckerus: libri κινδύνοισι. Cfr. 1261. 1302. 1258. φίλην Boisso-
nadius. Forsitan τοῖς φίλος εἶ. 1262. Cfr. 1152. Scripsi ἄλ-
λων cum A: supra δειλῶν.

ἀλλὰ τὸν ὕστερον ἄνδρα φέρει κριθαῖσι κορεσθεῖς·
1270 ὡς δ' αὐτῶς καὶ παῖς τὸν παρόντα φιλεῖ.

ᾠ παῖ, μαροσύνης ἀπὸ μὲν νόον ὤλεσας ἐσθλόν,
αἰσχύνῃ δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου,
ἄμμε δ' ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
ἦκά γ' ἐνωρμίσθη νυκτὸς ἐπειγόμενος.

1275 Ὁραῖος καὶ Ἔρως ἐπιτέλλεται, ἠνίκα περ γῆ
ἀνθεσιν εἰσρινοῖς θάλλει ἀεξομένη.
τῆμος Ἔρως προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
εἰσιν ἐπ' ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
1280 πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσεται, ὧ καλὲ παῖ.
οὐ γὰρ ἁμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
τῶν δὲ καλῶν παιδῶν * ουτοσετουτ' ἀδικῶν.

ᾠ παῖ, μὴ μὲ ἀδίκει· — ἐτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι, — εὐφροσύνη τοῦτο συνεῖς ἀγαθῆ.
1285 οὐ γὰρ τοί με δόλῳ παρελεύσεαι οὐδ' ἀπατήσεις·
νικήσας γὰρ ἔχεις τὸ πλέον ἐξοπίσω.
ἀλλὰ σ' ἐγὼ τρώσω φεύγοντά με, ὡς ποτὲ φασιν
Ἰασίου κούρην, παρθένον Ἰασίην,
ὠραῖην περ εὐῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
1290 φεύγειν· ζωσαμένη δ' ἔργ' ἀτέλεστα τέλει,
πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη·
ὄχητο δ' ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὄρεων,

1271. μαροσυνης απο μεν Α. 1274. ἐπειγόμενης Passovius. Cfr. 1376. 1279 sqq. Passovio Parodia v. 1247 sq.

1281. κάθημαι jocosely translatum a re judiciali, judex consedi.

1282. Passovius οὐ τίσις ἀντ' ἀδικῶν: Hermannus οὐτις ὁ τοῦτ' ἀδικῶν: Boissonadius οὐ τίσις οὐδ' ἀδικῶν: Welckerus οὐτις ἐτ' οὐκ ἀδικῶν. An οὐ τίσις οὐδὲ δίκαι? 1283. Verba εἶτι — βούλομαι parenthesi inclusi cum Passovio. 1287. Bekkerus conj. περ: Lachmannus μεν: fort. γε. 1290. φεύγειν. Hesiodus fr. LXXV. Ποδώκης δι' Ἀταλάντα. Vide Propert. I, 1, 9.

φεύγουσ' ἡμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.

ᾠ παῖ, μή με κατοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης, 1295
μηδέ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
οἴχηται προσφέρουσα. θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν
βάξιν τ' ἀνθρώπων, ἥπια νωσάμενος.

ᾠ παῖ, μέγρι τίνος με προσεύξεται; ὡς σε διώκων 1300
διζήμ'· ἀλλὰ τί μοι τέμα γένοιτο κιχεῖν
σῆς ὀργῆς. σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμὸν
φεύγεις, ἰκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.
ἀλλ' ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν. οὐκέτι δηρὸν
ἔξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεράνου.

Θυμῷ γνοῦς ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος 1305
ὠκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεῖς χάλασον
δεσμοῦ, μή ποτε καὶ σὺ βιήσῃαι, ὄβοιμε παίδων,
Κυπρογενοῦς δ' ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
ὡσπερ ἐγὼ νῦν ὦδ' ἐπὶ σοί. σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
μηδέ σε νικήσῃ * παιδαῖδη κακότης. 1310

Οὐκ ἔλαθες κλέπας, ὦ παῖ. καὶ γάρ σε * δίωμαι
τούτοις οἷσπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος
ἔπλευ, ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα·
οὐ μὲν δὴ τούτοις γ' ἦσθα φίλος πρότερον.
ἀλλ' ἐγὼ ἐκ πάντων σ' ἐδόξουν θήσεσθαι ἑταῖρον 1315
πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.

1295. ὀρίναις A. 1296. Passovius δώματι aut δώμασι.
H. Z, 345. "Ὡς μ' ὄφελ", . . . οἴχεσθαι προσφέρουσα κακῆ
ἀνέμοιο θύελλα. 1301. σησοιγη codex: emendavit Hermannus.
1307. χάλασον δεσμοῦ. Similia Mitscherlich. Hor. Carmm. III,
10, 10. 1309. ὦδ'] A οἱ δ'. 1310. Passovius conjicit παιδο-
φίλη, Boissonadius παιδίον, ἢ φιλότης, Welckerus cum v.
παιδαῖδης confert Πλαταῖδης Theodorid. Epigr. 8., Geelius παῖ,
δαῖη κακότης. 1311. Hermannus καὶ γάρ σε δίωμαι: Seid-
lerus καὶ γάρ σε δίωμαι σε. 1315. θήσεσθαι Seidlerus: A ση-
σεσθαι. 1316. ἔχοισθα A. Seidlerus malit καὶ τοι νῦν ἄλλον
ἔχοισθα.

ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδων κειμαι· σὲ δὲ μήτις ἀπάντων
ἀνθρώπων ἔσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

ᾠ παῖ, ἐπεὶ σοι δῶκε θεὰ χάριν ἱμερόεσσαν
1320 Κύπρις, σὸν δ' εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
τῶνδ' ἐπάκουσον ἐπιῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
γνούς ἔρος ὡς χαλεπὸν γίγνεται ἀνδρὶ φέρειν.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
θυμοβόρους, στρέψον δ' αὖτις ἐς εὐφροσύνας,
1325 μερμήρας δ' ἀπόπανε κακάς, δὸς δ' εὐφρονη θυμῷ
μέτ' ἤβης τελέσαντ' ἔργματα σωφροσύνης.

ᾠ παῖ, ἕως ἂν ἔχῃς λείαν γένυν, οὔποτε σαίνων
παύσομαι, οὐδ' εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.

Σοὶ τε διδόντ' ἔτι καλόν, ἐμοὶ τ' οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
1330 αἰτεῖν. ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων·
αἰδέο μ', ὦ παῖ . . . διδούς χάριν, εἴ ποτε καὶ σὺ
ἔξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

Χρητίζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσειαι· ἀλλὰ σε δαίμων
δοίῃ τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

1335 Ὀλβιος ὅστις ἐρῶν γυμνάζεται, οἶκαδε δ' ἐλθῶν
εὔδει σὺν καλῷ παιδί πανημέριος.

Οὐκέτ' ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτισ' ἀνίας,
μόχθους τ' ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
ἐκλέλυμαι δὲ πόθου πρὸς εὔστεφάνου Κυθραεῖης·
1340 σοὶ δ' ὦ παῖ χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ.

1318. παιδα φιλεῖν A: cf. 1345. 1319. ἐπεὶ σοι Passovius:
A τοι. 1323. Passovius Κυπρογένη conjicit, v. Meinek. Eu-
phor. 64. Bekkerus Κυπρογενέας, v. 1386. 1331. Inserunt καλέ,
sed Passovio ex v. 1303. aptius videbatur ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν.

1333. Cfr. 957 sq. 1335. δ' interposuit Bekkerus. 1336. ευ-
δειν A.

Αἰ' αἶ, παιδὸς ἐρῶ ἀπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
 πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοῦκ ἐθέλοντος ἐμοῦ.
 τλήσομαι οὐ κούψας ἀκούσια πολλὰ βίαια·
 οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδί δαμείς ἐφάνην.

Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεὶ ποτε καὶ Γανυμήδους 1345

ἦρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
 ἀρπάξας δ' ἐς Ὀλυμπον ἀνήγαγε, καὶ μιν ἔθνηκεν
 δαίμονα παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἔρατόν.
 οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὕνεκα καγὼ
 ἕξεμάνην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς. 1350

ᾠ παῖ, μὴ κόμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρῖ·
 οὐ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρῖ νέῳ.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἐστι καὶ ἀρπαλέος καὶ ἀπηνής,
 ὄφρα τέλειος ἔη Κύρνε νέοισιν ἔρωσ.
 ἦν μὲν γὰρ τελέση, γλυκὺ γίγνεται· ἴν δὲ διώκων 1355
 μὴ τελέση, πάντων τοῦτ' ἀνηρότατον.

Αἰεὶ παιδοφίλησιν ἐπὶ ζυγὸν ἀνθένι κεῖται
 δύσμορον, ἀργαλέον μνήμα φιλοξενίης.

Χρὴ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλότητα
 ὥσπερ κληματίνῳ χεῖρα πυρὶ προσάγειν. 1360

Ναῦς πέτρῃ προσέκυρσας ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτῶν,
 ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.

Οὐδαμὰ σ' οὐδ' ἀπεὼν δηλήσομαι· οὐδέ με πείσει
 οὐδεὶς ἀνθρώπων ὥστε με μὴ σε φιλεῖν.

1342. με — κοῦκ ἐθέλοντος ἐμοῦ. Vide Matth. Gr. §. 561.

1343. ἀκούσια Welckerus et Boissonadius: Α ἀέκουσι. 1344. Boissonadius confert Homer. Odys. Θ, 231. Αἴην γὰρ αἰκελίως ἔδαμάσθην Κύμασιν ἐν πολλοῖς. 1350. J. C. Orellius ἕξεμάνην. Legebatur ἕξεδάμην. 1353. Cfr. v. 301. 1353. Sic cum Boissonadio scripsi: Bekkerus οὐδαμὰ σοῦ δ' ἀπεὼν δηλήσομαι.

1365 ὦ παίδων κάλλιστε καὶ ἰμεροέστατε πάντων,
στῆθ' αὐτοῦ καὶ μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.

Παιδὸς τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἑταῖρος
οὐδεὶς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρϋόντα φιλεῖ.

1370 Παιδὸς ἔρως καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι·
πολλὸν δ' εὐρέσθαι ῥήτερον ἢ τελείαι.
μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέματαί κακά, μυρία δ' ἐσθλά·
ἀλλ' ἐν τοι ταύτῃ καὶ τις ἔνεστι χάρις.

Οὐδαμὰ πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν
αἰεὶ σπουδαίην ἔρχεται ἀγγελίην.

1375 Ὀλβιος ὅστις παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν,
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νῦξ ἐπιούσα μέλει.

Καλὸς ἐὼν κακότητι φίλων δειλοῖσιν ὀμιλεῖς
ἀνδράσι, καὶ διὰ τοῦτ' αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ' ἀέκων τῆς σῆς φιλότῃτος ἀμαρτῶν,
1380 ὠνήμην ἔρδων οἰά τ' ἐλεύθερος ὢν.

Ἄνθρωποι σ' ἐδόκουν χρυσιῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς.

Κυπρογενοῦς δῶρον ἰσπεράνου
γίγνεται ἀνθρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
1385 ἂν μὴ Κυπρογενῆς δῶ λύσιν ἐκ χαλεπῶν.

Κυπρογενὲς Κυθήρεια δολοπλόκε, σοὶ τι περισσύν
Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν.
δαμναῖς δ' ἀνθρώπων πυκινὰς φρένας, οὐδέ τις ἐστίν
οὕτως ἴφθιμος καὶ σοφὸς ὥστε φρυγεῖν.

Alius V. D. οὐδαμὰ δ' οὐδ' ἀπεὼν σέο λήσομαι. Cfr. 1279.
Ceterum cum Welckero distichum diremi. 1365. Cfr. 1117.

1382. 83. A conjunctim ἐλθεῖν κυπρογενοῦς δῶρον ἰσπ. Dis-
pescuit Bekkerus. 1385. Fort. ἢ μὴ. 1386. κυπρόγενες κυ-
θήρεια A. Hinc Passovius malit Κυπρογένεια Κύθειρα, cl.
Jacobs. Anth. Pal. 606.

VIII. Ionis Chii.

Olymp. LXXXII, 2.

Scholiasta Aristoph. Pac. 850. ell. Suida v. *Ἴων* et v. *Διθυραμβοδιδάσκαλος* et *Harprocratone* s. v.: *Ἴων* ὁ Χῖος, διθυράμβων καὶ τραγωδίας καὶ μελῶν ποιητής. — περιβόητος δὲ ἐγένετο. ἔγραψε δὲ καὶ κωμωδίας καὶ ἐπιγράμματα καὶ παιᾶνας καὶ ὕμνους καὶ σόλια καὶ ἐγκώμια καὶ ἐλεγεία καὶ καταλογάδην τὸν πρεσβευτικὸν λεγόμενον, ὃν νόθον ἀξιούσι τινες καὶ οὐχὶ αὐτοῦ. φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ κτίσις καὶ κοσμολογικὸς καὶ ὑπομήματα καὶ ἄλλα τινά. καὶ πᾶν δόκιμος ἦν. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ νικῆσαι καὶ εὐνοίας χάριν προῖκα Χῖον οἶνον πέμψαι Ἀθηναίους. Σωκράτους δὲ τοῦ φιλοσόφου ἔστιν εἰς αὐτὸν λόγος λεγόμενος Ἴων· μέμνηται αὐτοῦ καὶ Καλλιμαχος ἐν τοῖς χωλιάμβοις, ὅτι πολλὰ ἔγραψεν. υἱὸς δὲ ἦν Ὀρθομένους, ἐπικλησὶν δὲ Ξούθου. ἤρξατο δὲ τὰς τραγωδίας διδάσκειν ἐπὶ τῆς ὀδοηχοστῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος. δράματα δὲ αὐτοῦ δώδεκα, οἱ δὲ τριάκοντα, ἄλλοι δὲ τεσσαράκοντί φασιν.

I. Ἐλεγείαι.

1.

Θυρσοφόροισι φίλος μέγα πρεσβέων Διόνυσος·
 αὕτη γὰρ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων,
 αἶ τε Πανελλήνων ἀγοραὶ θαλία τε ἀνάκτων,
 ἐξ οὗ βοτρυνέσσ' οἴνας ὑποχθόνιον

Ionis Chii Fr. 1. Athenaeus X, 447, D. *Τῷ δ' ἡμετέρῳ χορῶ (libri χρόνῳ) οἶνος φίλος ὢν θυρσοφόροις (libri θυρσοφόρος), μέγα πρεσβέων Διόνυσος, φησὶν Ἴων ὁ Χῖος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, αὕτη γὰρ κτλ.* Unde primum versum concinnavit Casaubonus. Exponit poeta, quot et quanta bona vini inventio humano generi procreaverit. 2. *λόγια, hilares convivantium sermones.* V. Lobeck. Phryn. 198.

- 5 πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῶ * ἐπήξατο πήχει
 αἰθέρος· ὀφθαλμῶν δ' ἐξέθορον πυκνοὶ
 παῖδες φωνήεντες, ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ' ἄλλω,
 πρὶν δὲ σιωπῶσιν· παυσάμενοι δὲ βοῆς
 νέκταρ ἀμέλγονται μόνον ὄλβιον ἀνθρώποισι,
 10 ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφνές·
 τοῦ θαλία φίλα τέκνα φιλοφροσύναι τε χοροὶ τε·
 τῶν ἀγαθῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φύσιν.
 τοῦ σὺ πάτερ Διόνυσε φιλοστεφάνοισιν ἀρέσκων
 ἀνδράσιν, εὐθύμων συμποσίων πούτανι,
 15 χαίρει· δίδου δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων,
 πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

2.

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε,
 ἡμῶν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόου θέρραπες

5. ἐπήξατο PVL: ἐπήξατο C: ἐξήξατο Nieberdingius: ἐ-
 πτύξατο Casaubonus, quod Hermannus in Zimmermanni Diar. Phi-
 loll. 1837, 39. p. 324. ita probat, ut praeterea reponat αἰθέρ'·
 ἀπ' ὀφθαλμῶν κτλ. Verum videtur quod conjecit Lobeckius
 Paralipp. Gramm. Gr. 450. ἐπορέξατο. 7. De uvis calcandis lo-
 quitur, quae in torcular conjectae strepitum edunt. 9. πτότον
 ὄλβιον Jacobsius. Ibidem αὐτοφνές illustrant cll. Homer. Od. Δ,
 220. νέκταρ ἀμέλγονται, nectareus inde latex exprimitur. 12.
 Intellige: Harum rerum optimarum (f. τῶνδ' ἀγ.) vinum, qui rex
 est, naturam ostendit, h. e. haec omnia vinum excitavit. Οἶνον
 δαιμόνων ἐπέροτατον vocat poeta in Boissonadii An. Gr. III,
 293.; Vinum, deus qui est multo maximus poeta incertus apud
 Osann. Symbol. I, 71. Ceterum vide Mitscherlich. Hor. II, 707.
 et Ionis fr. 5, 3. De recludendis secretis pectoris sermo non est.
 15. Scribendum puto ἐπιήρανον. In vulgata scriptura αἰῶνα
 videtur esse in omnem vitam. Koepkianus πίνειν καὶ παίζειν a v.
 αἰῶνα suspendit.

Fr. 2. Athenaeus X, 463, B. Ἴων δ' ὁ Χῆός φησι·
 Χαιρέτω κτλ. 1. Aliis ἡμέτερος βασιλεὺς videtur dici mod-
 imperator, aliis rex Lacedaemoniorum, quod demonstrari putant
 Proclis mentione infra facta, aliis qui apparavit convivium, Osan-
 no Symbol. Hist. Litt. Gr. I, 75. ipse Jupiter. Nobis Bacchus
 intelligendus videtur, a cujus invocatione rite ordiantur conviviae.
 Confer I, 10.

κιονάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὁ δὲ Χρυσὸς
οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.

σπένδοντες δ' ἀγνώως Ἡρακλεί τ' Ἀλκιμήν τε

5

Προκλεί Περσεΐδαις τ' ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι
πίνωμεν, παίζωμεν, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοιδή,
ὄρχεῖσθω τις· ἐκὼν δ' ἄρχε φιλοφροσύνης·
ὄντωα δ' εὐειδῆς μίμνει θήλεια πάρευνος,
κεῖνος τῶν ἄλλων ἀδρότερον πίεται.

10

3.

Ἐν δεκαχόρδῳ δ' αὖ δεκαβάμονα τάξιν ἔχους ἄν
τὰς συμφωνούσας ἀρμονίης τριόδους·

3. ὁ δὲ Χρυσός. Litera majuscula a pluribus VV. DD. reposita: Χρυσός servi nomen erat, qui vinum in terram effundere jubetur, priusquam convivae libarent. Aristoph. Vespp. 1252. παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσέ, συσκευάζε νῶν comparavit Bergkiius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1834, 53. p. 428. et Osannus l. c. I, 73. Lobeckius ad Soph. Ajac. p. 223. ὁ δὲ κρήσας, i. e. pincerna: alii alia. 4. Libri χειρῶν: emendavit Bentlejus, Lobeckius, Bergkiius Anacreont. 241. 5. Propter Alcmenam et Herculem et Persidas Jacobsio Argis convivium celebrari videbatur, Lacedaemone Hermanno aliisque: aliter Welckerus, qui Museo Rhenan. 1836, III. p. 440. haec scripsit: »Die Spende an Herakles, sammt Alkmena, Prokles und den Persiden, erklärt sich wohl daher, dass Prokles, des Pityreus Sohn, Argeier aus Epidauria nach Ionien führte, Paus. VII, 4, 3., so dass also nicht der Spartanische Prokles, sondern der Abkömmling des Ion zu verstehen wäre und die Verehrung des Herakles und der Persiden auf der Herkunft gewisser Familien in Chios von Argeiern beruhte.« 8. ἐκὼν δ' ἄρχε φιλοφρ. ad regem convivii referunt. Recte vero Hermannus ad unumquemque praesentium convivarum. 10. Vulgo κυδρότερον: Β ἀνδρότερον, unde ἀδρότερον dedit Dindorfius.

Fr. 3. Euclides Introd. Harmon. 19. Meibom. Ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ φθόγγου χοῶνται τῷ ὀνόματι (τόνος) οἱ λέγοντες ἐπιτάτα-
νον τὴν φόρμιγγα, καθάπερ Τέρπανδρος καὶ Ἴων· ὁ μὲν γὰρ φησιν·

Ἡμεῖς τοι τετραγῆρυν ἀποστέρξαντες αἰοιδῆν
ἐπιτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.
ὁ δέ· Ἐν δεκαχόρδῳ λύρα τὴν δεκαβάμονα κτλ.
quod correxit Hermannus l. c. p. 325: Accusativi, qui sunt in pentametro, appositio sunt ad δεκαβάμονα τάξιν. In fine versus ἔχουσα vulgo: ἔχεις ἀεὶ τὰς, ἔχειν ἀεὶ τὰς, ἔχεις ἄν τὰς

πρὶν μὲν σ' ἐπάτανον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες
 Ἕλληνας σπανίην μουσαν ἀειράμενοι.

4.

Ὡς ὁ μὲν ἠγορέη τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ
 καὶ φθίμενος ψυχῇ τεραπνὸν ἔχει βίοντον,
 εἶπερ Πυθαγόρης ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων
 ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.

II. Μέλη.

5.

Ἄδαμον παῖδα, ταυρωπὸν, νέον οὐ νέον,
 ἠδιστον πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων,
 οἶνον ἀερσίνοον, ἀνθρώπων πρῦτανιν.

variatur. Emendavit Hermannus. Δεκαβάμων τάξεις i. e. decem nervi. Cfr. Pherecratem apud Plutarch. Mus. XXX. et Boeckh. de Metr. Pind. 205. 206. 3. πρὶν μὲν οὖν ἐπτ. codex Barocc., πρὸς μὲν ἄρ' ἐπτ. Coventr. Vulgata a Bryennio est: πρὶν τε γὰρ Bacchus. 4. σπανίαν legebatur.

Fr. 4. Diogenes Laert. I, 120. Ἴων δ' ὁ Χῖος περὶ αὐτοῦ [Pherecyde Syrio] φησὶν· Ὡς ὁ μὲν κτλ.

II. Μέλη. Fr. 5. et 6. ex carminibus lyricis petita sunt. Fragmentum 5. servavit Athenaeus II, 35, E. Ἴων ὁ Χῖος φησὶν· Ἄδαμον κτλ. 1. ταυρωπὸς Bacchus, alias ταυρόμορφος, διὰ τὸ πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς ἔξουωθέντας, Athen. II, 38, C. νέον οὐ νέον vocat vinum aetate recens, vi. vetustum. 2. βαρυγδουποι ἐρωτες comissiones appellat juvenum vino calidorum versorumque in amores. Ut Bacchus ipse ἐρίβρομος vocatur. Πρόπολος ἐρώτων est qui excitat amores. 3. ἀερσίνοον Casaubonus: Β ἀερσίπνοον. Vulgo ἀερσίπνοον. Ἀερσίνοος est qui animos facit potantibus. Panyasis Ath. II, 36, D. μή σ' ὕβρις ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἀέρση. Ἀνθρώπων πρῦτανιν, cfr. Eleg. fr. I, 12.

6.

Οὐδ' ὄγε σῶμα τυπείς διφρεῖς τε κόρας ἐπιλάθεται ἀλκᾶς,
ἀλλ' ὀλιγοδρανείων φθογγάζεται·
θάνατον δ' ὄγε δουλοσύνας προβέβουλε.

7.

Ἀοῖον ἀεροφοίταν
ἀστέρα μείνωμεν ἀελίου λευκᾷ πτέρυγι πρόδρομον.

IX. Melanthii Atheniensis.

Olymp. LXXXVIII.

Athenaeus VIII, 543, B: Μελάνθιος ὁ τῆς τραγωδίας ποιητῆς ἔγραψε καὶ ἐλεγεία· κωμωδοῦσι δ' αὐτὸν ἐπ' ὀψοφαγία Λεύκων ἐν Φράτορσιν, Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ, Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ, ἐν δὲ τοῖς Ἰχθύσιον Ἀρχιππος τῷ δράματι ὡς ὀψοφάγον δῆσας πα-

Fr. 6. Philo Judaeus II, 466, 31. Mangey. Τοῦ περὶ τοὺς ὄρνιθας ἐναγωνίου μέμνηται καὶ ὁ τραγικὸς Ἴων διὰ τούτων· Οὐδ' ὄγε κτλ. De certaminibus gallorum gallinaceorum v. Platonem Legg. VII, 789, B. Aelian. Varr. Hist. II, 28.

Fr. 7. Schol. Aristoph. Pac. 830. et Suidas s. v. διθυραμβοδιδάσκαλοι. Ἴων ὁ Χῖος ἐποίησεν ᾠδὴν, ἧς ἡ ἀρχὴ Ἀοῖον κτλ. Παίζων οὖν ὁ Ἀριστοφάνης αἰοῖον αὐτὸν φησὶν ἀστέρα κληθῆναι. 1. Ἀεροφοίταν Bentejus: ἡεροφοίτης est i. q. ἡέριος, matutinus. Alii aërinaagum volunt. Similiter de Lucifero Plaut. Menaechm. I, 2, 62. Inde usque ad diurnam stellam crastinam potabimus. 2. μείνωμεν vulgo: Schol. μείνομεν, Suidas μῆνα μέν: Aldi editio Scholl. μείνωμεν, quod praestat. 3. λευκᾷ πτέρυγι scripsi: libri λευκῆ πτέρυγι, λεπτῆ πτέρυγι: Bentejus λευκοπτέρυγα. Valer. Flacc. VI, 507. Qualis roseis it Lucifer alis, Quem Venus illustri gaudet producere caelo. Vide Vossii Epp. Mythol. II, 1.

Melanthii Atheniensis Elegiarum unum frgm. quod superest, exstat Plut. Cim. IV. Ὁ Πολύγνωτος οὐκ ἦν τῶν βασιλέων οὐδ' ἀπ' ἐργολαβίας ἔγραφε τὴν στοάν, ἀλλὰ προῖκα φιλοτιμούμενος πρὸς τὴν πόλιν, ὡς οἱ τε συγγραφεῖς ἱστο-

ραδίδωσι τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον. Vide Bergkii Commentatt. de Com. Att. Antiq. Reliq. 540 sq.

Ἐξ ἐλεγείας.

Αὐτοῦ γὰρ δαπάναισι θεῶν ναοὺς ἀγορὰν τε
Κεκροπίαν κόσμησ' ἡμιθέων ἀρεταῖς.

X. Dionysii Atheniensis.

Olymp. LXXXIV.

Plutarchus Nic. IV. Ἴερον ἦν ἀνὴρ τεθραμμένος ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ Νικίου, περὶ τε γράμματα καὶ μουσικὴν ἐξησκημένος ὑπ' αὐτοῦ, προσποιούμενος δ' υἱὸς εἶναι Διονυσίου τοῦ Χαλκοῦ προσαγορευθέντος, οὗ καὶ ποιήματα σώζεται καὶ τῆς εἰς Ἰταλίαν ἀποικίας ἡγεμιὼν λεγόμενος ἔκτισε Θουρίους. Quidam teste Photio s. v. τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν ἀνατιθέασιν τῷ Χαλκιδεῖ (Χαλκῷ) Διονυσίῳ. Vide Lobeck. Agl. 980. Osann. Symbol. Hist. Græc. Litt. I, 81 sqq. Bergk. Commentatt. Com. Att. Antiq. 52 sq. Cognominatus est Χαλκοῦς teste Athen. XV, 669, D. διὰ τὸ συμβουλευσαί Ἀθηναίοις χαλκῷ νομίσματι χρῆσασθαι, καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλιμαχος ἐν τῇ τῶν ῥητορικῶν ἀναγραφῇ.

1.

ὦ Θεόδωρε δέχου τήνδε προπινομένην
τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν. ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω

ροῦσι καὶ Μελάνθιος ὁ ποιητῆς λέγει τὸν τρόπον τοῦτον· Αὐτοῦ κτλ. Ceterum Melanthius etiam πρὸς τὸν Κίμωνά ἐπαίξε δι' ἐλεγείας, v. Plut. l. c. 2. Vulgo Κεκρ. κόσμησε καὶ ἡμ. ἀγοραῖσιν. Correxii Reiskius.

Dionysii Atheniensis Fr. 1. Ath. XV, 669, D. Καὶ ὁ Δημόκριτος, Ἄλλ' ἵνα κἀγὼ, φησί, μνημονεύσω τῶν τοῦ

σοὶ πρώτῳ Χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.
καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θήμενος.

2.

Ἀγγελίας ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πεισόμενοι
καὶ κηλίκων ἔριδας διαλύσατε καὶ κατάθεσθε
τὴν ξύνεσιν παρ' ἐμοὶ καὶ τάδε μανθάνετε.

3.

Κότταβον ἐνθάδε σοὶ τρίτον ἐστάναι οἱ δυσέρωτες
ἡμεῖς προστίθεμεν γυμνασίῳ Βρομίῳ
κώρυκον· οἱ δὲ παρόντες ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες

Χαλκοῦ ποιητοῦ καὶ ρήτορος Διονυσίου, λέξω τι καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἐλεγείων. σὺ δέ, ὦ Θεόδωρε, τοῦτο γάρ σου τὸ κύριον ὄνομα, δέχου κτλ. Videtur hoc ipsum initium esse Dionysii elegiarum, quas Theodoro alicui dedicasse videtur: nam pentametrum praeposuisse poetam hexametro testis Heraclides Ponticus Ath. XIII, 602, C. Metaphoras, quibus omnia Dionysii carmina referta mirum in modum, a computationibus repetit. 3. Osannus Symbol. I, 105. σοὶ προτέρῳ Χαρίτων, tibi vel ante Gratias, quibus interdum primum poculum effundebatur. At Χαρίτων χάριτας cum acumine vocantur quae Gratiae gratificatae sunt. 4. τόδε Spanhemius: vulgo τότε. ἀντιπρόπιθι, Buttman. Gr. Max. §. 110, not. 4.

Fr. 2. Ath. XV, 669, B. 1. πεισόμενοι Casaubonus: libri πεισόμενοι. 2. κατάθεσθαι B.

Fr. 3. Ath. XV, 663, E. Μνημονεύει τῶν λατάγων καὶ τῶν κοττάβων καὶ ὁ Χαλκοῦς καλούμενος Διονύσιος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις διὰ τούτων· Κότταβον κτλ. 1 sq. Sermo est de ludo cottabi, quem in gratiam formosi alicujus pueri, sed qui idem durus esset amatoribus, instituunt combibones δυσέρωτες. Intellige: Ut cottabus (h. l. κοτταβεῖον) in tuam gratiam statuatur, nos misere amantes gymnasio Bacchi (certamini potationis) adjicimus κώρυκον. Sumpta tralatio ab athletarum usu quodam κωρύκου, de q. re v. Passov. s. v. Bernhardt in Diar. Litt. Halenss. 1836, Erg. Bl. 113, p. 903. conjicit: Κότταβος ἐνθάδε σοὶ τρίτος ἐστάναι, ὃν δυσέρωτες κτλ. En hic tertium statutus esto κότταβος, v. Syntax. 361. 3. Hermannus apud Zimmermann. Diar. Philoll. 1837, 39. p. 325: Jubet poeta manus in modum calicum cavare. Id Athenaeus p. 666, C. συνεστράμ-

ἐς σφαιράς κυλίκων· καὶ πρὶν ἐκεῖνον ἰδεῖν,
 5 ὄμματι βηματίσασθε τὸν αἰθέρα τὸν κατὰ κλίνην,
 εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκτέταται.

A.

Ἕμνους οἴνοχοεῖν ἐπιδέξια σοὶ τε καὶ ἡμῖν,
 τόνδε τὸν ἀρχαῖον τηλεδαπὸν τε φίλον
 εἰρσαίη γλώσσης ἀποπέμφομεν εἰς μέγαν αἶνον
 τοῦδ' ἐπὶ συμποσίου· διξιότης τε λόγου
 5 * Φαίακος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει.

μένη τῇ χειρὶ dicit, et p. 667, B. ἀγκυλοῦντα γὰρ δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα εὐρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον: eademque pagina, A. Antiphanes: ἀλλητικῶς δεῖ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους, οἶνον τέ μικρὸν ἐγγεῖαι καὶ μὴ πολὺν· ἔπειτ' ἀφήσεις. Verum vox ἐνείρετε videtur Osanni explicationem postulare, ex qua manus in ansis poculorum inserere jubentur convivae. Nam inter-dum ex ipsis poculis latex in cottabium fundebatur, v. Ath. XI, 479, E. XV, 667, E. 4. Videtur is, ad quem supra σοί, h. i. ἐκεῖνος refertur, impediturus fuisse cottabum, si vidisset jaculatoros esse vinum praemio fortasse osculo constituto. Absona conjectura ἰεῖν. 5. βηματίσασθε AB: βηματίσασθε PVL. κατακλίνην AB: κατὰ κλίνην P: pessime κατακλινῆ VL. Jubentur convivae oculis metiri spatium inter lectulum, in quo quisque decumbebant, et vas, in quod jaculari vinum oporteret, quamque alte, ut recte ferirent, jaciendum esset vinum. 6. Bernhardy l. c. εἶθ' ὅσον conjicit. ἐκτέταται. De schemate Pindarico v. Dissen. Pind. Ol. X, 6. Frgmm. p. 619. Matth. Gr. §. 303. Aliter Bernhardy l. c. explicat, conferri jubens Syntax. 422. At huius loci plane alia ratio est quam eorum de quibus eo l. sermo.

Fr. 4. Ath. XV, 668, F. Ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλπιανὸς ἦται πιεῖν μεγάλη κύλικι ἐπιλέγων ἐκ τῶν αὐτῶν ἐλεγείων καὶ τόδε· Ἕμνους κτλ. Excitat poeta convivas ad celebrandum cantibus vetustum vinum (τὸν ἀρχαῖον τηλεδαπὸν τε φίλον). Οἴνοχοεῖν unde pendeat obscurum est. 3. Vide Choerili fr. VIII. p. 163 sqq. Naeke. Sumptae imagines a re nautica. 5. Phaeacem oratorem celeberrimum intelligunt, cujus δεξιότητι λόγου tanquam summo exemplo poeta convivas instigaverit. Vide Osann. l. c. 135 sqq. Bergkii Commentatt. Com. Att. Antiq. 338 sq. ad calliditatem et versutiam Phaeacis refert. Alii de Phaeacibus cogitant: parum probabiliter utrique. Latet ulcus. Bernhardy l. c. desiderat adjectivum, ut φλύακος; et πέμπει scribit.

5.

Καί τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίῃ Διονύσου,
 συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται
 * * περὶ τοῦδε· τὸ γὰρ φίλον οὐκ ἀπόλωλε.

6.

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
 ἢ καταπαυομένοις ἢ τὸ ποθεινότατον;

XI. Eueni Parii.

Olymp. XCII.

Harpocration 88, 17. Bekker. *Εὐηνός. Δίῳ ἀναγράφουσιν Εὐηνούς ἐλεγείων ποιητὰς ὁμωνύμους ἀλλήλοις, καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν, ἀμφοτέρους λέγων Παρίους εἶναι· γνωρίζεσθαι δέ φησι τὸν νεώτερον μόνον· μέμνηται δὲ πατέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων (Phaed. 60, D. Phaedr. 267, A. Apol. Socr. 20, B.)*

Fr. 5. Ath. X, 443, C. Ὁ Ποντιανὸς ἔφη πάντων τούτων εἶναι τῶν δευνῶν μητρόπολιν τὸν οἶνον, δι' ὃν καὶ τὰς μέθας καὶ τὰς μανίας, ἔτι δὲ καὶ τὰς παροιμίας γίνεσθαι· οὐ τοὺς ἐκπαθῶς μεταλαμβάνοντας οὐ κακῶς ὁ Χαλκοῦς ἐπικαλούμενος Διονύσιος ἐν τοῖς ἐλεγείοις κυλίκων ἐρέτας ἔφη· *Καί τινες κτλ.* Loquitur poeta de convivis vinum apportantibus. De metaphora v. fr. 4. 1. καὶ τινες (τινες P) BP: καὶ πῖον Dindorfius conjicit. 3. Videntur Dindorfio paullo plura quam initium versus excidisse.

Fr. 6. Ath. XV, 702, C. Κατὰ τὸν Χαλκοῦν Διονύσιον· *Τί κτλ.* Sumpsit a Pindaro fr. Prosod. 59. (Aristoph. Eqq. 1270.) *Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, ἢ βαθύζωνόν τε Λατῶ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάττειραν ἀεῖσαι;* De formula v. Hesiod. Theog. 48.

1.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
 ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
 Καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἰς ὁ παλαιός,
 » Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε. «
 5 Τοὺς ξυνετοὺς δ' ἂν τις πείσσει τάχιστα λέγων ἐν,
 οἴπερ καὶ ῥάστης εἰσὶ διδασκαλίας.

2.

Βάχχου μέτρον ἄριστον ὃ μὴ πολὺ μῆδ' ἐλάχιστον·
 ἔστι γὰρ ἢ λύπης αἴτιος ἢ μανίης.
 χαίρει κιννάμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισι τέταρτος·
 τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἐτοιμότητος.

Eueni Parii Fr. I. Athen. IX, 367, E. Σιωπῶντος οὖν τοῦ Οὐλίπιανου, Ἄλλ' ἐγώ, φησὶν ὁ Λεωνίδης, εἰπεῖν εἰμὶ δίκαιος, πολλὰ ἤδη σιωπήσας. Πολλοῖς δ' ἀντιλέγειν μὲν, κατὰ τὸν Πάριον Εὐηρόν, ἔθος κτλ. 1. μὲν accessit ex Stobaeo Floril. LXXXII, 3. qui versus quattuor priores attulit. 2. ἐν ἔθει Stobaeus: Ath. ἐθέλει. 3. Athenaeus τούτοις. 4. Ath. X, 429, F. vulgo δοκοῦντ' ἐστίν: sed AP δοκοῦντ' ἐστ': B δοκοῦντες τ': C δοκοῦντι. Et δοκοῦντ' ἐστίν Stobaeus: ex A correctum est. Eurip. Suppl. 466. Σοὶ μὲν δοκέτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τάντια. 6. εἰσὶ VL: ABP εἰς. Dicit poeta, qui sapiant, propterea quod facillime se doceri patiantur, celeriter adduci ad concedendum, si quis recte rem exponat. Loquendi genus perrarum εἶναι ῥάστης διδασκαλίας de homine quidem usurpatum notavit Hermannus apud Zimmermann. Diar. Philoll. 1837, 39. p. 326. Excerptt. Herodiani 469. post Lobeck. Phryn. Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας· ἀντὶ τοῦ ὀλίγου δεῖται πρὸς μάθησιν. Demosth. Philipp. III, 56. Ἦσαν ἐν Ὀλύμπῳ τῶν ἐν τοῖς πράγμασι τινὲς μὲν Φιλίππου καὶ πάνθ' ὑπηρετοῦντες ἐκείνῳ, τινὲς δὲ τοῦ βελτίστου καὶ ὅπως μὴ δουλείουσαν οἱ πολῖται πράττοντες. V. Demosth. in Pantaenet. p. 982, I. Mauth. Gr. p. 784. Bernhard. Synt. 166.

Fr. 2. Anthol. Pal. XI, 49. Εὐηροῦ. 2. Hor. Carmm. III, 21, 3. Bacchus cum tribus Nymphis misceri gaudet ipse quartus. Jam Hesiodus Opp. 594. τρεῖς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτατον ἰέμεν οἴνου. Jacobsius conj. χαίρει δὲ τρισὶ κιννάμενος Νύμφαισι τέταρτος: Simili translatione utitur Macrob. Sat. VII, 1. Ut crateri liquoris ad laetitiam nati adhibeatur non modo Nympharum, sed Musarum quoque admixtione temperies.

εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπίστραπται μὲν ἔρωτας,
βαπτίζει δ' ὑπὸ γείτονι τοῦ θανάτου.

5

3.

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμαν μάλα σύμφορόν ἐστιν,
χωρὶς δὲ βλαβερῆ καὶ κακότητα φέρει.

4.

Πολλίαις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
κρυπτόμενον, μανίης πουλὺ χειριότερον.

5.

Εἰ μισεῖν πόνος ἐστὶ, φιλεῖν πόνος, ἐκ δύο λυγρῶν
αἰρούμαι χρηστῆς ἔλκος ἔχειν ὀδύνης.

6.

Ἢ δέος ἢ λύπη παῖς παρὶ πάντα χρόνον.

7.

(Ἰβρις,)
ἦτις κερδαίνουσ' οὐδὲν ὁμῶς ἀδικεῖ.

6. τῷ θανάτου Pal. τοῦ θ. Planudes.

Fr. 3. Stobaeus Floril. LI, 17. 1. σοφίαν A Trinc. Cfr. Cic. Off. I, 19. Hor. Carmm. III, 4, 65. *Vis consilii experts mole ruit sua.*

Fr. 4. Stobaeus Floril. XX, 2. 2. *Ira ipso furore gravius.*

Fr. 5. Anth. Pal. XII, 172. 1. ἐκ δύο λυγρῶν Brunckius. Codex dvoλυτρῶ: δύο λοιπόν Planudes.

Fr. 6. Plut. Morall. II, 497, A. Ἐπαινεῖται καὶ μνημονεύεται τοῦ Εὐήνου τούτο μόνον, ὡς ἐπέγραψεν. Ἢ κτλ. Suppresso poetae nomine Artemidor. Oneirocr. I, 16. Hermias in Plat. Phaedr. LI. Εὐηνὸς καὶ τὸν Ἰαμβον τούτον εἶπεν. Ἢ φόβος ἢ λύπη παῖς παρὶ πάντα βίον. Vide Ruhnken. Rutil. Lup. I, 10., ubi Charisii haec laudantur: *Nimirum nullo consilio filios procreamus. Nam majorem partem ex illis doloris et contumeliae capimus.*

Fr. 7. Stobaei Floril. I, 18. Ἀριστοτέλης περὶ ἀρετῆς. Ἀδικίας δὲ ἐστὶν εἶδη τρία, ἀσεβεία, πλεονεξία,

8.

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνηρόν ἔφν.

9.

Φημὶ πολυχροσίην μελέτην ἔμεναι, φίλε, καὶ δὴ
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

XII. Critiae Atheniensis.

Circa Olymp. XCIV.

Critias, Callaeschri filius, Atheniensis, genus ducbat a vetusto illo Critia, Dropidae filio, quem cum Solone, quem cognatione attingeret, familiarissime consuesse accepimus, usum autem familiaritate Anaereontis Teii, v. Plat. Charmid. 157, E. Praeceptores habuit Critias junior, cui Tyranni postea nomen inditum constat, Leontinum Gorgiam — v. Spengel. *Συναγωγή τεχν.* 120 sqq. — et Socratem. Orator censebatur non mediocris, v. Cic.

ῥβροις. — ῥβροις δέ, καθ' ἣν τὰς ἡδονὰς αὐτοῖς παρασκευάζουσιν εἰς ὄνειδος ἄγοντες ἐτέρους. ὅθεν καὶ Εὐνηδὸς περὶ αὐτῆς λέγει "Ἦτις κτλ.

Fr. 8. Vide ad Theogn. 474., qui eodem versu utitur proverbiali.

Fr. 9. Aristoteles Eth. Nic. VII, 10. Eudem. VI, 10. 1. πολυχροσίην, v. Wernick. Tryphiod. 40.

Critiae Atheniensis. Putant Critiam Elegiis suis Epigramma dedicatorium praemisisse. Plato Rep. II, 367, E. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ὅτῃσιν καὶ τότε πάνν γε ἦσθην καὶ εἶπον· Οὐ κακῶς εἰς ὑμᾶς, ὦ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἔραστῆς, εὐδοκμήσαντας περὶ τὴν Μεγαροῦ μάχην, εἰπῶν.

Παῖδες Ἀρίστωνος, κλεινοῦ θεῖον γένος
ἀνδρός.

Glauconis amatorem Critiam fuisse Schleiermacherus assequutus est: fuit autem Critias frater matris Glauconis. Eodem respicit

Brut. 7. Orat. II, 22, 95. Phrynichus quidem, teste Photio Bibl. 101, B, 4., ειλικρινούσς καὶ καθαρῶ καὶ Ἀττικοῦ λόγου κανόνας καὶ στάθμας καὶ παράδειγμά φησιν ἄριστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένην — Κριτίαν τε τὸν Καλλιαισχρου καὶ Ἀντισθένην· — τούτους προκρίνων τῶν ἄλλων ἀπάντων καὶ ῥητόρων καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν κτλ. Praeter libros varios oratione pedestri conscriptos condidit Elegias aliaque carmina. Et Elegiarum quidem titulum novimus fuisse πολιτείας ἑμμέτρους: sed praeter illas alia carmina elegiaca edidit.

I. Πολιτεῖαι ἑμμετροί.

1.

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστὶ χθονός; ἐκπροπέδς ἔργον,
ὃν σκοπὸν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα.
εἶτα δ' ὄχος Σικελός, κάλλι δαπάνη τε κράτιστος

Ael. Aristides II, 123, B. ubi Plato vocatur ὁ τοῦ ἐπιγράμματος μετέχων καὶ δι' ὃν τὸ Ἀρίστωνος γένος θεῖον ὡς ἀληθῶς. Ubi ἀποσχεδιάσμα Scholiastarum hoc est p. 144. Frommel. Ἐπιγράμμα ἦν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀρίστωνος, λέγον οὕτως· Ὡ παῖδες κλεινοῦ, θεῖον γένος. Τινὲς οὖν φασίν, ὅτι διὰ μόνον Πλάτωνα τὸ θεῖον εἶπε, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι θεῖός ἐστι· ἄλλοι δὲ φασίν, ἐπειδὴ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἠρίστευσεν. Et in marg. cod. Schellershem. Τοῦ ἐπιταφίου, quod illius auctor notationis ad v. ἐπιγράμματος spectare voluit. Verum Platonis illa verba τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων utrum ad Tyranni universae poesis elegiacaе principium pertinuerit, an vero ad carmina diversa a πολιτείας ἑμμέτροις, non claret. Nisi quod probabile est, quod fr. 3. monstrare videtur, concelebrasse poetam elegiis ab πολιτείας diversis nobilissimos quosque Athenienses, Cimonem, Alcibiadem, alios, v. Groen van Prinsterer Prosopogr. Plat. 138 sq.

Fr. 1. Ath. I, 28, B. Κριτίας δὲ οὕτως (τὰ ἐξ ἐκάστης πόλεως ἰδιώματα καταλέγει)· Κότταβος κτλ. 1. Κότταβος h. 1. κοτταβεῖον. 3. Pindar. Hyporch. fr. 3. ἀπὸ τᾶς ἀγλαοκάθου Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

- Θεσσαλικὸς δὲ θρόνος, γυίων τρυφερωτάτη ἔδρα.
 5 εὐναίου δὲ λέγους ἔξοχα κάλλος ἔχει
 Μιλητός τε Χίος τ', ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος.
 Τυρσηνὴ δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη,
 καὶ πᾶς χαλκὸς ὅτις κοσμεῖ δόμον ἐν τινι χρεῖα.
 Φοίνικες δ' εὖρον γράμματα λεξιλογα.
 10 Θήβη δ' ἄρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη·
 φορητοῦς δ' ἀκάτους Κᾶρες, ἀλὸς ταμίαι·
 τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον εὔρε,
 κλεινότετον κέραμον, χρήσιμον οἰκονόμον,
 ἢ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον.

2.

Καὶ τὸδ' ἔθος Σπάρτη μελέτημά τε κείμενόν ἐστι,
 πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα,

4. Pollux VII, 112. Κάλλιστοι οἱ Θετταλικοὶ δίφροι· διὸ καὶ ἡ Πυθία ἔφη· Θετταλὲ ποικιλόδιφρε. 5. ἔξοχα om. BCD. 6. Celebratissima στρώματα, ἔρια Μιλήσια. Theocr. XV, 125. Virg. Georg. III, 306. ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος. Cfr. Ion Chius Plut. Thes. 20. Ἴων ὁ Χίος περὶ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος λέγει· Τὴν ποτε Θησείδης ἔκτισεν Οἰνοπίων. 7. Vide de operibus caelatis Etruscorum Muelleri Etrusc. II, 251 sqq. Archaeol. 156 sq. 9. Herod. V, 58. Libri γράμματ' ἀλεξιλογα, quod praeter Eustathium legitur etiam in Συναγ. λέξ. Bekker. Ann. 382, 19. Ἀλεξιλογα' οὕτω τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ τύραννος. Recte sprexit Schweighauserus. 10. Pind. l. c. ἄρμα Θηβαίων. Soph. Antig. 149. 845. Intpp. Pind. Ol. VI, 85. 12. Libri τροχόν: emendavit Casaubonus. γαίης BCD. Testatur Plin. N. H. VII, 57. figlinas Coroebum Atheniensem invenisse. Κύλικες Ἀττικάι et omnino vasa fictilia per omnem orbem terrarum longe lateque distracta, v. Mueller. Archaeol. 39. 40. Addit Athenaeus: καὶ ἐπαινεῖται οὕτως ὁ Ἀττικὸς κέραμος.

Fr. 2. Ath. X, 432, D. Προπόσεις τὰς γινόμενας ἐν τοῖς συμποσίοις Λακεδαιμονίοις οὐκ ἦν ἔθος ποιεῖν οὐδὲ φιλοτησίας διὰ τούτων πρὸς ἀλλήλους ποιεῖσθαι. ἄλλοι δὲ ταῦτα Κριτίας ἐν τοῖς Ἐλεγείοις· Καὶ τὸδ' κτλ. Constat quantopere Laconum partibus faverit tyrannus, qui quidem et καλλίστην δοκεῖν εἶναι τὴν τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείαν aperte profitetur apud Xenoph. Hell. II, 3, 34. et pedestri sermone de πολιτείᾳ Λακεδαιμονίων edidit librum. Cfr. de ritibus bibendi apud Spartanos Mueller. Dorr. II, 276. 2. τὴν αὐτὴν, h. e.

μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστί λέγοντα,
μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κυκλοῦν Θασίου·
ἄγγεα. *Λυδῆ χεῖρ Ἀσιατογενῆς* * * 5
* * *
καὶ προπόσεις ὀρέγειν ἐπιδέξια, καὶ προκαλεῖσθαι
ἐξονομακλήδην ᾧ προπιεῖν ἐθέλει.
εἴτ' ἀπὸ τοιούτων πόσεων γλώσσας τε λύνουσιν
εἰς αἰσχροὺς μύθους, σῶμά τ' ἀμεινότερον 10
τεύχουσιν· πρὸς δ' ὄμμ' ἀγλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίξει·
λῆστις δ' ἐκτῆκει μνημοσύνην πραπίδων·
νοῦς δὲ παρέσφαλται· διῶες δ' ἀκόλαστον ἔχουσιν
ἦθος· ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβῆς δαπάνη.
οἱ Λακεδαιμονίων δὲ κόροι πίνουσι τοσοῦτον, 15
ὥστε φρέν' εἰς ἰλαρὰν ἀσπίδα πάντ' ἀπάγειν,
εἰς τε φιλοφροσύνην γλῶσσαν μέτριόν τε γέλωτα.
τοιαύτη δὲ πόσις σώματι τ' ὠφέλιμος
γνώμη τε κτήσει τε· καλῶς δ' εἰς ἔργ' Ἀφροδίτης,
πρὸς θ' ὕπνον ἤρμοσται, τὸν καμάτων λιμένα, 20
πρὸς τὴν τερπνοτάτην τε θεῶν θνητοῖς Ἰγίειαν,
καὶ τὴν εὐσεβίης γείτονα σωφροσύνην.

ἐξῆς τε πάλιν φησὶν·

Αἰ γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον κυλικῶν προπόσεις παραχοῆμα
τέρψασαι λυποῦσ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον.

illud ipsum poculum, quod unicuique appositum ab οἰνοχόφ
repleri solebat epotum. 4. κυκλοῦν VL: κύκλου BP: κύκλω
A teste Schweighausero. Θασίου Porsonus Adverss. 120.
Libri Θιάσου. 5. Sic Porsonus: λυδῆ χειρυνασιατο γενης A:
λυδηχειρευρασιατογενῆς B: λυδῆ χειρυνασία το γένης καὶ P,
deleto καί: λυδῆ χειρυνασίταιο (χειρυνασίατο L) γένης καὶ VL.
Post γένης καὶ in PVL sequitur lacunae indicium, quo carent
AB. Oppositum fuisse potandi morem Lydorum (Xenophanes fr.
3.) sobriae bibendi consuetudini Laconicae patet: hinc Passovius
sic refinxit: ἄγγεα δ' οἶναχθῆ λάβροισ χεῖλεσσιν
ἀφύσσειν εἴθισται Λυδῆ χεῖρ Ἀσιατογενῆς. 8. προ-
πιεῖν BC. προπολεῖν A: προποτεῖν P. 9. τελέουσιν ABC.
12. λῆστις L ex epitome Hoeschelii: λῆσις ABPV. λῆσις
superscripto λῆστις C. 17. γλῶσσαν B: reliqui γλῶτταν.

Fr. 2, b. 2. fort. εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον.

ἡ Λακεδαιμονίων δὲ δίαιθ' ὁμαλῶς διάκειται,
 ἔσθειν καὶ πίνειν σύμμετρα πρὸς τὸ φανέν
 5 καὶ τὸ πονεῖν εἶναι δυνατούς· οὐκ ἔστ' ἀπότακτος
 ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πότοις.

II. Ἐλεγεία εἰς Ἀλκιβιάδην.

3.

Καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω,
 Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις·
 οὐ γάρ πως ἦν τοῦνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ·
 νῦν δ' ἐν ἰαμβεῖῳ κείσεται οὐκ ἀμετρως.

4.

Γνώμη δ' ἢ σε κατήγαγ', ἐγὼ ταύτην ἐν ἅπασιν
 εἶπον καὶ γράψας τοῦργον ἔδρασα τόδε.
 Σφραγίς δ' ἡμετέρης γλώσσης ἐπὶ τοῖςδεσι κείται.

4. Bachius πρὸς τὸ φρονεῖν. 5. Corinthi enim et Athenis
 scimus fuisse ἀπότακτον ἡμέραν οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πό-
 τοις, v. Welcker. Theogn. 321.

II. Ἐλεγεία εἰς Ἀλκιβιάδην. Fr. 3. Hephaestio
 22. Gsf. Κριτίας ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείῳ οὐκ
 ᾔετο ἐγχωρεῖν τὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ὄνομα· φησὶ γὰρ ἐν ἐκείνῃ
 οὕτως· Καὶ νῦν κτλ. Hinc liquet alios viros pariter a Critia
 celebratos fuisse, v. supra p. 136 sq. 1. Quidam libri Ἀθηναῖον.

Fr. 4. Plutarch. Alcib. XXXIII. Τὸ μὲν οὖν ῥήφισμα τῆς
 καθόδου πρότερον ἐκεκέρωτο, Κριτίου τοῦ Καλλιόχρου γρά-
 ψαντος, ὡς αὐτὸς ἐν ταῖς ἐλεγείαις πεποίηκεν ὑπομι-
 μνήσκων τὸν Ἀλκιβιάδην τῆς Χάριτος ἐν τούτοις· Γνώμη
 κτλ. 3 γλώσσης Schaeferus: vulgo γλώττης. Rata haec facta
 sunt, quod tibi ego coram populo patrocinatedus eram. Acta haec
 Ol. XCII, I. v. Valckenar. Diatr. 254.

III. Ἐξ ἀδήλων ἐλεγείων.

5.

Πλοῦτον μὲν Σκοπαδῶν, μεγαλοφροσύνην δὲ Κίμωνος,
νίκας δ' Ἀγεσίλα τοῦ Λακεδαιμονίου.

6.

Ἐκ μελέτης πλείους ἢ φύσεως ἀγαθοί.

IV. Ἐξάμετροι περὶ Ἀνακρέοντος.

7.

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντα πότ' ὦδ' ἄς
ἠδὺν Ἀνακρέοντα Τίως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγε,
συμποσιῶν ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπενμα,
αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἠδὺν, ἄλυπον.
οὐ ποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανέεται,
ἔστ' ἂν ὕδωρ οἴῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι

5

III. Ἐξ ἀδ. ἐλ. Fr. 5. Plutarch. Cimon. X. Κριτίας τῶν
τριάκοντα γενόμενος ἐν ταῖς ἐλεγείαις εὔχεται Πλοῦτον
κτλ.

1. De Aleuadis Scopadisque, nobilissimis opulentissimis
Thessalorum primoribus, omnia nota. De Cimonis μεγαλοφρο-
σύνη Plut. l. c. ἡ Κίμωνος ἀφθονία καὶ τὴν παλαιὰν τῶν
Ἀθηναίων φιλοξενίαν καὶ φιλανθρωπίαν ὑπερέβαλεν. Cfr. XVI.

2. Agesilas Spartanus intelligendus est victor certaminum publi-
corum.

Fr. 6. Stobaeus Floril. XXIX, 10. Cfr. Eueni fr. 10. Epi-
charmus Stob. XXIX, 54. Ἄ δὲ μελέτα φύσιος ἀγαθᾶς πλεῦνα
δωρεῖται, φίλοι. V. Welcker. Theogn. LIV. Aliter vero Pin-
darus.

IV. Ἐξάμετροι περὶ Ἀνακρέοντος. Fr. 7. Athen.
XIII, 600, E. Λέγει περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ ὁ κράτι-
στος Κριτίας τάδε: Τὸν δὲ κτλ. Vide Bergkii Anacr. p.
5 sqq. et ad v. 4. vide Bergk. ad Anacr. fr. V. Ad v. 5. compara
Epigramma Diog. Laert. I, 6, 2. Ceterum Critias videtur alios
praeter Anacreontem poetas versibus herois ornasse. Quanquam
de carminibus istius generis nihil tradidit antiquitas.

παῖς διαπομπεύη, προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,
 παννυχίδας θ' ἱεράς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσω,
 πλάστιγξ θ' ἢ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ' ἄκραισι καθίζη
 10 κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίου ψακάδεσσιν.

XIII. Socratis Atheniensis.

Olymp. LXXVII, 4 – XCV, 1.

1.

Αἴσωπός ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστρῳ νέμουσιν
 μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.

2.

Οἱ δὲ χοροῖς κάλλιστα θεοῦς τιμῶσω, ἄριστοι
 ἐν πολέμῳ.

XIV. Philetæ Coi.

Olymp. CXX.

Suidas: Φιλητᾶς, Κῶος, υἱὸς Τηλέφου, ὢν ἐπὶ
 τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, γραμματικὸς κριτικὸς. ὃς
 ἰσχυρωθεὶς ἐκ τοῦ ζητεῖν τὸν καλούμενον Ψευδόμενον λό-
 γον ἀπέθανεν. Ἐγένετο δὲ καὶ διδάσκαλος τοῦ δευτέρου
 Πτολεμαίου. Ἐγραψεν ἐπιγράμματα καὶ ἐλεγείας καὶ ἄλλα.

Socratis Atheniensis Fr. 1. Diog. Laert. II, 42. Sus-
 pectat hos versus Grauertus de Aesopo et Fabb. Aesop. 54.
 De fabulis Aesopiis a Socrate versibus inclusis v. Plat. Phaed. 60,
 D sqq. Plutarch. Morall. II, 16, C.

Fr. 2. Athen. XIV, 628, F. Καὶ Σωκράτης ἐν τοῖς ποι-
 ῆμασι τοὺς κάλλιστα χορευόντας ἀρίστους φησὶν εἶναι τὰ πο-
 λέμια λέγων οὕτως. Οἱ δὲ κτλ.

I. Δημήτηρ.

1.

Ἄλλ' ὅτ' ἐπὶ χρόνος ἔλθῃ, ὅς' ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσσειν
ἔλλαχε καὶ πενθίων φάρμακα μῶνος ἔχει.

2.

Νῦν δ' * αἰεὶ πέσσω, τὸ δ' ἀέξεται ἄλλο νεωρὲς
πῆμα, κακοῦ δ' οὐπω γίγνεται ἡσυχίη.

3.

Καὶ γὰρ τις μελέοιο χορροσάμενος κλαυθμοῦ
κῆδεα δειλαίων εἶλεν ἀπὸ πρᾶπιδων.

II. Ἑρμῆς.

4.

Ἄτραπὸν εἰς Ἀΐδεω
ἦνυσα, τὴν οὐπω τις ἐναντίον ἦλθεν ὀδίτης.

5.

Λευγαλέος δὲ χιτῶν πεπινωμένος, ἀμφὶ δ' ἀρειῶν
ἰξὺν εἰλεῖται κόμμα μελαγκράνιον.

I. Δημήτηρ. Fr. 1. Stob. Floril. CXXIV, 26. Φιλη-
τᾶ Δημήτρος. 2. Simonid. Eleg. fr. LXV. Ζεὺς πάντων
αὐτὸς φάρμακα μῶνος ἔχει. Plut. Morall. II, 102, A. Χρό-
νος ὁ πάντα πεπαινεν εἰωθώς.

Fr. 2. Stob. Floril. CIV, 11. Φιλητᾶ Δημήτρος. 1.
Fort. νῦν δ' ἄλλη πέσσω.

Fr. 3. Stob. Floril. CXXIV, 26. Φιλητᾶ Δημήτρος.

II. Ἑρμῆς. Carmen in Ulixis potissimum fatis amoribus-
que describendis versatum esse fidem facit et narratio Parthenii
Erot. 2. et fragmentorum interpretatio. Servavit fr. 4. Stobaeus
Floril. CXVIII, 3. Φιλητᾶ Ἑρμοῦ. Videtur Ulixes loqui
de itinere suo tenebricoso Illuc, unde negant redire quemquam.

Fr. 5. Strabo III, 168. de incolis insularum Balearium:
Ἄζωστοι ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἐξήεσαν, αἰγίδα περὶ τῆ χειρὶ

6.

Ἴσχυρὰ γὰρ ἐπικρατεῖ ἀνδρὸς ἀνάγκη,
ἢ ῥ' οὐδ' ἀθανάτους ὑποδείδιεν, οἳ τ' ἐν Ὀλύμπῳ
ἔκτοσθεν χαλεπῶν ἀγέων οἴκους ἐκάμοντο.

7.

Ἡ μὲν δὴ πολέεσσι περὶ ῥήσασιν χαλεποῖσιν,
θυμέ, γαληναίη δ' ἐπιμίσγειαι οὐδ' ὅσον ὅσον,
ἀμφὶ δέ τοι νέαι αἰὲν ἀνία τετρούχασιν.

III. Παίγνια.

8.

Οὐ μέ τις ἐξ ὀρέων ἀποφώλιος ἀγροιώτης
αἰρήσει κλήθρη, αἰρόμενος μακίλην,

ἔχοντες ἢ πεπυρακτωμένον ἀκόντιον, σπάνιον δέ, καὶ λελογ-
χωμένον σιδήρῳ μικρῷ. σφενδόνας δὲ περὶ τῇ κεφαλῇ τρεῖς
μελαγκρανίας, [σχοίνου εἶδος, ἐξ οὗ πλέκεται τὰ σχοινία
καὶ Φιλητᾶς δὲ ἐν Ἑρμενείᾳ (corrīgunt Ἑρμῆ ἔλεγεία,
Ἑρμῆ λέγει: sed Meinekius Euphor. 25. Ἑρμεία, cui dedicasse
videatur poeta carmen suum). Λευγαλέος κτλ. ὡς σχοῖνον
ἐξωσμένον μελαγκρανίς,] ἢ τριχίνας ἢ νευρίνας. τὴν μὲν μα-
κρόκωλον πρὸς τὰς μακροβολίας· τὴν δὲ βραχύκωλον πρὸς
τὰς ἐν βραχεῖ βολάς· τὴν δὲ μέσην πρὸς τὰς μέσας. Cfr.
Diodor. V, 17. Uncis inclusa a glossatore addita sunt. 1. ἀραιῆ
ἰξῦς libri: emendavit Salmasius et Toupus. Casaubonus ἀραιᾶς
ἰξῦς, Bachius ἀραιῆ ἰξυῖ. κόμμα. Correxerunt ἄμμα, ζῶμα:
sed v. Harpocratio 114, 20. τὰ δὲ κόμματα εἰσὶν εἶναι μέρη
τινὰ ἢ τῆς καλάμης ἢ τῶν περὶ τὸν σίτον αὐτὸν ἐν τῷ στα-
χυῖ γινομένων ἢ τῶν ἀνθερίκων. Libri μελαγκράϊνον.

Fr. 6. Stobæus Eclogg. V, 4, 156. Heeren. Conjiçiant poetam hexametris quoque heroicis usum esse in *Mercurio* carmine. Res valde obscura; anceps iudicium. An exciderunt pentametri? At Aelianus V. H. X, 6. Philetam ποιητὴν ἑξαμέτρων novit. Meinekiio Euphor. 18. carmen epicum hexametricum fuisse arbitranti obstat fr. 4. 1. Fort. Ἴσχυρὰ γὰρ θυνητοῦ ἐπικρ.

Fr. 7. Stob. Flor. CIV, 12. In codicibus nulla inscriptio: Trincavell. Φιλήτου (sic). 2. Aristoph. Vespp. 213. τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην; 3. τετρούχασιν, Buttman. Lexil. I, 210 sqq. Ceterum si sunt versus Philetæ, fortasse exciderunt pentametri.

III. Παίγνια, h. e. *Lusus poetici*. Fr. 8. Stob. Floril.

ἀλλ' ἐπέων εἰδὼς κόσμον καὶ πολλὰ μογήσας
 μύθων παντοίων οἶμον ἐπιστάμενος.

9.

Ἐκ θυμοῦ κλαῦσαι με τὰ μέτρια καὶ τι προσηγνὲς
 εἰπεῖν μεμνησθαι τ' οὐκ ἔτ' ἔοντος ὁμως.

IV. Ἐπιγράμματα.

10.

Οὐ κλαίω ξείνων σε φιλαίτατε, πολλὰ γὰρ ἔγνωσ
 καλά, κακῶν δ' αὖ σοι μοῖραν ἔνειμε θεός.

11.

Γαῖαν μὲν φανέουσι θεοὶ ποτε· νῦν δὲ πάρεστιν
 λαιψηρῶν ἀνέμων μῶνον ὄρῶν τέμενος.

LXXXI, 4. Φιλητᾶ Παιγνίων. Videtur alnus loquens induci: se non captum iri rustica securi, sed carminibus poetae, ut Orpheus arbores traxisse fertur. Acumen inest in illo αἰρήσει με ἔξ ὄρέων. 3. ἐπέων κόσμον, v. Solon. Salamin. fr. 1, 2. πολλὰ μογήσας, multum Musis operatus. Hermannus ad Hermesian. 35. μὴ πολλὰ μογήσας. 4. μύθων οἶμον, v. Dissen. Pind. Ol. IX, 47.

Fr. 9. Stob. Floril. CXXIV, 10. Φιλητᾶ Παιγνίων. 1. μέγα μέτρια libri: emendavit Jacobsius. Cfr. Euphor. fr. LVII. Meinek. Καὶ τόκα μέτρια μὲν τις ἐπὶ φθιμένῳ ἀκάχοτο, μέτρια καὶ κλαύσειεν· ἐπεὶ καὶ πάμπαν ἄδακρον Μοῖραι ἔπημῆναντο. 2. Legebatur ὁμῶς.

IV. Ἐπιγράμματα, h. e. fere i. q. παίγνια; ut carminum elegiacorum frustula videantur esse. Nam non possunt insculpta fuisse haec carmina. Fr. 10. Stob. Flor. CXXIV, 11. Φιλητᾶ Ἐπιγραμμάτων. Est qui fr. 9. et 10. artius connectat, ut hoc disticho respondeatur illi.

Fr. 11. Stob. Flor. LIX, 5. Φιλητᾶ Ἐπιγραμμάτων. Jacobsio videntur haec ex elegia ducta, ubi allegoriae inservirent, v. Theocrit. IV, 43. Alii verba esse censent hominis in medio mari jactati. 2. ἀνέμων τέμενος, h. e. regnum Deorum maris, ventorum. Aesch. Perss. 363. αἰθέρος τέμενος.

V. Ἄδηλα.

12.

* Τῷ οὔμοι πολέων γαίης ὑπερ οὐδὲ θαλάσσης
ἐκ Διὸς ὠραίων ἐρχομένων ἐτέων
οὐδ' ἀπὸ Μοῖρα κακῶν μελέω φέρει, ἀλλὰ μένουσιν
ἔμπεδα, καὶ τοῖσιν δ' ἄλλα προσευξάνεται.

13.

Φλιοῦς γὰρ πόλις ἐστὶ, Διονύσου φίλος υἱὸς
Φλιοῦς ἦν αὐτὸς δαίματο λευκόλοφον.

14.

Τὰ οἱ ποτε Κύπρις ἐλοῦσα
μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτιάφων.

15.

Γηρύναιτο δὲ νεβρός, ἀπὸ ψυχὴν ὀλέσασα,
ὀξείης κάκτου τύμμα γυλαξαμένη.

V. Ἄδηλα. Fr. 12. Stob. Flor. CIV, 15. Φιλητᾶ. Fragmentum corruptissimum. 1. Corrigitur ποιούμαι, αἰῶμαι: illud alienum ab h. l. 2. Libri ἔσχομεν ὦν: correxit Jacobsius. 3. Libri οὐδ' ἀπὸ μοῖρα μελέω κακῶν φέρει, ἀλλὰ φέρουσιν. Illud Passovius, hoc Grotius sanavit. 4. τοῖσιν libri: correxit Hermannus.

Fr. 13. Steph. Byz. s. v. Φιλητᾶς φησί· Φλιοῦς κτλ. Phlius filius Bacchi et Chthonophylæ vel Araethyrææ, Scholl. Ap. Rh. I, 115. Pausaniæ II, 12, 6. et Apollonio Φλίας est. Vide Mueller. Dorr. I, 80. 2. Libri λευκόλοφος: emendavit Heynius.

Fr. 14. Scholl. Theocrit. II, 120. Ἐπὶ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἰππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦνται ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὡς φησι Φιλητᾶς· τὰ οἱ ποτε κτλ. Casaubonus dedit Μῆλα φέρων κόλποισι, τὰ οἱ ποτε Κ. ἐλοῖσα (sic omnes) Δῶρα Διονύσου κτλ. De fabula v. Ovid. Met. X, 605 sqq. 2. Poma invenit Bacchus, Theocr. l. c., Ath. III, 82, D. Poma Bacchi detraxit Venus a temporibus suis: nam poma quoque corollis inserebant.

Fr. 15. Athen. II, 71, A. Καὶ Φιλητᾶς ὁ Κῶος· Γηρ. κτλ. De αὐλοῖς νεβρείοις v. Eustath. in Pindar. 18. Νεβρείους

16.

[Ἔστι γ' ἀμφὶ κόμας εὐώδεις ἀγγόδι πατρὸς
καλὸν Ἰακχαῖον θηκαμένη στέφανον.]

XV. Hermesianactis Colophonil.

Olymp. CXXV (?).

Scholiasta Nicandri Ther. 5. Ὁ Ἐρμησιάναξ φίλος τῷ Φιλητῷ καὶ γνώριμος ἦν· τούτῳ δὲ τὰ Περσικὰ γέγραπται, καὶ (hoc καὶ omittunt libri Schneideri: hinc fortasse corrigendum τὰ Ἐρωτικά ἦτοι τὰ κτλ. Ante Schneiderum καὶ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἐρωμένην vulgabatur.) τὰ εἰς Λεόντιον τὴν ἐρωμένην. — Οὐ δύναται δὲ Νικάνδρος μνημονεύειν τούτου διὰ τῆς προσφρονήσεως, διὰ τὸ τὸν Φιλητᾶν προεσβύτερον εἶναι Νικάνδρου· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Νικάνδρος μέμνηται Ἐρμησιάνακτος ὡς προεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν. Confer Ruhnken. Ep. Crit. II, 285.

αὐλοὺς τοὺς ὡς εἰκὸς ἐξ ὀστέων ἐλάφου νεογνῆς. ὡς δὲ ἀπὸ ὀστέων ὀστέων, οὕτω καὶ ἀπὸ νεβρῶν αὐλοὶ ἐγίνοντο. Philetæe verba aperit Antigonus Caryst. 8. Οὐχ ἦτον τούτων θυμαστόν, καθωμολογημένον δὲ μᾶλλον τὸ περὶ τὴν ἐν Σικελίᾳ ἄκανθαν, τὴν καλουμένην κάκτον. εἰς ἣν ὕταν ἔλαφος ἐμβῆ καὶ τραυματισθῆ, τὰ ὀστᾶ ἄφωνα καὶ ἄχρηστα πρὸς αὐλοὺς ἴσχει. ὅθεν καὶ ὁ Φιλητᾶς ἐξηγήσατο περὶ αὐτῆς, εἶπας· Ἰηρὺσαιτο κτλ., qui ζῶν ὀλέσασα habet. Adde Hesych. s. v. κάκτος.

Fr. 16. Athen. XV, 678, A. Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰάκχαν τινὰ καλούμενον οἶδα στέφανον ὑπὸ Σικωνίων, ὡς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς Ἰλιόσσαις. Φιλητᾶς δ' οὕτως γράφει Ἰάκχα, ἐν τῇ Σικωνίᾳ στεφάνωμα εὐώδεις· Ἔστι γ' κτλ., unde patet, Philetam alius potius poetæ versiculo rem confirmasse, quam suo.

1. ἀμφὶ κόμας Schweighauserus: ἀμφίκομα Cant. L. εὐώδεις AB: εὐώδεος L. De ἰακχαῖῳ στεφάνῳ v. Hermann. Soph. O. R. 1219.

1. Λεοντίου α.

Δερκόμενος πρὸς κῆμα· μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλῆν.

2. Λεοντίου γ.

Οἶην μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο
 Ἀγριόπην, Θρηῖσαν στειλάμενος κιδάρην,
 ἄδοθεν, ἔπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χώρον,
 ἐνθα Χάρων κοινήν ἔλκεται εἰς ἄκατον

XV. Hermesianactis Colophonii Leontii carminis fr. 1. Herodianus περὶ μον. λέξ. 16, 12. Τὸ παρὰ τῷ Ἑρμησιάννακτι ἐν Λεοντίου α· Δερκόμενος κιλ. οὐκ ἐντελής, ἀποκεκομμένον δὲ ἐκ τοῦ γλῆνῃ. Sermo erat de Polyphemi in Galateam Nympham amore, de quo cfr. Theocr. XI, 13 sqq. et Philoxenum Cytherium in Scholl. Theocr. XI, 1. De forma γλῆν v. Lobeck. Parall. I, 72.

Fr. 2. est ex tertio libro Leontii. Athen. XIII, 596, F. sqq. Ἐπὶ τούτοις ὁ Μυρτίλος μέλλων σιωπᾶν, Ἄλλὰ μικροῦ, ἔφη, ἄνδρες φίλοι, ἐξελαθόμην ὑμῖν εἰπεῖν τὴν τε Ἀντιμάχου Αὐδὴν, προσέτι δὲ καὶ τὴν ὁμώνυμον ταύτης ἑταίραν Αὐδὴν, ἣν ἠγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος. ἐκάτερος γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν, ὡς φησι Κλέαρχος ἐν τοῖς Ἑρωτικοῖς, τῆς βαρβάρου Αὐδῆς εἰς ἐπιθυμίαν καταστάς ἐποίησεν ὁ μὲν ἐν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Αὐδὴν. παρέλιπον δὲ καὶ τὴν Μιμνέρον αὐλητρίδα Ναννώ καὶ τὴν Ἑρμησιάννακτος τοῦ Κολοφονίου Λεόντιον· ἀπὸ γὰρ ταύτης ἔρωμένης αὐτῷ γενομένης, ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία, ὧν ἐν τῷ τρίτῳ κατάλογον ποιεῖται ἐρωτικῶν, οὕτωςί πως λέγων· Οἶην κιλ. Elaborarunt in emendando carmine innumeris mendis obsito prae-ter alios Ruhnkenius l. c. et G. Hermannus Opuscul. IV, 239 sqq. Disjuncti singula quasi capita non temere: responsionem quandam certam observavit poeta. 1. Οἶην, intellige οἶσθα, γινώσκεις, v. 73. 75. Alloquitur Leontium suam poeta. 2. Agriopam reliqui scriptores Eurydicen vocant, v. Lobeck. Aglaoph. I, 375. 3. Immerito Hermianus malit ἀπειθέα, sive is ignotabilis intellegendus, sive ex quo nulla venit fama. 4. Libri ἀκοήν: correxit Lennepius, v. Propert. III, 16, 24. Scandenda est torvi publica cymba senis. Conjecerunt alii ἀκαλήν, (ἄψοφον Hesych.) ὠχρήν, κοίλην, αἰνήν, ἀκίων, ἀέκων; Hermannus ἀόννην, quam formam vix excusabilem puto. Valckenarius ἄκρην extremam.

- ψυχὰς οἰχομένων· λίμνη δ' ἔπι μακρὸν αὐτεῖ, 5
 ῥεῦμα διέκ μεγάλων ὄνομένη δονέων.
 ἀλλ' ἔτλη παρὰ κῆμα μονόζωστος καθαρίζων
 Ὀρφεύς, παντοίους δ' ἐξανέπεισε θεούς·
 Κωκυτὸν τ' ἀνέμιστον ἐπ' ὄφρῳσι μειδήσαντα 10
 εἶδε, καὶ αἰνοτάτου βλέμμι ὑπέμεινε κυνός,
 ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωωμένου, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα
 σκληρὸν τριστοίχοις δεῖμα φέρον κεφαλαῖς.
 ἐνθεν αἰδιῶων μεγάλους ἀνέπεισεν ἀνακτας
 Ἀγριόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βιότου.
- Οἱ μὴν οὐδ' υἱὸς Μήνης ἀγέραστον ἔθηκε 15
 Μουσαῖος, Χαρίτων ἦρανος, Ἀντιόπην,
 ἢ τε πολὺν μύστησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν
 εὐασμὸν κρυφίῳν ἐξεφόρει λογίων,

5. λίμνη A: λίμνης Ruhnkenius. 6. χεῖμα — ὄνομένης Ruhnkenius. Hermannus Si quid, ait, *suspectum in hoc loco, est id ὄνομένην, inusitata, sed propria tamen significatione positum, ut non videatur mutandum esse. Si tamen, συρομένην praestaret aliis conjecturis.* 7. μονόζωστον libri: correxit Ruhnkenius. Intellige μόνον, ut Soph. O. R. 846. ἀνὴρ εἰς οἰόζωνος.

8. ἀνταίους Valckenarius. Hermannus: *Poeta Orpheum dixerat securum inter inferni horrores omnium celebrasse laudes deorum. Id ille, nisi fallor, significaverat verbo ἐξανέλεισσε, quo refertur postea ἐνθεν αἰδιῶων: ab universorum genere deorum exorsus, infernos exoravit reges. Recte videtur vulgata habere: omnigenos Deos permulcens primum flexit sustinuitque Cocytum et Cerberum, tum exoravit magnos deos infernales.* 9. Ruhnkenius ἀπόθεστον (h. e. οὐκ εὐλατάνεστον) ὑπ' ὄφρ. μειδ. Hermannus: *Immo »lumine languido Cocytus errans aliter, opinor, testificatus est se Orphea testudine commotum esse. Itaque sic potius scripsisse poetam existimem: Κωκυτὸν τ' ἀνέμιστον ἐπ' ὄφρῳσιν οἰδήσαντα εἶδε (praeter solitum ad ripas intumescens), καὶ αἰνοτάτου βλέμμι ὑπέμεινε κυνός. Uno εἶδε recepto reliqua sana videntur: vidit Cocytum ad cantum ipsius vultu invito praeter fas (Hor. Carmm. III, 11, 21.) subridentem (ἐπιμειδήσαντα ὄφρῳσιν).* 12. Libri φέρον: correxit Ruhnkenius.

15. υἱὸς Μήνης. Plat. Rep. II, 364, E. Μουσαῖον καὶ Ὀρφέα Σελήνης τε καὶ Μουσαῶν ἐκγόνοους, v. Lobeck. Aglaoph. I, 454. Ilgenio videtur Musaeus Antiopam celebrasse hymno in Eleusiniam Cererem, de quo saepius Pausanias. 17. De hoc loco lubricum est iudicare: de Antiopa, Musaei amoribus, quae

Ῥάριον * ὄργειῶν ἀνέμῳ διαποιπνύουσα
20 Δήμητρα· γνωστὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν' Ἀΐδῃ.

Φημί δὲ καὶ Βοιωτὸν, ἀποπρολιπόντα μέλαθρον,
Ἡσιόδον πάσης ἤρανον ἱστορίας,
Ἀσκραίων ἐξικέσθαι ἐκόνθ' Ἐλικωνίδα κόμην·
ἐνθ' ἐν ὄγ' Ἡοίην μνώμενος Ἀσκραϊζήν

Cereris videtur sacerdos dicta esse, nihil constat: Deīopam Musaei uxorem novimus. ἢ τε A: ὅς τε VL. Tum πολυμνήστησιν libri: nostrum Blomfieldius et Riglerus Axtiusque: πολυμνήτοιο Voss. in Hymn. Cerer. 130. Cogitandum de sacris pompis per campum Eleusinium ductis cum clamoribus mysticis. 19. Ῥάριον lenem habere spiritum constat, v. Herodianus περὶ μου. λέξ. 35, 6. ubi pro ῥάριδος δηΐους scribe Ῥαριάδος Αηοῦς. Scholl. II. A, 56. Hermann. in Hymn. Cerer. 451. Injuria obloquitur Goettlingius in Theodos. 213. ὄργειῶν Schweighaeuserus: ὄργειον PVL. ἀνέμῳ διαποιπνύουσα vel διαποιπνύουσα A: ἀνέμῳ διαποιπνύουσα B: διαποιπνύουσα VL: ἀνέμῳ ἴσα ποιπνύουσα Vossius: Ῥάριον ὄργειῶν ἀνὰ λείμακα ποιπνύουσαν Δήμητροι Orellius: praeclare vero Hermannus Ῥάριον ὄργειῶν νόμῳ διαποιπνύουσα Δήμητρα. Vide de forma Δήμητρα Lobeck. Parall. I, 112. 20. Ἀκτιόρα etiam mortua vivit Musaei carminibus.

21. μέλαθρον AB: μέλαθρον P Basil. V. L. Schweighaeuserus μέλαθρα. Hermannō quum μέλαθρον vix aliter quam de sede Cumana intelligi possit, parum aptus Boeotus dici videtur Hesiodus. Requiritur hic Κυμαῖον ἀποπρ. μέλαθρον vidisse Riglerum et Axtium. Posse ferri videtur Βοιωτὸν, si ad Ἡσιόδον retuleris: μέλαθρον tum intellige Κυμαῖον, paternum. 23. ἀσκραίων A: ἀσκραῖον PVL. ἔχονθ' L: ἔχων ABPV: ἔχειν θ' Ἐλικωνίδα κόμην Lennepius: ἐκόνθ' Dalecampius, quod probat Hermannus, v. Hesiod. Opp. 631 sqq. Riglerus ἐρῶνθ'. Poeta Colophonius aliam migrationis Hesiodiae causam fuisse commentus est, quam qua Hesiodus ipse commotum patrem scribit, paupertatem. Hinc ἐκόνθ' sane quam verisimile est: non coactus cedens paupertati, sed amori cedens sua sponte. Et hinc φημί dicit poeta, quia obloquitur ipsi Hesiodo: 24 sqq. Ruhnkenius: »Hermesianax per lusum jocumque fingit, Hesiodum captum amore Ascræae puellae, Eoæ, ut durum ejus animum flecteret, Ἡοίας μεγάλας, sive Κατάλογον γυναικῶν, cujus quartus liber Ἡοίας comprehendebat, scripsisse, et, instituta puellae cum antiquis heroinis comparatione, singularum heroinarum, quas recenseret, hymnum ab amicae nomine Ἡοίῃ vel ἡ. οἴῃ incepisse. Sunt igitur βίβλοι λόγων nihil aliud, nisi Κατάλογος γυναικῶν. α Ἡοίας α

πόλλ' ἔπαθεν, πάσας δὲ * λόγων ἀνεγράψατο βίβλους 25
ἕμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.

Αὐτὸς δ' οὗτος αἰδὸς, ὃν ἐκ-Λιὸς αἶσα φυλάσσει,
ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσοπόλων,
λεπτὴν εἰς Ἰθάκην ἀνετείνετο θεῖος Ὀμηρος
ὠδῆσιν πινυτῆς εἵνεκα Πηνελόπης* 30
ἦν διὰ πολλὰ παθῶν ὀλίγην ἐξενάσσατο νῆσον,
πολλὸν ἀπ' εὐρείης λιπόμενος πατρίδος.
κλαῖεν δ' Ἰκαρίου τε γένος καὶ δῆμον Ἀμύκλου
καὶ Σπάρτην ἰδίων ἀπτόμενος παθίων.

Μίμνησμος δὲ τὸν ἠδὺν ὃς εὔρετο πολλὸν ἀνακλᾶς 35
ἦχον καὶ μαλακοῦ πνευμῖ ἀπὸ πενταμέτρου,
καίετο μὲν Ναννοῦς* πολὺ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ
κηρωθεὶς κώμους * σίχῃ συνεξαμύη*

Katalógho non diversas fuisse sunt qui testentur — notis aliunde adde Theognostum Crameri II, 18, 26. *Οἴας*, (sic) ὀρχή καταλόγου. Et. Gud. 246, 23. "Ἡοιαι, ἔστι κατὰ λόγος Ἡσιόδου (sic), — alii negant. ἀναρχόμενος Canterus. Nobis scripsisse Hermesianax videtur: Πάσας δὲ γούων ἀνεγράψατο βίβλους ἕμνων. Eoeas hymnos vocat poeta, cui in honorem Eoeae conscriptae videantur. 27. 28. μουσοπόλων AP: μουσοπόλων VL. Ruhnkenius κύδιστον πάντων volebat: Hermannus poetam scripsisse suspicatur: ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσοπόλων ὠδῆσιν, *dulcissimum deorum Amorem carminibus colens*. Recordatum videri poetam quod Hesiodus dixit ἠδ' "Ερος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Verum quid Homero, quem Amorem concelebrasse vix Hermesianax poterat fingere, fuerit amor in Penelopam vv. 33. 34. demum significat poeta. Ceterum v. Welcker. Cycl. Ep. 189 sq. 29. Homerus cum carminibus suis in Ithacam contendit, ut placeret Penelopae. 33. Libri ἔκλαιεν δ' Ἰκαρίου: emendavit Hermannus. Ἰκαρίου γένος est Penelopa: δῆμος Ἀμύκλου καὶ Σπάρτη Helena cum Lacedaemoniis. Illud ad-Odyseam, hoc ad Iliadem respicit. Sed Penelopa ipsa oriunda Lacedaemone: unde ipsam quoque attingebat Ilias. 34. Confer II. T, 301 sq. 35. πολλὸν ἀνακλᾶς, *graves inimicitias aemulorum expertus*. Huschkius ad Tibull. 678. πολλὸν ἀνακλᾶς, qui vehementem spiritum pentametri fregit. 37. καίετο Ναννοῦς, v. Hermann. Viger. 875. πολὺ VL: πολὺ P: πολ-

* ἤχθεε δ' Ἐρμόβιον τὸν αἰὲ βαρὺν, οὐδὲ Φερέκλην
40 ἐχθρὸν μισήσας τοῖ' ἀνέπεμψεν ἔπη.

Λύδης δ' Ἀντίμαχος Λυσηίδος ἐκ μὲν ἔρωτος
πληγείς Πακτωλοῦ ῥεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ.

* Δαρδάνη δὲ Θανοῦσαν ὑπὸ ξηρῆν θίετο γαῖαν,

λυῶ A. πολλάκι λώτω vel λωτῶ A: πολλάκι μάτω P: πολλά
κιμώτω VL. σίχε συνεξαμύη A: σίχε συνεξαμύη, ἦ B: σίχε
συνδροαμῆ PVL. Jacobsius κηλωθεῖς: κόμους ἔκλυσι εἰχ
(vel εὔρ') ἀνίης Weberus. Hermannus: »Quum Mimnermus tibi-
cen ipse tibicinem amaverit Nanno, λωτῶ recte scriptum videtur.
Πολιῶ, nisi forte σκολίω scripsit, exquisitius dictum de senili
tibia, ut πολιω γυῖα δεθεῖς καμάτω Phaniae Anth. Pal. I, 294.
Vide quae dixi ad Eurip. Med. 876. Denique in στείχε Ruhnke-
nius, in συνεξανύειν incidit Ilgenius. Elegans erit et sententia
et dictio, si scripserimus: πολιω δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ κημω-
θεῖς κόμους στείχε συνεξανύειν, ut jam ad Orph. Argon. 1293.
correxī. Κημωθεῖς est φορβειᾶ vincitus: vide Scholia Aristoph.
Eqq. 1147. Συνεξανύειν autem, quod tibicinam ipse tibia canens
sequebatur. Πολιω rectius ad ligni lotini colorem nigrum refertur:
Mimnermus perosum sibi senium non videtur attingisse. 39. ἠδ'
ἤχθεε A teste Ruhnkenio. ἠδὲ Φερέκλον Casaubonus: libri οὐδὲ
Φερέκλην. Tum 40. τοιάδ' PVL: τοῖανδ' B: τ' οἶαν vel τοῖαν A.
Hermannus: »Apertum esse arbitror, hanc in verbis illis sententiam
requiri, amore constrictum odium abjecisse Mimnermum inimicorum,
cum quibus antea graves iras exercuisset. Similiter Hermesianax in
fine fragmenti Aristippum ab solitis disputationibus refugisse dicit.
Quare sic scribendum videtur: δῆχθη δ', Ἐρμόβιον τὸν αἰὲ βαρὺν
ἠδὲ Φερέκλην ἐχθρὸν μισήσας οἱ' ἀνέπεμψεν ἔπη. Poenituit
cum, inquit, carminum, qualia effuderat, quum semper sibi gravem
Hermobium, inimicumque Phereclum odio persequeretur. At de
iambicis carminibus Mimnermi non constat. Et τοῖ' ἀνέπεμψεν
ἔπη Jacobsius. Coniciebam: ἤλγεε δ' Ἐρμόβιον τὸν αἰὲ βα-
ρὺν, οὐδὲ Φερέκλην ἐχθρὸν μισήσας τοῖ' ἀνέπεμψεν ἔπη,
h. e. οὐκ ἤλγεε Ἐρμ. οὐδὲ Φερ. ἐχθρὸν μισήσας τοῖ' ἀνέπ.
ἔπη, non aegre ferebat Hermobium semper sibi gravem neque ini-
micum perosus talia (qualia in manibus sunt hominum) carmina
amicae misit: missa ira unam Nannonem carminibus celebravit.
41. Λυσηίδος AB: χουσηίδος PVL: Λυδηίδος dubitanter
Ruhnkenius. Fuit enim Antimachi sive uxor sive amica et nomine
et gente Lyda. Forma tamen aliunde non constat. 43. δαρδάνη
AB: δαρδάνην VL: περδάνη P: λάρανακί νιν δὲ θανοῦσαν
Ruhnkenius. Hermannus cum Lennepio Σαρδιανῆν, ut poeta aut
synizesin aut insuetam correptionem usurpaverit.

* καλλιωναίζαον δ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν
 ἄκρην ἐς Κολοφῶνα· γόνων δ' ἐνεπλήσατο βίβλους 45
 ἱράς, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου.

Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδείξατο κώμους,
 Σαπφοῦς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον,
 γυνώσκεις. ὁ δ' αἰοιδὸς ἀηδόνος ἠράσαθ' ὕμνων,
 Τήϊον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίῃ. 50
 καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρείων

44. καλλιωναίζαον A: καλλιωναίζαον B: καλλίον' ἴζαον δῆ-
 θεν PVL: καλλίον' ἴζαον Casauboni editio secunda. Ilgenius
 κλαίον, αἰάζων δ' ἦλθεν: Riglerus et Axtius αἴλιον αἰάζων
 δ' ἦλθεν: Goettlingius Δαρδανίην δέ, θανοῦσαν ὅτ' ἐν ξήρῃ
 θέτο γαίῃ, κάλλιον αἰείδων ἦλθεν ἀποπρολιπὼν ἄκρην ἐς Κο-
 λοφῶνα. Hermannus: Τρωλίον αἴζαον δ' ἦλθεν; nam Hesychius
 αἰζαὸν· τὴν μέσην ὥραν (τὴν μετέωρον Herm.) et αἰζάων·
 ὄρων ὑψηλῶν. Osannus ad Apulej. de orthogr. 23. Κιλλάνιον
 πεδίον, quod tamen Strabo XIII, 629. Phrygiae accenset, qui
 ibidem juxta Caystrianum agrum memorat τὸ Κιλβιανὸν πεδίον.
 Paldamus ad Propert. 303. Καλλίναον Ξάνθον δ' ἦλθεν ἀποπρο-
 Dixisse poeta videtur, Antimachum Lydiae Lydae amore captum
 in Lydiam se contulisse: mox sepultis ossibus defunctae in patriam
 Colophonem, quae in promontorio sita ἄκρη vocatur, redisse,
 Ceterum conferendus Plutarchus Morall. II, 106, B. Ἀποθανού-
 σης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης, πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε,
 παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλου-
 μένην Λύδην, ἐξαριθμησάμενος τὰς ἠρωϊκὰς συμφορὰς, τοῖς
 ἄλλοιτοῖς κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτοῦ ποιῶν λύπην. 47. Ex-
 stant hodieque carminum frustula, quibus Alcaeus Sapphonem,
 Sappho Alcaeam alloquitur, v. Neue fr. 61. Prolegg. p. 3. et Al-
 caei fr. XLI. II. Matthiae. ἀνεδείξατο, dedicavit Mitscherlichus
 in Hymn. Hom. Cerer. p. 225. Libri ἀνεδείξατο. 49. ὕμνων A.
 50. Athenaeus 599, C. Ἐν τούτοις ὁ Ἐρμησιάναξ σφάλλεται
 συγχρονεῖν οἰόμενος Σαπφοῦ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ
 Κύρον καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ κατ' Ἀνακτίην τὸν
 Κροίσου πατέρα. Et post: ἐγὼ δὲ ἠγοῦμαι παίξειν τὸν Ἐρμη-
 σιάνακτα περὶ τούτου τοῦ ἔρωτος. καὶ γὰρ Δίφιλος ὁ κωμω-
 διοποιὸς πεποίηκεν ἐν Σαπφοῦ δράματι Σαπφοῦς ἐραστὰς
 Ἀρχίλοχον καὶ Ἰππώνακτα. Vide Neue p. 3. Plehn. Lesbiac.
 180 sqq. Bergk. Anacr. 100. 51. Hermannus: »Edd. Ἀνακρείων.
 MSS. Ἀνακρείων, quod praeferrem, si ἐφωμίλησεν plene scriptum
 invenirem. Valde enim insolenter penultima sub ictu versus pro-

στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσων
 φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
 οἴνηρην * δοῦριν κεκλιμένην πατρίδα,
 55 Λέσβον ἐς εὐνοῖον· τὸ δ' ὁμοῦριον εἶσιδε Λεῖτον
 πολλαῖς Λιόλικου κύματος ἀντιπέρας.

Ἄτιθις δ' οἶα μέλισσα πολυπρήωνα κολώνην
 λείπουσ' ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις
 Βάχχον καὶ τὸν Ἔρωτ' * ἀγειραιθειαιειδος
 60 * * * * Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

ducitur, et facillime id evitare potuerat poeta, si scripsisset, καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς Ἀνακρείων ἐφίλησεν. 52. Hermannus: »Exquisitioniora amans poeta dicere videtur τὴν μεταπεμπομένην, ad quam multa miserit carmina Anacreon.« Intelligenda Sappho in pompa multis circumfusas puellis incedens. 53. Sami com-
 morabatur apud Polycratem, Herod. III, 121. 54. δοῦριν VL:

δοῦριν P: δοῦρι Casaubonus: δῆρι vel δῆρει vel δούρει Bergkius Anacr. 142. Referunt ad Teum ab Harpago captam, v. Herod. I, 168. Nisi poeta οὔρει vel ὄρεσιν dederat, quod cum οἴνηρην pulchrius congruit. Teste Strabone Τεὸς ἐπὶ χερσόνησσι ἴδοντο.

55. Paldamus ad Propert. 303. Λέσβον ἐς εὐνοῖον, cll. Phanocl. Eleg. I, 22. Libri τὸ δὲ μῦθον εἶσιδε λείτρον: illud Hermannus, hoc Casaubonus correxit, qui τὸ δὲ δῆ ὄιον conjece-
 rat; non inepte Wenschius Μύσιον tentavit, quanquam Lectium, Idae promontorium, Aeolidem et Troadem disterminat, insulae Lesbo oppositum, v. Il. Ξ, 281. cum Scholiis. At constat quam late Mysiae appellatio patuerit. Ὁμοῦριον, vicinum. 57. Libri

αὐθις: Ἄτιθις Ruhnkenius. πολυπρήωνα κολώνην (Κολωνόν Lennepius) Ruhnkenius; libri πολυπρήωνα κολώνην. Suidas v. Σοφοκλεῖς· προσηγορεῖται δὲ μέλιττα διὰ τὸ ἡδύ. Alludit poeta ad pagum Atticum Κολωνόν, unde Sophocles oriundus erat.

59. ἀγειραιθειαιειδος AB: ἀγειραιθ αρειδος PVL. Amicae Theoridis nomen latere perspexit Lennepius: Ath. XIII, 592, A. Σοφοκλεῖς ὁ τραγωδιοποιὸς ἡδὴ γέρον ὦν ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἑταίρας. — μνημονεύει δὲ αὐτῆς λέγων ἐν τινι στασίμῳ οὕτως: Φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς. Hermanno verisimile est hos versus ad hunc fere modum scriptos fuisse:

Ἄτιθις δ' οἶα μέλισσα, πολυπρήωνα Κολωνόν
 λείπουσ', ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις
 Βάχχον, καὶ τὸν ἔρωτ' ἀνέγειρε Θεωρίδος, [οἶσθα],
 [τεχνοσόφῳ φρενί, τὴν] Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.
 Vel [καὶ γεραῖῳ γὰρ ἐρᾶν]. Mire Reisigius Oed. Col. IV.

Φημί δὲ κάκεινον τὸν αἰὲ πεφυλαγμένον ἄνδρα
καὶ * πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν
πίσας ἀμφὶ γυναῖκας, ὑπὸ σχολιοῦ τυπέντα
τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας.

ἀλλὰ Μακεδονίης πάσας * κατενίσσατο λαύρας,
* Αἰγείων μέθεπεν δ' Ἀρχέλειω ταμίην,
εἰσόκε τοι δαίμων, Εὐριπίδη, εὐρεῖ ὄλεθρον,
ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν.

65

Ἄνδρα δὲ, τὸν Κυθήρηθεν ἀνεθρέψαντο τιθῆναι
Βάχχου καὶ λωτοῦ πιστότατον ταμίην,
Μούσαις παιδευθέντα Φιλόξενον, οἷα τιναχθεὶς
ὠρυγῇ ταύτης * ἦλθε διὰ πτόλεως,

70

Riglerus et Axtius: γέρας δὲ Θεωρίδι δῶκεν ᾠδῶν, ὡς χάριν
Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. Ruhnkenius ἔρωτα γεραίρα . . .

62. Jacobsius: ἡ δ' ἀπαλῶν μῖσος κτώμενον ἐξ ὀνύχων.
Hermannus: καὶ σπανίων μῖσος κτώμενον ἐκ συνόδων.
Nam Moschopulus in Vita Euripidis: στυθροπὸς δὲ τὸ ἦθος
ἦν καὶ ἀμειδῆς καὶ φεύγων τὰς συνουσίας ὅθεν καὶ μισογύ-
νης ἐδοξάσθη. Riglerus et Axtius: καὶ πρώτων μῖσος κτ.
ἐξ ὀνύχων. 65. κατενίσσατο Hermannus: malim κατεδύσατο.

66. Αἰγείων nomen amicae Euripideae continere videtur: Mo-
schopulus Vita Euripidis: Ἐτεροὶ δὲ ἰστορήσαν, οὐκ ὑπὸ κυ-
νῶν, ἀλλ' ὑπὸ γυναικῶν αὐτὸν διαδόρασθῆναι, πορευόμενον
ἀπὸ πρὸς Κράτερον τὸν ἐρόμενον Ἀρχελαῶν. καὶ γὰρ σχεῖν
αὐτὸν καὶ περὶ τοὺς τοιοῦτους ἔρωτας. οἱ δὲ, πρὸς τὴν γα-
μετὴν Νικαοδίκου τοῦ Ἀρεθουσίου. Ilgenius Αἰγείω. Berg-
kii Commentatt. Com. Att. 96. Μακεδονίη — Αἰγείων vel
Αἰγίων, quum Aegae regni Macedonici caput fuisse videantur.

67. εἰσόκε τοι δαίμων, Εὐριπίδη, εὐρεῖ ὄλεθρον. Porsonus:
Codices (τοι omisso) Εὐριπίδη habent: εὐρεῖ AB: εὐρεν PVL:
σοί Bergkii. 68. Hermannus et Bergkii Ἀμφιβίου: Moscho-
pulus Lysimachum vocat. 69. τε B. Tum vulgo ἀνεθρέψαντο.
Hermanno elegantius scribi videtur: ἄνδρα δὲ τὸν Κυθήρηθεν,
ὃν ἐθρέψαντο. Non assentior. 71. Legebatur Μούσαι, παιδ.
Hermannus: »Παιδευθέντα significat castigatum: respicit enim
poeta poenam, qua affectus a Dionysio fuerat Philoxenus: unde
ille τιναχθεὶς, vehementer commotus, magno cum ejulatu per ur-
bem Colophonem transiit, quum se in patriam Cythera reciperet.«
Potius Philoxenus Cytheris profectus videtur Ephesum, ubi obisse
fertur.

γυγνώσκεις, αἶουσα μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείας
αὐτοῖς μηλείοις θήκαθ' ὑπὸ προγόνοις.

75 Οἷσθα δὲ καὶ τὸν ἀοιδὸν, ὃν Εὐρυπύλου πολίηται
Κῶοι χάλκειον θήξαν ὑπὸ πλατάνῳ,
Βιττίδα μολπάζοντα θοῆην, περὶ πάντα Φιλητᾶν
ῥήματα καὶ πᾶσαν ῥυόμενον λαλίην.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὅπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο
80 ἀνθρώπων, σκολιὴν μαϊόμενοι σοφίην,
οὓς ἀντὶ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίξατο μήτις
καὶ δεινὴ μῦθων κῆδος ἔχουσ' ἀρετή,
οὐδ' οἱ δεινὸν ἔρωτος ἀπετρέψαντο κυδοιμὸν
φαινόμενον, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἠνίοχον,

73. αἶουσα μέγαν Ruhnkenius: καὶ οὐσαν μέγαν ABP: καὶ οὐσαμέγαν V; καίουσα μέγαν L. 74. Libri μηλείοις: correxit Heringa. Hermannus: Tibicina illa fuit, amata Dionysio, ut ex Athenaeo I, 6, F. sq. compertum habemus: (ἐπειδὴ δὲ Φιλόξενος τὴν ἐρωμένην Γαλατείαν ἐφωράθη διαφθεύρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνεβλήθη, ἐν αἷς ποιῶν τὸν Κύκλωπα, συνέθηκε τὸν μῦθον εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γενόμενον πάθος, τὸν μὲν Διονύσιον Κύκλωπα ὑποστησάμενος, τὴν δ' αὐλητρίδα Γαλατείαν, ἐαυτὸν δ' Ὀδυσσεΐα.) Eam Hermesianax dicere videtur, primum oves pavisse, eoque jam tempore amore incendisse Philoxenum. Hesychius Προγόνοι οἱ πρωτόγονοι ἄρονες. Ilgenio poeta dicere videbatur, Philoxenum Galateae desiderium vel ipsis agnis incussisse. Nobis locus valde corruptus esse videtur. 75. II, B, 677. Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν. Propert. IV, 5, 23. 77. Βαττίδα Scaliger: nam Ovidius Trist. I, 6, 2. et Pont. III, 1, 58. Battidem vocat. 78. τρυόμενον Hermannus. ἐκτίσαντο Porsonus. 80. σκολίην Heinrichius. 81. αὐτοὶ B. Hermannus αὐή, quos anhelans cura disputando de rebus amoris macilentos reddit. Porsonus πυκνά. Hermannus: Πικρὰ vel amoris opposita, vel acuta intellige. Περίπικρα Riglerus et Axtius. 82. κῆδος A: κῦδος PVL. 83. οἶδεν ὢν AB: οἱ δὲ τὸν P: οἱ δεινὸν V. Vulgo ex Westoni conjectura οἶδ' αἰνόν. Aldi scripturam Hermannus tuetur usui epicae dictionis congruam, ut apud Homerum οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν. ἀπεστρέψαντο AB: ἀπετρέψαντο PVL, quod Hermannus placet, quum pateat, non dici illos non aversatos esse bellum Amoris, sed propulsare requisivisse. 84. Hermannus φθάνόμενοι δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἠνίοχον. Heinrichius μαϊνόμενοι δ' ἦλθον.

Οἴη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς 85
 Πυθαγόρην, ἑλίκων κομψὰ γεωμετρίας
 εὐρόμενον, καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθῆρ
 βαιῆ ἐν σφαιρίῳ πάντ' ἀποτασσόμενον.

Οἴω δ' ἐγλίηνεν, ὃν ἔξογον ἔχρη Ἀπόλλων 90
 ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ,
 Κύπρις μνηίουσα πυρὸς μένει· ἐκ δὲ βαθείης
 ψυχῆς κουροτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας,
 οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος· οὐδέ τι τέχμαρ
 εὔρε, λόγῳ πολλὰς εὐρόμενος διόδους.

Ἄνδρα Κυρηναῖον δ' εἶσω πόθος ἔσπασεν Ἴσθμοῦ 95
 δεινός, ὅτ' * ἀπιδανῆς Λαΐδος ἠράσατο
 ὄξυς Ἀριστιππος, πάσας δ' ἠνήνατο λέσχας
 φεύγων * οὐδαμένον ἐξεφόρησε βίω.

86. Heinrichius καμψά, flexus curvos, spiras. 88. βαιῆ ἐν] βίης ἐν ABP: βαιῆ τ' ἐν VL. Illud Dindorfius. Hemsterhusius: βαιῆ τ' ἐν σφαιρίῳ πάντ' ἀπομασσόμενον. » Ἀποτασσόμενον proprie est distribuentem. Hermannus. Probo Hemsterhusium: Pythagoras universum orbem terrarum in exigua sphaera effinxit. 89. ἐγλίηνεν ὃν Heringa: libri ἐγλειημένον. ἔχρη Ἀπόλλων ἀνθρώπων εἶναι Porsonus. Wytttenbachius εἶναι Ἀπόλλων ἔχρησ' ἀνθρώπων. AB ἔχρη πολλῶν δ' ἀνθρώπων εἶναι: PVL ἔχρη (sequitur lacunae indicium) εἶναι πολλῶν δ' ἀνθρώπων. Vide Platonis Apolog. 21, A. 92. PVL κουροτέρας. Quum ex profunda mente leviores curas elaborasse Socrates dicitur, in his eum curis mentem suam, alias in rebus gravissimis occupatam, exercuisse significat poeta. Hermannus. 94. Heringa λόγων: Hermannus Recte, ait, libri λόγῳ. Hoc enim dicit poeta, non potuisse facto finem invenire Socratem, quum tamen verbis ubique se expedire didicisset. Non male legeretur Οὐδέ τι τέχμαρ εὔρ' ὃ λόγῳ, πολλὰς εὐρόμενος διόδους. Ceterum εὐράμενος libri: correxit Dindorfius. 95. Libri omittunt δ'. Unde Hermannus ἄνδρα δὲ Κυρηναῖον ἔσω πόθος ἔσπασεν Ἴσθμοῦ δεινός, ubi δεινόν librorum scripturam emendavit Ruhnkenius. 96. Ruhnkenius ἐπιθάνης: Hermannus ἀπιθάνης, non quod Aristippus eam magna pecunia conduxerit, sed quod florida aetate difficilis aditu fuit, de qua re scriptum apud Ath. XIII, 570, B. C. 585, D. 98. Porsonus ἐξ Ἐφύρης ἐβίω. Hermannus: φεύγων ἐυλιμένον ἐξ Ἐφύρης ὀρίων. Aeginam enim, inquit, cum

XVI. Phanoclis Elegiae.

Phanocles, quem post aetatem Demosthenis vixisse scimus, v. Clementem ad fr. 2., quam patriam habuerit incompertum est. Elegiae ipsius, quibus amores masculos celebraverat, Ἔρωτες ἢ καλοὶ inscriptae erant. Vide Welckeri Vindicias Sapphonis 51 sqq.

1.

Ἦ ὡς Οἰάγροιο πάϊς Θρηϊκίος Ὅρφεὺς
 ἐκ θυμοῦ Κάλαιν στέρξε Βορηιάδην.
 Πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἄλσεσιν ἕξετ' αἰείδων
 ὄν πόθον· οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ,
 5 ἀλλ' αἰεὶ μιν ἄγρουπνοι ὑπὸ ψυχῇ μελεδῶναι
 ἔτρυχον, θαλερὸν δερκομένου Κάλαιν.
 Τὸν μὲν Βιστονίδες κακομήχανοι ἀμφιγυθεῖσαι
 ἔπτανον, εὐήκη φάσγανα θηξάμεναι,

Laide petere consueverat Aristippus, teste Ath. 588, E. Ἀριστιππος δὲ κατ' ἔτος συνδιημέρευεν αὐτῇ ἐν Αἰγίνῃ τοῖς Ποσειδωνίοις. Nec solo id Neptuniorum tempore factum esse idem Ath. indicat 544, D. διέτριβε δ' ὁ Ἀριστιππος τὰ πολλὰ ἐν Αἰγίνῃ τρουφῶν. Friedemannus de Med. Syll. Pent. 298. οὐδ' ἀνέμων ἔξεφοβέϊτο βίαν, quia Aristippum Isthmum navigantem vehementissima tempestate maris correptum summum adisse vitae discrimen scribunt Diog. L. IV, 142. Huebner. et Aelian. V. H. IX, 20. In eundem intellectum facilius erit correctio haec: οὐδ' ἀνέμων ἔξεφόβησε βίην. Ceterum de Aristippi cum Laide consuetudine v. Fr. Jacobsii Scripta Miscell. IV, 403 sqq. 425 sqq.

Phanoclis Fr. 1. Stobaeus Floril. LXIV, 14. Tractavit Ruhnkenius Ep. Crit. II, 323 (299). 4. οὐδέ οἱ ἦν Hermannus Orph. 785. 5. ὑπὸ ψυχῇ B. μελεδῶναι AB Voss. Arsen.: vulgo μελεδῶνες, v. Lobeck. Parall. I, 146. 6. Vulgo δερκομένον: AB Voss. δερκομένου. Intellige cum Valckenario Diatr. Eur. 199, C. μελεδῶναι δερκομένου Κάλαιν ἔτρυχον αὐτόν. Praetulit poeta genitivum ob perspicuitatem. 8. Ita libri optimi: vulgo εὐμήκη, v. Schaefer. Greg. Cor. 533.

οὔνεκα πρῶτος δειξεν ἐνὶ Θρηήεσσιν ἔρωτας
 ἄρρῆνας, οὐδὲ πόθους ἦνεσε θηλυτέρων. 10
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆν χαλκῶ τάμον, αὐτίκα δ' αὐτὴν
 εἰς ἄλα Θρηϊκίην ῥῆψαν ὁμοῦ χέλυι,
 ἢ λω καρτύνασαι, ἢ ἐμφοροείοντο θαλάσση
 ἄμφω ἅμα, γλαυκοῖς τεγγόμεναι ῥοδίσις. 15
 Τὰς δ' ἱερῇ Λέσβῳ πολλὴ ἐπέκελσε θάλασσα·
 ἠχὴ δ' ὡς λιγυρῆς πόντον ἐπέσχε λύρης,
 νήσους τ' αἰγιαλούς θ' ἀλιμυρῆας, ἔνθα λίγειαν
 ἀνέρες Ὀρφεῖην ἐκτέρισαν κεφαλῆν·
 ἐν δὲ χέλυν τύμβῳ λιγυρὴν θέσαν, ἢ καὶ ἀναύδους 20
 πέτρας καὶ Φόρκον στυγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ.
 Ἐκ κείνου μολπή τε καὶ ἱμερτὴ καθαριστὺς
 νῆσον ἔχει, πασίων δ' ἐστὶν ἀοιδότης.

9. πρῶτος δειξεν A: vulgo πρῶτον ἔδειξεν. Confer Ovid. Metam. X, 83 sqq. 15. Ovid. Metam. IX, 50 sqq. Plehn. Lesb. iacc. | 138 sqq. 17. Πέτρον ἀλιμυρῆς Apoll. Rhod. I, 913. ubi Scholia τὴν ὑπὸ θαλάσσης περιώρρομένην interpretantur. 20. Φόρκον Orcum, στυγνὸν ὕδωρ Stygiam undam intelligunt Muel-lerus Orchom. 155. Welckerus Trilog. Aesch. 383. Meinekius Euphor. 122. Jacobsius Lectt. Stob. 106. Ruhnkenius mare intel-ligebat, cui ita assentitur Lobeckius Aglaoph. 863 sq., ut dici ar-bitretur eam partem maris, qua Symplegades eminent, nautis omnibus formidabiles, quam partem Phorco ille ἀλὸς ἀτρογέτιο μέδοντι multorumque monstrorum progenitori quasi propriam di-cionem subjectam fuisse e Carystii loco (Scholl. Theocr. III, 22. Καρύστιος Περγαμηνός φησι Κνανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν ὄρκου πύλας [Φόρκου Meinekius] εἰρῆσθαι.) colligi potest, si ille Symplegades tanquam vastissimi regni ostia Φόρκου πύλας nominavit. Ceterum Phanocli obversatum quidem videtur Orpheῖ iter Colchicum et Planetarum transvectio, de qua ipse narrat in Argon. v. 707. αὐτὰρ ἐγὼ μολπήσιν παρήπαρον ἡμετέρῃσι πέτρας ἠλιβάτους, sed tamen ita ut Orpheo universe vim et potestatem sedandorum fluctuum tribuat, alioqui ἔπεισε scripsisset, non ἔπειθε. Addit Lobeckius ab Orpheo ventos fre-nari et undas apud Claudian. Praef. L. II. Rapt. 17. Adde Si-monidis Epinic. fr. XVIII. Denique haec subjicit: Ὅσι expressam hujus facti (itineris Colchici) memoriam proponere voluisset Pha-nocles, non ἀναύδους scripsisset, quod saxis in universum, non illis tumultuosissimis scopulis convenit, sed ἀναιδέας, quod uni-cuique primum occurrit. Dionysius Perieg. v. 143. κνανέας ὄθι μῦθος ἀναιδέας εἰν ἀλλ' πέτρας. 22. Sic A: πασίων τ' vulgo: πασίων Trincavellus.

Θρηῆκες δ' ὡς ἐδάησαν Ἀρηῖοι ἔργα γυναικῶν
 ἄγρια καὶ πάντασ δεινὸν ἐσηλθεν ἄχος,
 25 ἅσ ἀλόγους ἔστιζον, ἔν' ἐν χοῦ σήματ' ἔχουσαι
 κνάεα, στυγεροῦ μὴ λελάθοντο φόνου.
 ποινὰς δ' Ὀρφηῖ κταμένω στίζουσι γυναῖκας
 εἰσέτι νῦν κείνης εἵνεκεν ἀμπλακίης.

2.

Ἀλλὰ τὸ Μοιράων νῆμ' ἄλλυτον οὐδέ πη ἔστιν
 ἐκφυγέειν, ὁπόσοι γῆν ἐπίφεροβόμεθα.

3.

Ἦ ὡς θεῖον Ἀδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος
 ἦρασεν, ἠγαθήν Κύπρον ἐποιχόμενος.

XVII. Alexandri Pleuronii.

Olymp. CXXVII.

Suidas : Ἀλέξανδρος Αἰτωλὸς ἐκ πόλεως Πλευρῶνος, υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας, γραμματικός. οὗτος καὶ τραγωδίας ἔγραψεν· ὡς καὶ τῶν ἐπτα τραγικῶν ἕνα κριθῆναι, οἵπερ ἐπεκλήθησαν ἢ Πλειάς.

23. Ἀρηῖοι A. Voss. Ars. marg. Gesn. Reliqui ἀρηῖα. 26. μὴ κλελάθοντο B. 27. τίνουσι γυναῖκες Ruhnkenius, ipse afferens Plutarch. Ser. N. V. 2. Οὐδέ γὰρ Θραῖκας ἐπαινοῦμεν, ὅτι στίζουσι ἄχοι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. Ceterum cfr. Herod. V, 6.

Fr. 2. Clemens Alex. Stromm. VI, 750. Potter. Δημοθέουσι εἰπόντος· Πᾶσι γὰρ ἡμῖν ὁ θάνατος ὀφείλεται καὶ τὰ ἐξῆς, ὁ Φανοκλῆς ἐν Ἐρωσιν ἢ Καλοῖς γράφει· Ἀλλὰ κτλ. 1. οὐδέ πως Paris.: οὐδέ ποτ' Klotzius.

Fr. 3. Plutarch. Morall. II, 671, B. Τὸν Ἀδωνιν οὐχ ἔτερον, ἀλλὰ Διόνυσον εἶναι νομίζουσι καὶ πολλὰ τῶν τελευμένων ἐκατέρω περὶ τὰς ἐορτὰς βεβαιοῖ τὸν λόγον· οἱ δὲ παιδικὰ τοῦ Διονύσου γεγονέναι. καὶ Φανοκλῆς, ἐρωτικὸς ἀνήρ, ἀδὲ πως πεποίηκεν· Εἰδὼς θεῖον κτλ. Emendavit Lenzius.

I. Ἀπόλλων.

1.

Παις Ἴποκλήος Φόβιος Νηληϊάδαο
 ἔσται ἰθαγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων·
 τῆ δ' ἄλογος μνηστὴ δόμον ἵξεται, ἧς ἔτι νύμφης
 ἠλάκατ' ἐν θαλάμοις καλὸν ἐλισσομένης
 Ἀσσησοῦ βασιλῆος ἐλεύσεται ἔκγονος Ἀνθεὺς, 5
 ὄρκι ὀμηρεῖης πίστ' ἀποδωσόμενος,
 πρωθήβης, ἕαρος θαλερώτερος· — οὐδὲ Μελίσσω
 Πειρήνης τοιόνδ' Ἀλφεισίβοιον ὕδωρ
 θηλήσει μέγαν υἷον, ἀφ' οὗ μέγα χάσμα Κορίνθω
 ἔσται καὶ βριαροῖς ἄλγεα Βακχιάδαις — 10
 Ἀνθεὺς Ἐομείη ταχυνῶ φίλος, ᾧ ἔπι νύμφη
 μαινὰς ἄφαρ σήσει τὸν λιθόλευστον ἔρων·
 καὶ ἔ καθαφαμένη γούνων ἀτέλεστα κομίσσαι
 πείσει· ὁ δὲ Ζῆνα ξείνιον αἰδόμενος

Alexandri Pleuronii. I. Ἀπόλλων. Fr. I. Parthenius Erot. XIV. "Ἐφασαν δὲ τινες, οὐ πέριδικα, σκεῦος δὲ χρυσοῦν εἰς τὸ φρεᾶρ βεβλήσθαι, οἷς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς μέμνηται ἐν τοῖςδε ἐν Ἀπόλλωνι. Vaticanantem Apollinam fecit Alexander, ut Lycophron Cassandram, alios alii poetae, v. Mitscherlich. Horat. Carmm. I, 15. in Argumento. Eandem fabulam de amoribus Anthei et Cleoboeae narraverat Aristoteles et fabularum Milesiacarum auctores. 2. De forma ἰθαγενῆς v. Lobeck. Phryn. 648. 5. Ἀσσησός· πόλις Μιλησίου γῆς, Steph. Byz. s. v. Alii Assesum regem interpretantur, v. Wesseling. Herod. I, 19. recte, nam Parthenius: ἐκ δὲ Ἀλικαρνασσοῦ παῖς Ἀνθεὺς, ἐκ βασιλείου γένους, ὀμήρευσσε παρὰ Φοβίω. 6. Legrandius ἐπιβωσόμενος. Vulgatam explicat: Antheus fida pignora reddet tradita sibi a patre rege. 9. θηλήσει Passovius: codex θελήσει. Actaeonem dicit, Melissi filium, cujus amore Archias unus ex Heraclidis quum exarsisset, Actaeoni autem recusanti vim adhibere conatus interfecisset puerum, profugus Corintho Syracusas coloniam duxit, v. Plutarchi Amator. Narrat. 772, D sqq. Muellieri Dorr. I, 115 sq. 11. Est Epanaphora v. 5. ᾧ ἔπι Legrandius: codex ᾧ ἔπι. 12. λιθόλευστον ἔρων amorem gravissimis poenis dignum. 13. II. Z, 160 sqq. Heynius ἀθέμιστα τελέσσαι.

- 15 σπονδάς τ' ἐν Φοβίου καὶ ἄλα ξυνεῶνα, θαλάσση,
 κρήναις καὶ ποταμοῖς νίφει ἀεικὲς ἔπος·
 ἢ δ' ὅταν ἀρνῆται μελεὼν γάμον ἀγλαὸς Ἀνθεὺς,
 δὴ τότε οἱ τεύξει μητιόεντα δόλον,
 μύθοις ἐξαπαροῦσα· λόγος δέ οἱ ἔσεται οὗτος·
- 20 γαυλὸς μοι χύσεος· φρεῖατος ἐκ μυχάτου
 νῦν ὃ γ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν καλὸν ἤριεν οὔσον,
 αὐτὸς δ' ἐς Νύμφας ὄχετ' ἐφρυδριάδας·
 πρὸς σέ θεῶν, ἀλλ' εἴ μοι, ἐπεὶ καὶ παισὶν ἀκούω
 ῥηϊδίην οἶμον τοῦδ' ἔμεναι στομίου,
- 25 ἰθύσας ἀνέλοιο, τότ' ἂν μέγα φίλτατος εἴης.
 ὧδε μὲν ἢ Φοβίου Νηλεΐδαο δάμαρ
 φθέγγεθ'· ὃ δ' οὐ φρασθεῖς, ἀπὸ μὲν Αελεγγήιον εἶμα
 μητρὸς εἴης ἔργον θήσεται Ἑλλαμενῆς·
 αὐτὸς δὲ σπεύδων κοῖλον καταβήσεται ἄγκος
- 30 φρεῖατος· ἢ δ' ἐπὶ οἱ λιρὰ νοεῦσα γυνή
 ἀμφοτέροις χεῖρεσσι μυλακρίδα λῆαν ἐνήσει·
 καὶ τόδ' ὃ μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότητος

15. ἐν Φοβίου, in aedibus Phobii. θαλάσση Legrandius: codex θαλάσσης. Brunckius ἄλα ξυνεῶνα τραπέζης. 23. Ἄλλ', v. Theogn. 341 ibique notata. παισὶν Piersonus: vulgo πᾶσιν. Vide Odyss. Z, 300. πρὸς σέ θεῶν, v. de omisso verbo *ἰκετεύω* similive Valcken. Eur. Phoen. 1659. Pors. Med. 325. 26. Νηλεΐδαο codex: correxit Brunckius: Passovius Νηλεΐδαο. 27. Αελεγγήιον εἶμα, h. e. Μιλήσιον. Nam Miletus et ipsa vocata Αελεγγήης, v. Steph. Byz. s. v. Μίλητος. 30. Hesychius λιρός· ἀναίσχυντος, ἀναιδής, θρασύς. Λίρος scribit Choeroboscus Orthogr. Cramerii Ann. Ox. II, 235, 3. Λίρος· σημαίνει τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ι· παρὰ τὸ λίαν ὄρᾶν· οἱ γὰρ ἀναιδεῖς λίαν ὄρῶσιν. 32. Vulgo καὶ τόδ'. Passovius: *Atque hunc (siquidem καὶ τόδ' ὃ μὲν ξ. π. ἂ. legendum) fatalem tumultum (imam putei fundum) premet hospitum longe infelicissimus. Ac plerumque quidem terra sive tumulus mortuum premere dicitur: hic vero rem invertit poeta ingeniosus, suo usus jure: ὀγκῶσαι enim ἤριον recte dicitur de eo, qui graviter cubat in tumulo, quem nunquam est relicturus: apud Latinos nihil est frequentius hoc verbi premere usu.* Jacobsius conjecerat: καὶ τόδε μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότητῃ sqq. *hunc tumultum (Cleoboea) hospitum infelicissimo exstruet.* Sic etiam Hofmann-Peerlkamp. Bibl. Crit. Nov. II, 216. cll. inter alia Eur. Ion. 388. ὀγκωθῆ τάφῃ.

ἤριον ὀγκώσει τὸ μνησθένον· ἢ δ' ὑπὸ δειρὴν
ἀψαμένη σὺν τῷ βήσεται εἰς Ἀίδην.

II. Μοῦσαι.

2.

Ἄλλ' ὄγε πειθόμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλισθαι
Τιμόθεον κιθάρης ἴδμονα καὶ μελέων,
υἶὸν Θερασάνδροιο, * τὸν ἦνεσαν ἀνέρα σίγλων
χορσεῖων ἱερὴν δὴ τότε χιλιάδα,
ὕμνησαι ταχέων Ὀπιν βλήτειραν ὀϊστῶν,
ἢ τ' ἐπὶ Κεγχροειῶ τίμιον οἶκον ἔχει.

5

et mox:

Μηδὲ θεᾶς προλίπη Λητωίδος ἀγλαὰ ἔργα.

III. Ἀδηλον ἐλεγείον.

3.

Ὡς Ἀγαθοκλῆος λάσαια φρένες ἤλασαν ἔξω
πατρίδος· ἀρχαίων ἦν ὅδ' ἀνὴρ προγόνων,

II. Μοῦσαι. Fr. 2. Macrobius Saturnall. V, 22. *Alexander Aetolus poeta egregius in libro qui inscribitur Musae, refert, quanto studio populus Ephesius dedicato templo Dianae curaverit praemiis propositis, ut qui tunc erant poetae ingeniosissimi, in deam carmina diversa componerent. In his versibus Opis non comes Dianae, sed Diana ipsa vocata est. Loquitur autem, ut dixi, de populo Ephesio: Ἄλλ' κτλ. De Timotheo Milesio v. Muellerei Dorr. II, 324 sq. 1. Γραικοῖσι, h. e. Ἕλλησι, v. Niebuhr. Hist. Rom. I, 60. Wachsmuth. Antiqq. Gr. I, 310 sq. 3. Libri τὸν ἦνεσαν et 4. ἱερὴν δὴ τότε χιλιάδα. Conjectant τὸν ἦνεσαν ἀνέρα σίγλων χορ. ἱερῆ δὴ τότε χιλιάδι, vel κατήνεσαν ἀνέρι σ. γ. ἱερὴν δ. τ. χιλιάδα. De σίγλοις, numismate Persico, v. Xenoph. Anab. I, 5, 6. Ἱερὴν vocat χιλιάδα expensam in honorem deae. 5. Ὀπιν, v. Virg. Aen. XI, 532. ibique Servium. 6. Vulgo ἢ δ' ἐπὶ Κεγχροειῶν: emendavit Meinekius. De Cenchreo Ephesii agri fluvio v. Paus. VII, 5, 10. Strabo XIV, 639. Tacit. Annall. III, 61. 7. Legebatur θεῆς. ἀγλαὰ Brunckius: vulgo ἄκλεα.*

III. Ἀδηλον. Fr. 3. Athen. XV, 699, B sq. "Ὅτι ἦν τις περὶ αὐτῶς (parodos) δόξα παρὰ τοῖς Σικελιώταις Ἀλέξαν-

εἰδὼς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὀμιλεῖν
 ξείνος· Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰὼν,
 5 παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι ποτ' ἦν ἴσον. ἔγραφε δ' ὠνήρ
 εὖ, παρ' Ὀμηρεῖην ἀγλαίην ἐπέων,
 πισσύγγους, ἢ φῶρας ἀναιδέας, ἢ τινα χλούνην,
 φλοίων ἀνθηρῆ σὺν κακοδαμονίῃ·
 τοῖα Συρηκοσίους καὶ ἔχων χάριν. ὅς δὲ Βοιωτοῦ
 10 ἐκλυεν, Εὐβοίῳ τέρεται οὐδ' ὀλίγον.

XVIII. Eratosthenis Cyrenaei.

Olymp. CXXXVII.

Suidas: Ἐρατοσθένης Ἀγλαοῦ, οἱ δὲ Ἀμβροσίου, Κυρηναῖος, μαθητῆς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικοῦ δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ. Μετεπέμψθη δὲ εἰς Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου

δρος ὁ Αἰτωλὸς ὁ τραγωδιοδιδάσκαλος ποιήσας ἐλεγείον τρόπον τοῦτον δηλοῖ. Ὡς Ἀγαθοκλῆος κτλ. Sunt qui hos versus ab Alexandro tanquam epigramma sepulcrale Boeoti Siculi parodi conscriptos statuunt: perperam. De Boeoto et Euboeo v. 10. memorato v. Weland. de Praecip. Carmm. Hom. Parodis 41 sqq. 1. Conjiciunt "Ὁν δ' Ἀγαθ. vel ὄν γ' Ἀγ. — πατρίδος, ἀρχ. 4. Libri δεῖ σε πόσα κρονίων: emaculavit Casaubonus. Mimnermiana vivendi praecepta secutus dicitur Boeotus, cui nihil vita praeter χρυσέην Ἀφροδίτην fuisse videtur. 5. Libri πότην: emendavit Jacobsius. Alii πότης ἴσος. Mimnermi amores in mulieres aequasse Boeoti amores masculos dicere videtur poeta. δ' ὠνήρ εὖ Schweighaeuserus: libri δ' ὦ νηρεῦ, δ' ὦ νηρεῦ, δ' ὦν ἠρεῦς. 6. παρ' Ὀμηρ., detorqueus Homeri verba in res ludicras. 7. Sic Westonus: libri πισσύγαση φωρωσεν αἰδέας, φωρωσε ναιδέας, φωρᾶσαν αἰδέας, φωρῶσαν αἰδέας. 8. φλύων Schweighaeuserus: φλοίων PVL: φλοίοντ' Capellmannus. At referenda verba ad ipsum parodum Homericis verbis magnificis venuste et vafre ad res vilissimas ab-usum. 9. Libri ὡς δὲ Βοιωτούς: emendavit Casaubonus et Jacobsius.

Eratosthenis Cyrenaei. Elegiaci carminis, quod Erigonae nomine inscripsit poeta — διὰ πάντων ἀμώμητον τὸ ποιημάτιον ait Longinus de Sublimi XXXIII, 5. — summam com-

Πτολεμαίου καὶ διέτριψε μέχρι τοῦ πέμπτου. Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἶδει παιδείας, τοῖς ἄκροις ἐγγίσαντα, Βῆτα ἐπεκλήθη. Οἱ δὲ καὶ δεύτερον ἢ νέον Πλάτωνα, ἄλλοι πένταθλον ἐκάλεσαν. Ἐτέχθη δὲ ῥαὸ Ὀλυμπιάδι καὶ ἐτελεύτησε π' ἐτῶν γεγονώς, ἀποσχόμενος τροφῆς διὰ τὸ ἀμβλυώττειν, μαθητὴν ἐπίσημον καταλιπὼν Ἀριστοφάνην τὸν Βυζάντιον. Ἐγραψε δὲ φιλόσοφα καὶ ποιήματα καὶ ἱστορίας, Ἀστρονομίαν ἢ Καταστερισμούς, περὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν αἰρέσεων, περὶ ἀλυπίας, διαλόγους πολλοὺς καὶ γραμματικὰ συγνά.

Ἡριγόνη.

1.

Οἶνός τοι πυρὶ ἴσον ἔχει μένος, εὐτ' ἂν ἐς ἄνδρας
ἔλθῃ· κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσαν ἄλα

plectuntur Scholl. A II. X, 29. Ἰκάριος γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος, ἔσχε δὲ θυγατέρα μονογενῆ Ἡριγόνην, ἣτις κύνα νῆπιον ἔτροφε. ξενίσας δὲ ποτε ὁ Ἰκάριος τὸν Διόνυσον ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ οἶνόν τε καὶ ἀμπέλου κλήμα. κατὰ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποθήκας περιήει τὴν γῆν προφαίνων τὴν τοῦ Διονύσου χάριν, ἔχων σὺν ἑαυτῇ τὸν κύνα. γενόμενος δὲ ἐκτός τῆς πόλεως βουκόλοις οἶνον παρέσχε· οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, οἱ μὲν εἰς βαθὺν ὕπνον ἐτρόπησαν, οἱ δὲ περιλειπόμενοι, νομίσαντες θανάσιμον εἶναι φάρμακον τὸ πόμα, πλήσσοντες ἐφόνευσαν τὸν Ἰκάριον. μεθ' ἡμέραν δὲ νηψάντων αὐτῶν, καταγρόντες ἑαυτῶν εἰς γυγὴν ἐτρόπησαν. ὁ δὲ κύων ὑποστρέψας πρὸς τὴν Ἡριγόνην δι' ὠργμοῦ ἐμήνυσεν αὐτῇ τὰ γεγονότα. ἡ δὲ μαθοῦσα τάλιθρὸς ἑαυτὴν ἀνήρτησε. νόσου δὲ ἐν Ἀθήναις γενομένης, κατὰ χρῆσμον Ἀθηναῖοι τὸν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἡριγόνην ἐνιαυσίαις ἐγέραιρον τιμαῖς· οἱ καὶ καταστερισθέντες Ἰκάριος μὲν Βοώτης ἐκλήθη, Ἡριγόνη δὲ παρθένος· ὁ δὲ κύων τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν ἔσχεν. ἡ ἱστορία παρὰ Ἐρατοσθένει. Addunt Scholl. BD ἱστορεῖ Ἐρατοσθένους ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλόγοις, v. Bernhardy Eratosthenic. 113.

Fr. I. Athenaeus II, 36, F. Κατὰ τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν Ὀἶνος κτλ. Stobaeus Fleril. XVIII, 3. ἐς ἄνδρα Stobaeus. Pluralem praeter Athen. habet Clemens Alex. Paedag.

Βορρῆς ἢ Νότος, τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

2.

Καὶ βαθὺν ἀκρήτω πνεύμονα τεγγόμενος.

3.

* Εὐ̄ τοι ὅσοις φαίνεσκε Μοσυχλαίῃ φλογι ἴσον.

4.

"Ἄστν δὲ δὴ Θορικοῦ καλὸν ἴκανεν ἔδος.

5.

'Ικαρίου ποσὶ πρώτα περὶ τράγον ὠρχήσαντο.'

II, 183. Confer Panyasin Ath. 37, A. Οἶνος γὰρ πυρὶ ἴσον
ἐπιχθονίοισιν ὄνειρα ἐσθλόν.

Fr. 2. - Macrob. Sat. VII, 15. *In pulmonem defluere potum
nec poetae nobiles ignorant.* Eratosthenes: Καὶ βαθὺν κτλ.
Vide Alcaei fr. XXVIII. Matth.

Fr. 3. Scholl. Nicandri Ther. 472. *Μόσυχος δὲ ὄρος τῆς
Λήμνου, ὡς Ἀντίμαχος (fr. XXVI. Schellenberg.) — καὶ
Ἐρατοσθένους. Εὐ̄ τοι ὅσοις φ. κτλ. Εὐῖος ὡς φ.
Bernhardy: nisi praestat Εὐῖος ὄν φ. Ceterum codex Gotting.
Ἐο. φησί. Παμφαίνεσκε κτλ. Scriptura incerta. De Mo-
sychlo v. Buttmani Mythologum.*

Fr. 4. Steph. Byz. s. v. "Ἄστν. *Λέγεται ἄστν καὶ ὁ δῆ-
μος, ὡς Ἐρατοσθένους ἐν τῇ Ἡριγόνῃ. "Ἄστν κτλ.
ὅτι δὲ δῆμος Θορικός δῆλον ἐστί. Codices εἰς τε δὴ, εἰ ὅτε
δρ': emendavit Bernhardy.*

Fr. 5. Hyginus II, 4. *Dicitur hircus in vineam se conje-
cisse et quae ibi tenerrima folia videret, decerpisse, quo facto
Icarium irato animo tulisse eumque interfecisse ac vento plenum
praeligasse et in medium projecisse suosque sodales circum eum
saltare coegisse. Itaque Eratosthenes ait: Ἰκαρίου κτλ. Vide
Welckeri Append. Trilog. Aeschyl. 222 sqq.*

XIX. Parthenii Nicaeensis.

Floruit sub Augusto.

Suidas: Παρθένιος, Ἡρακλείδου καὶ Εὐδώρας· Ἐομπίος δὲ Τήθας φησὶ· Νικαεὺς ἢ Μυρλεανός, ἐλεγιοποιὸς καὶ μέτρων διαφορῶν ποιητής. Οὗτος ἐλήφθη ὑπὸ Κίνα λαφυρῶν, ὅτε Μιθριδάτην Ῥωμαῖοι κατεπόλεμησαν· εἶτα ἠφείθη διὰ τὴν παιδευσιν καὶ ἐβίω μέχρι Τιβερίου τοῦ Καίσαρος. Ἐγραψε δὲ ἐλεγεία εἰς Ἀφροδίτην, Ἀρήτης ἐπικήδειον τῆς γαμετῆς, Ἀρήτης ἐγζώμιον ἐν τρισὶ βιβλίοις καὶ ἄλλα πολλά. Vide Clinton. Fast. Hell. III, 548.

1.

Ἄμυσχρόν οὔνοι ἔσσει Ἀρχελαΐδος.

2.

Ἰλαος ταύτην δέχνησο πυρκαϊήν.

3.

Ὅστις ἐπ' ἀνθρώπους ἔξυσεν αἰγανίην.

4.

Ἀμφοτέροις ἐπιβάς ἄρπυς ἐλήϊσατο.

Parthenii Nicaeensis Fr. 1. Hephaestion. 9. Gaisf. Παρθένιος ἐπικήδειον εἰς Ἀρχελαΐδα γράφων ἐλεγειακὸν, τὸν τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείου ἰαμβικὸν ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα ἔρεῖν ἐμέλλεν· Ἄμυσχρόν κτλ. Ἄμυσχρόν Hesychio teste est καθαρὸν, ἀγνόν, ὀλόχροον.

Fr. 2. Choeroboscus Bekkeri Ann. 1383. "Ὅτι τὸ Ἰλαος ἐκτείνει τὸ ᾱ, ἐδήλωσε Παρθένιος ἐν τῷ Βίαντι εἰπόν· Ἰλαος κτλ. Ἔστι δὲ ἐλεγείον. De forma δέχνησο Buttman. Gr. Max. II, 102.

Fr. 3. Schol. V. Homer. II. I, 446. Παρθένιος ἐν Βίαντι συνέστειλεν (verbum ξύειν)· Ὅστις κτλ.

Fr. 4. Etym. M. 148, 34. Ἄρπυς ὁ ἔρως, ὡς παρὰ Παρθενίῳ ἐν Κριναγόρῃ· Ἀμφοτέροις κτλ. παρὰ

5.

Μάρτυρα δ' ἄμμιν
τὴν ἐπὶ Γαδείρα λείπε θεημοσύνην,
ἀρχαίου Βριάρεω ἀπ' οὔνομα τὸ πρὶν ἀράξας.

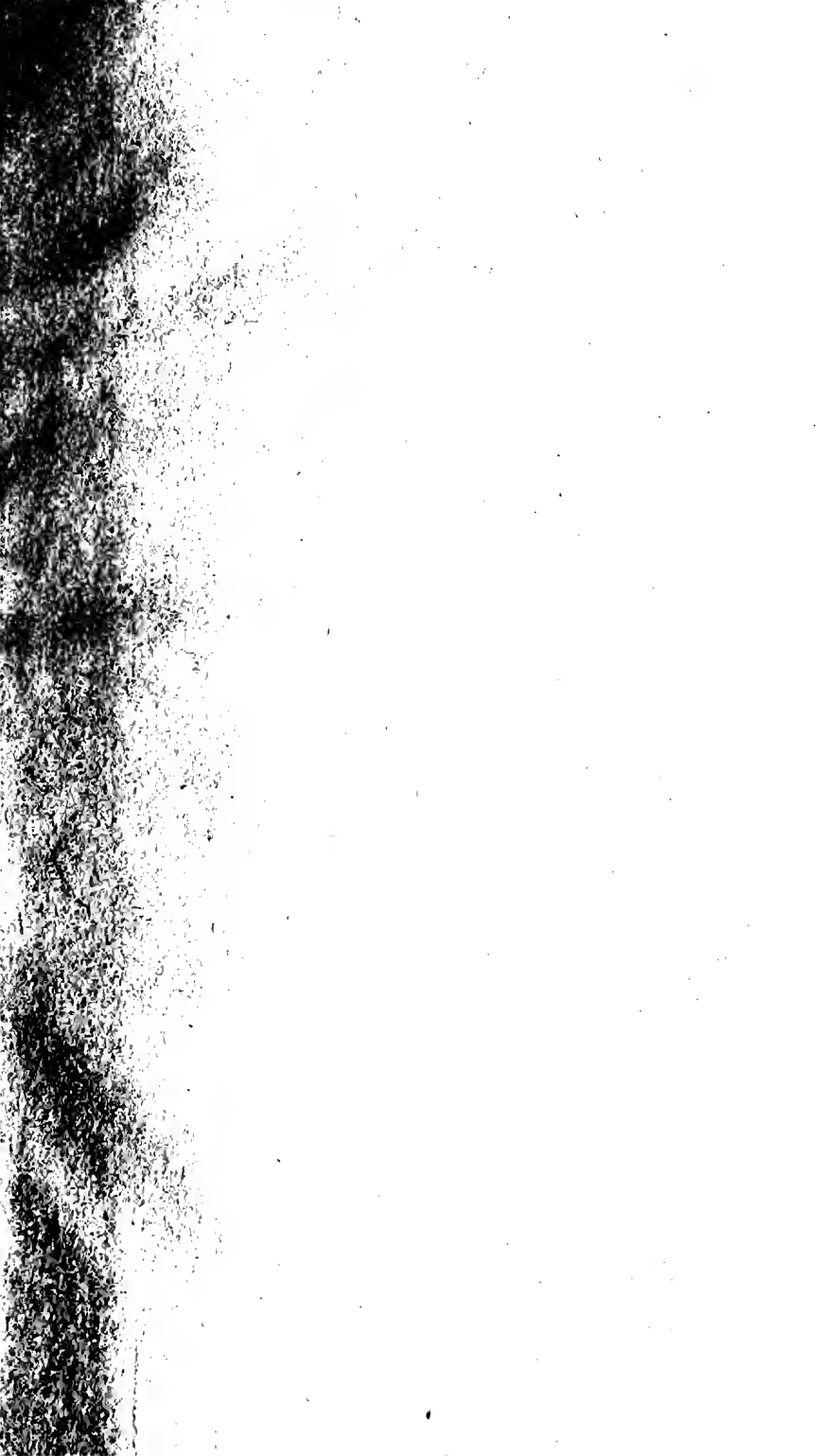
6.

Παρθένος, ἣ Κιλικῶν εἶχεν ἀνακτορίην,
ἀγχίγαμος δ' ἔπελεν, καθαρῶ δ' ἐπεμαίνετο Κύδνω,
Κύπριδος ἐξ ἀδύτων πυρσὸν ἀναραμένην,
εἰσόκε μιν Κύπρις πηγὴν θέτο, μίξε δ' ἔρωτι
Κύδνον καὶ Νύμφης ὑδατόεντα γάμον.

τὸ ἀράξαιεν τὰς φρένας. Vide de Crinagora carmine, poetae cognomini dedicato, Meinekium Euphor. 24. et de voce ἀρπυς aliisque a Parthenio novatis eundem 48., ubi Parthenio expressum esse illud Propertii statuit: *Et caput impositis pressit Amor pedibus.*

Fr. 5. Scholl. Dionys. Perieg. 456. Ἀπὸ τῆς ἀγριελαιῶν Φοίνικες ὠνόμαζον Γαδείρα, καὶ ἐνταῦθά εἰσιν αἱ στήλαι τοῦ Ἡρακλέους. — Ὁ δὲ Παρθένιος Βριάρεω τὰς στήλας φησὶν εἶναι. Μάρτυρα δ' ἄμμιν τὴν ἐπὶ Γαδείρα λείπε θυμὸν ἀρχαίου Βριάρεω ἀπ' οὔνομα τὸ πρὶν ἀράξας. Quae eximie sanavit Hermannus Zimmermann. Diar. Philoll. 1836, 66. p. 531. Consentit Aristoteles Aeliani V. H. V, 3. Ἀριστοτέλης τὰς νῦν Ἡρακλείους στήλας καλουμένας, πρὶν ἢ κληθῆναι τοῦτο, φησὶ Βριάρεω καλεῖσθαι αὐτάς. Bergkiius in Zimmermann. Diar. Philoll. 1837, 55. p. 456. κάλλιπε θεημοσύνην. Idem tertio versu, ubi Hermanno Βριαρεῶ dedit, Βριάρεω scribit cl. Et. M. 213, 23. Βριάρεω· ὅσον Βριάρεω κόρα· ἐστὶ Βριάρεος ἢ εὐθεία ὡς μονῆρες, ἢ γενικὴ Βριαρήου, καὶ Θεταλικὴ γενικὴ Βριαρήοιο καὶ συγκοπῆ Βριάρεω. Illud simile est formis Πετεῶ, Πηνελέω, Ταλαῶ, Butt. Gr. Max. I, 158.

Fr. 6. Eustathius in Iliad. 327, 35. (248, 39.) Καὶ κόμη Κιλικίας ἐστὶ Γλαφύραι καλουμένη, ἀπέχουσα Ταρσοῦ τριακοντα σταδίους πρὸς δύσω, ἐν ἣ πηγὴ ἀπὸ ὄρωδος καταδρέουσα καὶ συνιοῦσα τῷ εἰς Ταρσὸν εἰσβάλλοντι ποταμῷ. περὶ ἧς Παρθένιος γράφων ἄλλα τε λέγει καὶ ὅτι παρθένος Κιλικῶν ἀνακτορίην ἔχουσα ἀγχίγαμος πέλε κτ. Conformavit Hermannus apud Zimmermann. l. c.

PA
3433
S45
v.1

Schneidewin, Friedrich Wilhelm
Delectus poesis Graecorum
elegiacae, iambicae, melicae
v. 1

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
